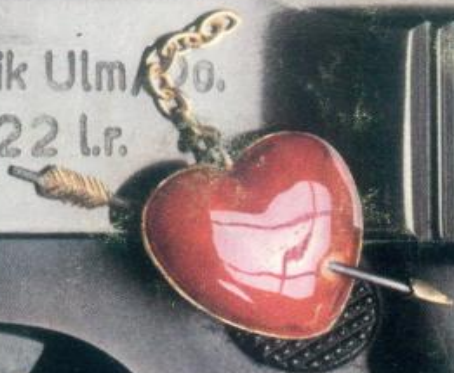

cep kitapları

EVELYN
ANTHONY

**AZİZLER.
CETESİ**

er Waffenfabrik Ulm/Do.
PPK-L-Cal.-22 Lr.

Venedik... Adriyatiğ'in kraliçesi. San Marco Meydanındaki dört altın at ve güvercinler. Kanalların hafif çırpıntılı sularında renk renk boyanmış kuğular gibi süzülen gondollar, dido'nun havuzu; suları sıçratarak deniz banyosu yapan güneşten yanmış turistler. Uçak Marcoldo Havaalanına inerken, turistlerin yapmacık övgüleri aklına geldi; Milano'dan gelen bir iç hat seferiydi bu. Yolcuların çoğunu yabancılar oluştuyordu, bunlar İtalya turlarını Avrupa'nın en güzel kentinde noktalayacaklardı. Bazılarına göre de dünyanın en güzel kentiydi burası. Adam buraya daha önce hiç gelmemişti. Adam, Tirol'lerde doğmuştu, saçları sarıydı, gözleri de mavi. İtalyan'a hiç benzemiyordu. Ona para ve sahte belgeler vermişlerdi. Büyük Kanal'dan yayan gidilirse on dakika uzaklıkta orta halli bir pansiyonda oda ayırtmıştı. Adam diğer yolcularla birlikte onları kanala, oradan da Rialto Köprüsünün yanındaki iskeleye götürecek olan deniz otobüsüne binmek için sıraya girdi; Mayıs ayının ılık bir öğleden sonrasıydı. Adamın dikkatini çeken ilk şey de koku oldu. Şu yeşilli mavili suyun altındaki kokuşmuşluğu akla getiren iğrenç, bir kokuydu bu. Adam için ise, modern dünyayı simgeliyordu. İlerlemek için sabırsızlanan heyecanlı ve telaşlı insanlar adamın yüreğini nefretle doldurdu. O harika binalarda bir gün

zellik göremiyordu. su üzerinde yükselen inanılmaz kentte duygutandırıcı bir özellik bulamıyordu. Şu kent pis sulara gömüldüğü gün bayram yapacaktı.

Çantasını alıp deniz otobüsünden indi. Kentin bir haritası vardı yanında. Kalabalığın arasından kendine güçlkle yol açarak, ağır ağır yürümeye başladı. Oda ayırttığı pansiyon, daracık, karanlık bir sokaktaydı... Çakıl taşlarıyla döşenmiş olan sokağın iki yanından yükselen binalar, buraya güneş ışınlarının girmesine izin vermiyordu. Adam, pansiyona girer girmez doğruca odasına gitti. Bavulunu açıp, içindekileri boşalttı. Görevi için gerekli olan araç ve gereçler, çantasının sapına yerleştirilmişti.

Programa göre, iş bittikten sonra pansiyondan ayrılması gerekiyordu. Ama Venedik'te bir süre daha kalması emredilmişti. Süikastçiîer Caddesi'nde bir eve gidecekti sahte belgeli adam. Onu burada aramak, kimsenin aklına gelmeyecekti.

«Şu anda kendimi küçük bir öğrenci gibi hissediyorum» dedi. Davina Graham. «Elimde bir de okul çantası olsaydı, sokaklarda seke seke dalaşır, çantamı havaya savurup dururdum...»

Tony Walden, tatlı tatlı gülümsedi:

«Şu anda küçük bir öğrenciye benziyorsunda... On dört yaşında, çocuklukla genç kızlık arasında bocalayan sevimli, yaramaz bir öğrencisin. Şimdi söyle bakayım, Venedik'e gelmekle akıllılık ettiğimize inanıyor musun?»

Davina, erkeğin kolunu tuttu:

«Venedik'e gelmekten ne kadar büyük mutluluk duyduğumu biliyorsun. Burası, senin anlattığından çok daha güzel ve ilginç bir kent. Çok da başarılı bir reklamcı olduğunu kanıtladın. Sevgilim, bundan sonra birlikte tatile çıkmayı kararlaştırınca, yer seçme

işini sana bırakacağım... Bundan sonra seninle tatil yeri konusunda hiç tartışmayacağım...»

Tony Walden, genç kadını, St. Mark Bazilika'sını ziyarette gelen öğrencilerin arasından sağa doğru yürüttü. Karşıda kanal, güneş ışınlarıyla pırıl pırıl parlıyordu.

«Senin tartışmaktan vazgeçtiğin günü, takvimde işaretlemeliyim. O gün mutlaka yaşamının en önemli günü olacaktır... Hadi deniz otobüsüne binip, otele dönelim artık,» dedi erkek.

Davina Graham, erkeğe baktı. Biraz canı sıkılmış gibiydi:

«Bu saatte otele dönülür mü hiç? Beni bırak-salar, burada saatlerce gezinirim.»

«Ama ben bir telefon bekliyorum... Onun için otele dönmeliyiz.»

«Ne telefonu? Tatil gezisine çıkmıştık ya... Yoksa unuttun mu? Biliyor musun, Tony, senin her dakika işlerini düşünmen, beni zaman zaman rahatsız ediyor...»

Genç kadın, bu sözleri söyledikten sonra erkeğin koluna girdi. Ağır ağır otobüs durağına doğru yürümeye başladılar. Davina bu güzel günün tilsimini, tartışmayla bozmak istemiyordu.

Otobüste iki kişilik bir kanapeye oturdular. Tony Walden, hafifçe gülümseyerek Davina'ya döndü:

«Şimdi bana doğruyu söyle bakayım, tatile çıktığımızdan beri, sen işlerini hiç düşünmedin mi?»

Davina, gülümsedi: «Bahsi sen kazandın. Dün sen saçlarını kestirirken ben de Humphrey ile görüştüm. Büroda işlerin bensiz de tıkır tıkır yürüdüğünü bana bildirmek onu pek memnun etti. Sen kimden telefon bekliyorsun?»

«Milano'daki bir müşterimden telefon bekliyorum. Mobili Internazionale. Avrupa pazarlarında pek büyük bir kuruluş. Modern ev eşyası yapıyorlar. Amerika'da büyük bir kampanya açabiliriz Eğer onlarla

anlaşırsam sana çok değerli bir hatıra eşyası almayı düşünüyorum.»

«Hatıra eşyası mı? Sakın, benden habersiz uzaklara gitmeyi kararlaştırmış olmayasın?»

Tony Walden, bir pot kırdığının farkındaydı. Hemen lafı değiştirdi:

«Canım, armağan almak istediğimi söyleyecektim. Yanlışlıkla ağzımdan hatıra eşyası sözleri çıktı-verdi...»

Otobüsün, otelin biraz ilerisindeki durağa varması, Tony Walden'i sorguya çekilmekten kurtardı. Otobüsten inip, ağır ağır otele doğru yürümeye başladılar.

Davina: «Ben armağan falan istemiyorum» dedi, «Senin gereksiz yere para harcaman da hiç hoşuma gitmiyor. Kendi masrafımı ödemek için de seninle yeterine çekişiyorum...»

Otelin birinci katındaki dairelerden birinde kalıyorlardı. Tony, birinci kata çıkmak için asansöre binmek isteyince, Davina'nın kaşları çatıldı. Tony'nin bu huyu nedense onu rahatsız ediyordu. Bir kat merdiveni kolayca çıkmak varken, asansöre binmenin anlamı neydi? Davina, bunu erkeğin tembelliğine veriyordu ve bu düşüncesini de açıkladı. Ama Tony gene de asansörü kullandı.

«Rüşvet yediğini söylemelerinden korkuyorsun değil mi,» dedi Walden. «'SIS'in müdürü İsviçre'de Gucci çantalar alıyor' gel buraya.»

Daireden içeri girer girmez, Tony genç kadını dudaklarından öpmeye başladı. Bir eliyle de Davina'nın saçlarını çözmeye başlamıştı. Davina, sevişirlerken, erkeğin onun saçlarını dağınık görmek istediğini biliyordu.

«Milano'dan telefon bekliyordun... Yoksa unuttun mu?»

«Seni kandırdım...» diye mırıldandı erkek. «O telefon konuşmasını iki saat sonra yapacağım...»

Humphrey Grant, o gün bürodan yirmi dakika

erken çıktı. Yardımcısı Johnson'un da belirttiği gibi. Mayıs ayında, yılın sakın bir dönemini yaşıyorlardı. Ufukta Doğu-Batı sürtüşmesinin dışında, herhangi bir bunalım görünmüyordu. Humphrey Grant, o gün eski şefi Sir James White ile Garrick Kulübünde buluşup, öğle yemeği yiyecekti. Eski şefinin yemek saatinden on beş, yirmi dakika önce buluşmaktan hoşlandığını biliyordu. Sir James emekliye ayrıldıktan sonra Humphrey Grant, eski şefine daha çok bağlanmıştı. O kadar ki, bir gün gene böyle yemek yerlerken, Humphrey Grant, bir delikanlıyla yaşadığını da açıklamakta bir sakınca görmemişti.

İhtiyar kurt, bu habere şaşırmış mıydı, yoksa kızmış mıydı? Humphrey Grant, bunu kestirememişti. Adamın, açıklamaya verdiği karşılık, Humphrey Grant'ı şaşırtmıştı:

«Aferin sana... Çok cesurmuşsun. Böyle bir açıklamayı yapmak, her babayiğidin harcı değildir. Ama bir delikanlıyla yaşamını da onayladığımı söyleyemem. Örgüt'ten istifa etmeyi mi düşünüyorsun?»

«Eğer öyle yapmamı uygun buluyorsanız, hemen istifa ederim, Şef.»

«Ben artık senin şefin değilim. Düşüncelerimin de önemi kalmadı. Kozlarını Davina ile paylaşmak zorundasın. Eğer istersen, sana onunla iyi geçinmek için nasıl davranman gerektiğini anlatabilirim. Ve tabii görevinin başında kalabilmen için de birkaç öğüdüm olacak.»

Humphrey Grant, eski şefinin öğütlerini yerine getirmişti. Davina Graham ile görüşmüş ve genç kadına, eşcinsel olduğunu, bir delikanlıyla birlikte yaşadığını açıklamıştı. Sir James, Davina ile ilgili düşüncelerinde de yanılmamıştı. Genç kadının, Humphrey Grant'a görevine devam etmesini söylemesi de pek sürpriz olmamıştı. Davina Graham, Humphrey Grant'a Başbakan ile görüştüktan sonra kesin kararını açıklayacağını bildirmiş ve yirmi dört saat sonra da müjdeyi vermişti.

Humphrey Grant'ın genç şefine minnet duygularıyla bağlanmaması da garipti doğrusu. Humphrey Grant, genç kadın, onun görevden ayrılmasına göz yummadı diye oldukça kızmıştı. Davina Graham, bölüm başkanlığına atanmıştı. Ve Humphrey Grant da, Örgüt'te başkan yardımcısı göreviyle yetinmek zorunda kalmıştı. Humphrey, yaşadığı sürece Davina Graham'ı bağışlayamayacağını da biliyordu.

Sir James White ile arasına yemekte buluşup, tatlı tatlı dedikodu yapmak, Humphrey Grant'a zihnini kurcalayan sorunları unutturuyordu. İşte o ılık Mayıs günü de Garrick Kulüpte buluştukları zaman, eski şefine içini dökmeye başladı:

«Davina Graham'ın bir süre için de olsa bürodan uzaklaşması, insanı rahatlatıyor,» dedi. «Kadın her işin dünden yapılmış olmasını istiyor... Onun bu tutumu da çalışanların hevesini kaçırıyor.»

«Peki, Tim Johnson da senin gibi mi düşünüyor?» Sir James, bu sözleri söylerken kurnaz kurnaz gülümsedi. Tim Johnson'u Davina'ya kendisi önermişti. Çok akıllı, çalışkan ve de yetenekli bir delikanlıydı; Davina'yı hep tetikte tutardı bir kere, Humphrey Grant da surat asmaya kalkışırsa, onu da dürtüklemeye yarardı. Boşuna önermemişti Sir White onu. Humphrey'in suratı asılmıştı yine; çok çirkindi. Sir White, nasıl yaşıyor bununla şu oğlan, diye merak etti...

«Tim Johnson, işlerin dün değil, evvelki gün yapılmış olmasını istiyor,» diye homurdandı Humphrey «Birbirlerinden de hiç hoşlanmıyorlar... Birbirlerine çok benzedikleri için tabii...»

Sir James, arkasına yaslandı: «Davina'nın yokluğundan yararlanmaya bak, dostum... Tim Johnson'u biraz koştur... Çalışmak ona iyi gelir.»

«Şu sırada yapılacak bir iş de yok. Ortalık son derece sakin. Doğu masasından epeydir hiCbir haber gelmedi. Nisan ayı hareketsiz geçti. Galiba Mayıs da öyle olacak.»

«Belki dostumuz Borisof da tatile çıkmıştır. Franklyn'in Avrupada turda olduğunu biliyorum.»

Humphrey Grant:

«Franklyn, dostluk kurabileceğim tek Amerikalı» diye mırıldandı. «Amerikalı dostumuz Rusları çok iyi tanıyor. Üç yıl Moskova'da kaldı. Burnu da çok iyi koku alır. Davina bile bu gerçeği kabul ediyor. Frank, lyn'in Avrupa'da olduğunu nereden öğrendiniz?»

«Şey, benim de eski dostlarım var... Onlarla teması kaybetmedim. Artık aşağı inip yemeğimizi yiye-
lim mi?»

Kahvelerini yudumlarlarken, Sir James, laf olsun diye konuşmuş gibi, «Biliyor musun, Humphrey» dedi, «bir süreden beri canımı sıkan bir sorun var. Bunu sana da açıklamak istiyorum. Davina'nın sevgili arkadaşı Tony Walden beni tasalandırıyor. Onun geçmişini araştıran oldu mu?»

Humphrey, evet anlamına başını salladı:

«Davina Graham, yeni görevine atanır atanmaz ilk işi, Tony Walden hakkında soruşturma yaptırmak oldu.»

Sir James:

«Bunu tahmin etmeliydim,» diye mırıldandı. «Davina pek de fazla duygusal bir kadın değil. Ya da sorumluluklarına, duygularından daha fazla âeğer veriyor. Tabii bu da üzerinde durulması gereken bir erdem. On sekiz aydan beri büroyu yönetiyor. O günlerden bugüne kadar çok şey değişmiş olabilir. Bu dediklerimi yabana atma, Humphrey... İyice düşün, taşın. Yerinde olsam, Tony Walden hakkında bir soruşturma daha yaptırırdım. Eğer bu soruşturmadan kötü bir sonuç çıkmazsa, Davina Graham'a hiç sözünü etmezsın.»

Humphrey Grant, yaşlı adama dikkatli dikkatli baktı.

«Böyle bir öneride bulunmanız için önemli bir neden var mı?»

Sir James, yumuşak bir sesle konuştu:

«Sadece bir önsezi, dostum, bir önsezi... O adamlar sadece bir kez karşılaştım ama hiç gözüm tutmadı...»

Humphrey Grant içinden, yaşlı adamın Tony Walden gibi birinden hoşlanmamasının doğal olduğunu düşündü. Tony, Polonyalı bir ya h udiydi ve bir reklam ajansı sayesinde büyük bir servet yapmıştı. Bir okuldan mezun olmadan, kendi kendini yetiştirmişti. Sir James boylelerinden hoşlanmayabilirdi ama Davina Graham'ın düşünceleri ve zevkleri farklıydı tabii. Birlikte Venedik'te tatil yapıyorlardı. Davina ile Tony Walden'in beraberliği aşağı yukarı iki yıldan beri sürüyordu. Fakat Sir James gibi bir adam, tipini beğenmediği için biri hakkında soruşturma yapılmasını isteyemezdi. Önsezilerinin bu adamı yanılttığı bir kez dışında hiç görülmemişti; o istisnaya konu olan adam da şimdi Moskova'da ölesiye içerek geçmişini unutmakla meşguldü.

Humphrey Grant:

«Peki,» dedi, «Tony Walden için bir soruşturma yaptırırım. Sonucu da size bildiririm.»

Yemeklerini bitirince, iki hafta sonra buluşmak üzere sözleştiler.

Adama 'İtalya' şifre adı verilmişti. Hepsi de doğdukları ülkelerin adlarıyla bilinirlerdi. 'İtalya'ya geri planda gözden kaybolması için neler yapması gerektiği anlatılmıştı. Merak uyandırmak, büyük bir hata olacaktı. Dedikodudan hoşlanan ve günlerinin büyük bir bölümünü kahvelerde, barlarda geçiren insanların yaşadıkları bir kentte, inzivaya çekilmek merak uyandırabilirdi. Kaldığı pansiyondaki diğer müşterilerle ve pansiyonun sahibiyle dost olmalıydı. Onlara güzel sanatlarla ilgilendiğini anlatmalı, evinin ve akrabalarının resimlerini yaptığını söylemeliydi... Kısa bir süre sonra da, pansiyondakiler onunla ilgilenmekten vazgeçecekti. Aslında, yabancılarla konuş-

mak, bu adam için bir işkenceden farksızdı. Fakat ona tanınan süre çok kısaydı. Sabahları, otobüsle ve gondolla, Büyük Kanal çevresinde dolaşıyordu. Birkaç kez de Büyük Kanai'nın kıyısındaki otelin önünden geçmişti. Nihayet sonunda otelin kapısından içeri girdi. Ünlü Gritti Palas, vaktiyle Venedik'ii bir soylunun malıydı.

Adam, doğruca otelin barına girdi. Önce biraz bocalar gibi oldu ama kılığı kıyafeti yerindeydi ve barda, onun gibi içki içen birkaç genç adam gözüne çarpmıştı. Adam, hedefini orada göreceğine ihtimal vermiyordu.

Gizli bir görevi olan kişinin önce çevreyi iyi tanıması gerekiyordu. İnsanların içeri nasıl girip çıktıklarını, kiralık gondolların akşam gezintileri için saat kaçta rıhtıma geldiklerini, sabah gezilerinin kaçta başladığını, bilmesi gerekiyordu. Sahnenin bir köşesine çekilip, her şeyi en küçük ayrıntılarına varıncaya kadar öğrenmek gerekliydi. Planda bir aksama olmazsa, bu kadar ayrıntıyı bilmek zorunda kalmayabilirdi, ama ya işler ters giderse...

Hedef, kapıdan içeri girip bara yönelince, adam da başını kaldırıp, dalgın dalgın çevresine bakındı,, sonra, içkisini bitirdi ve otelden çıktı. Eğer, önceden hazırlanan planın uygulanmasında bir aksilik çıkarsa, Gritti Oteli'nin barı da işe yarayabilirdi. Hedefin yanındaki adamı da görmüştü görevli... Kuşkusuz bir muhafızdı bu.

Tony VValden, uyuyordu. Davina, perdeler kapanıp, oda karanlık olunca, Tony'nin de daha yaşlı ve yorgun görüldüğünü düşündü. Tony VValden'in enerjisi, hevesi, ve ilgi alanlarının çok çeşitli olması, Davina'yı- zaman zaman öfkeliendiriyordu, ama bu odanın yanında da can sıkıntısının anlamını unuttuğu bir gerçektir. Yatakta dalgın dalgın uyuyan bu adam.

kırk yaşlarında, yorgun ve savunmasız bir erkek izlenimi uyandırıyor.

Oysa Davina, bu erkeği, çok iyi tanıyordu. Eski karısından bile daha iyi tanıdığını rahatça iddia edebilirdi. Tony VVa'den'in sadece bir kez. umutsuz ve yapayalnız kaldığına tanık olmuştu. Davina'dan başka hiçbir şeyi olmayan, zavallı, çaresiz bir erkek havasına bürünüvermişti. İşte Davina da Tony VValden'e o gün aşık olmuştu. Aslında ikisinin de yaşantıları, sorumlulukları birbirlerinden öyle farklıydı ki, ortak bir yaşam kurmaları çok güçtü. Fakat Tony VValden, genç kadından hiçbir fedakarlık istememişti. Davina Graham, tek başına yaşayan bir kadın olarak, mesleğini sürdürüyordu. Zaten başka türlü olsa, işinden ayrılmak zorunda kalırdı. Erkeklerin evlendikten sonra iş hayatında daha büyük mevkilere ulaştıkları iddia ediliyordu ama kadınlar için evlilik bir ayak bağı sayılıyordu. Davina Graham, sevdiği erkeğe baskı yapmamaya da özen gösteriyordu. Tony için işleri ve ailesi daima birinci derecede önem taşıyordu. İkisi de, yaşantılarından çalabildikleri boş zamanı birbirlerine adıyorlardı. Tony, genç kadına bir daire satın almak istemiş, Davina'ysa bu teklifi hemen geri çevirmişti. Dahası erkeğin ona kürk, elmas ve araba gibi pahalı armağanlar vermesine de karşı çıkmıştı. Tony VValden, genç kadına bir türlü rüşvet kabul ettiremediğini söyleyerek, şaka yollu sitem etmişti. Davina'nın ise başka türlü davranması olanaksızdı. Vizon kürkleri ve Mercedes arabalar, ona kızkardeşi Charlie'yi anımsatıyordu. Aslında genç kadın, kardeşini aklına bile getirmek istemiyordu. Annesiyle babasını da düşünmekten kaçınıyordu. Annesiyle babasının, ona karşı takındıkları, soğuk, ilgisiz tavırlar, Davina'yı çok üzüyordu. Tony VValden de genç kadını ailesine yaklaştırmak için yaptığı girişimlerin bir sonuç vermediğini fark edince, her şeyi olurlarına bırakmıştı. Davina'nın annesiyle babası, kızlarının küçük kardeşine yaptıklarını bir türlü bağışlamıyorlardı. Onlara göre,

Davina, Charlie'nin yaşamını allak bullak etmişti. Ve Charlie Kidson, küçük oğluyla, baba evine dönmüş-tü; şimdilik hayatında bir erkeğe yer yoktu. Davina, kızkardeşini düşünürken, derin derin içini çekti. Moskova'dan gelen haberlere bakılırsa, Charlie yakında dul kalacaktı... Genç kadın, yatağın içinde sırtüstü yatmayı denedi. Gözlerini tavana dikmişti. Tavana, yağlıboya çıplak kadın ve erkek resimleri yapılmıştı. Sevişen çiftlerin resimleriydi bunlar... Yıllar boyunca, bu odalarda yatan kimbilir kaç kadın ve erkeğin şehvet duygularını kamçılarmıştı bunlar...

Gritti Palas'ta kalmalarını Tony Walden ısrarla istemişti. Oysa Davina daha modern ve gösterişsiz bir otelde tatilini geçirmekten hoşlanacaktı. Tony Walden'in lükse, gösterişe karşı çocuksu bir tutkusu vardı. Belki de Polonya'da geçirdiği çocukluk yıllarında çektiği sıkıntıların bir sonucu olsa gerekti bu lüks ve bolluk merakı. Tony ile birlikte Paris'e gittikleri zaman Ritz Otelinde kalıyorlardı. New York'ta da Plaza otelinde daire tutuyorlardı. Davina Graham, sevdiği erkeğin lüks tutkusuna kendini alıştırmıştu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse o da yavaş yavaş bu merakı benimsemeye başlamıştı.

Davina, erkeği uyandırmamaya dikkat ederek, yavaşça yataktan kalktı. Tony, inanılmaz bir tempoyla çalışıyordu. Gerçi kendisi bir türlü gerçeği kabullenmiyordu ama bir süre dinlenmezse, sağlığı bozulacaktı. Gerçekten çok, çok yorgundu Tony. Milano ile yapacağı telefon konuşmasına daha kırk dakika vardı. Davina, banyoya girip duş yaptı, sonra ince bir sabahlık geçirdi sırtına. Yatak odasının önünde küçük bir balkon vardı. Balkonun korkuluğuna yaslanıp dışarısını seyre koyuldu. Lojndra, milyonlarca kilometre uzakta kalmıştı. Anne's Yard semtindeki o evin birinci katındaki sade döşenmiş oturma odası da belki yeryüzünde değil Ay'daydı. Genç kadın, Humohrey Grant ile telefonlaşmış ve büroda işlerin yolunda olduğuna inandıktan sonra rahat bir soluk almıştı.

Bu telefon konuşmasından sonra da Humphrey Grant'i, Johnson'u, büroyu ve işleri aklından çıkarmıştı. Tatli yapmanın' amacı da buydu zaten. Gerçeklerden kaçmak, zihni ve bedeni, gerçek dünyaya dönüşe hazırlamak. Davina, işini seviyordu. Heyecan ve gerilim dolu çalışma, ona zevk veriyordu. Görevinde büyük başarı sağlamıştı. Bu sayede de kendine güveni artmıştı. Bir kadın olarak da erkekleri rahatça etkileyebildiğinden emindi. Bu inancı, ona veren de bir Rus casusu olmuştu. Onun ölümünden sonra Davina parmağından nikâh yüzüğünü çıkarmıştı. Yüzük parmağına başka bir nikâh yüzüğü takmaya da hiç niyeti yoktu.

Davina, Tony Valden'in ona yaklaştığını hissetmedi. Erkek gayet sessiz hareket ediyordu. Bu da garipti, çünkü Tony iri yarı bir erkekti ve sağa sola çarpmadan iki adım atamazdı. Tony, genç kadını omuzlarından tuttu. Davina'nın hafifçe ürperdiğini hissedince de memnun memnun gülümsedi.

Tony, bu küçük zaferlere bayılıyordu. Bunlar sayesinde, iç huzuruna kavuşuyordu. Davina'ya bilmediği bir şeyi anlatmak, onu şaşırtmak, onu mutlu ediyordu.

«Bu ayazda biraz daha durursan, hoşta olacaksın.»

«Ayaz falan yok. Hava gayet güzel, Milano'dan telefon gelmeden önce banyoya gidip bir duş yap-sana.»

Tony, genç kadının ensesine bir öpücük kondurdu:

«Sen de bana emir vermekten vazgeçsene.»

«Bu akşam ne yapacağız?»

Tony, genç kadını balkondan içeri çekti, sonra kapıyı kapadı:

«Nezle olursan, hastalığın bana da geçer. Onun için bencillikten vazgeçmelisin. San Marco Meydanında harika bir lokanta var. Oraya gitsek?»

«Tabii ya. Önce barda iki kadeh içeriz... Sonra da o dediğin yerde yemek yeriz.»

'İtalya' şifre adını taşıyan adam, akşam yemeği için kaldığı pansiyona dönmüştü. Masanın başında oturan kız, ona seslendi. Adamın erkek kardeşi telefon etmişti. Hemen kardeşini araması gerekiyordu. Genç adam, kıza teşekkür ettikten sonra patronun bürosundaki telefonu kullanıp kullanamayacağını sordu. Telefon etmek için dışarı çıkmak istemiyordu da... Kız, büronun kapısını açıp, genç adamı içeri bu-yur etti. Genç adam da ezbere bildiği numarayı çevirdi. Temas kurması gereken adam, görev başındaydı. Gönderdiği mesaj, planın uygulanması için hiçbir engelin kalmadığını vurgulayacaktı... Kapı kapalıydı ama adam, şu kızın, kapı arkasından konuşulanları dinlemeye çalışacağından emindi. Venedikliler, kedileri gibi meraklıydılar. Telefonun zili beşinci kez çalınca, telefon açıldı. Genç adam, pansiyondaki kızın merakını gidermek için uzun uzun annesiyle babasını, varolmayan yeğenlerini, kuzenlerini sordu, sonra da konuya geçti:

«Venedik bir mucizeler kenti» dedi, «Şimdiye kadar böylesine güzel bir tatil geçirmemiştim.»

Hattın öbür ucundaki ses:

«Yarın öğleyin, yemeği Cipriani'de yiyecekler. Önceden kararlaştırıldığı gibi hareket edeceksin. Güçlülük karşılaşırsan, hazırda başka bir seçeneğin var mı?»

'İtalya' hemen karşılık verdi, «Evet, başka seçenek de hazır... Ama bana kalırsa, ilk planın uygulanması, daha doğru olur. Evdekileri benim için öp...» Adam, dışarıda bekleyen kıza seslendi, «Telefon konuşması için yüz lirt bıraktım»

Kız, gülümsedi: «Evde işler yolunda mıymış?»

Adam, başını salladı: «Evet. Hiç değilse bir kartpostal göndermeliydim. Annem beni merak ediyor.»

«Anneler hep böyledir...»

Bay 'İtalya', merdivenden koşa koşa çıkıp, kendi odasına gitti. Gritti Oteli'nde temas kurduğu biri vardı. Olup bitenlerden saniyesi saniyesine haberdar olmak, gerçekten çok güzeldi. Bir zincirin halkalarını birbirine ekleyen 'küçük bağlardı bunlar. Ama bir bağlantı, başkalarıyla ilgili olmamalıydı. Gritti Oteli'nde onların hesabına çalışan kişi kimdi? Bir garson mu, bir oda hizmetçisi mi, santraldaki memurlardan biri mi?.Her kimse, bu kişi kulağı iyi ses alan ve öğrendiklerini hemen gerekli kişilere iletmek için bir telefona sahip olan biriydi. Üyelerinin «Azizler Çetesi» olarak tanımlanan örgüt zincirinin minik bir halkasıydı o.

Hedef, ertesi gün, ünlü ada otelinde öğle yemeğini yiyecekti. Motor, öğle üzeri Gritti otelinin iskelesinden ayrıldı. Adam, motoru, kiralık bir tekneyle izlemiş, her şeyin zamanlamasını yapmıştı. Ona göre her şey planlanmıştı. Fakat bir aksilik çıkarsa, ikinci planı uygulayacak ve otele bir saldırı düzenleyecekti. O zaman da masum insanların kanı akacaktı. 'İtalya', bunu aklına getirince, hafifçe omuz silkti. Onların büyük amacının yanında, bir avuç insanın yaşamı bir anlam taşımıyordu. Hedef ve planın kararlaştırıldığı gibi uygulanmasından başka hiçbir şey, onu ilgilendirmiyordu. 'İtalya,' karyolasının altından bavulunu çekti. Bavulun sapını çıkardı, sapın madeni kısmının içinde silindir biçiminde küçük bir cisim vardı. Bu, küçük bir puroyu anımsatıyordu. Adam, küçük cismi dikkatle inceledikten sonra tekrar yerine yerleştirdi. İşini bitirince de pansiyonun yemek salonuna indi. Yemeğini diğer müşterilerle birlikte yiyecekti.

'İtalya', yemek borcunu ödedi, pansiyonun sahibi ve eşiyle bir kadeh şarap içti ve ertesi sabah buradan ayrılmak zorunda olduğu için pek üzüldüğünü ifade etmeyi de unutmadı. Buradan sonra Padua* ya gidecek, ünlü Padua Katedrali'ni inceleyecekti.

Kıyı kesiminin bir sanayi merkezine dönüşmesi ne acıydı. Pansiyonun sahibi de genç müşterisine hak verdi, ama hemen arkasından omuzlarını silktili. Sanayi olmazsa, iş de yok demekti. Venedik, kış aylarında pek soğuk ve ıssız oluyordu.

'İtalya', pansiyon sahibinin çok güzel konuştuğunu düşünmekten kendini alamadı. Ertesi gün bu saatlerde çok daha değişik bir konu üzerinde çene yarıştıracaktı bu adam.

Pansiyon sahipleri, genç adama başarılar dile-diler ve armağan olarak da bir şişe şarap verdiler. Bay 'İtalya'dan haşlanmışlardı. Genç adam ise bu Venedikli karı kocanın ona karşı gösterdikleri dostluğa sinirlenmişti. Bu insanlardan tiksiniyordu. Oda-sında, şarabını yudumlarken, pansiyon sahiplerine içinden küfür,yağdırıp durdu. Erkenden yatağa'yatıp, sabaha kadar deliksiz uyudu. Sabahleyin, dipdiri kalkmıştı, sadece sol gözündeki seyirme, duyduğu heyecanı açığa vuruyordu.

Isı birdenbire yükselmişti. 'İtalya', Rialto Köprüsü'ne doğru yürürken, kızgın bir güneş de kanal bölgesini ısıtmıştı. Adam, köprü'nün altındaki iskelede boş duran tek kiralık teknelerden birini tuttu.

«Gritti Palas Oteline gidelim,» dedi. «Acele etmeye gerek yok... Ağır ağır ilerleyelim. Her yeri, her şeyi görmek istiyorum. Otelin iskelesinde duralım. Orada resim yapmak istiyorum.»

Motorcu: «Bu isteğinizi yerine getiremem. Sen-yör» dedi, «Öbür tarafta iskele yok, ön tarafa da tekneyi bağlayamayız, iznim yok.»

«Pekâlâ... Sen ağır ağır ilerlemeye bak...» 'İtalya', saatine bir göz attı. Onlar otele vardıkları sırada, Ciprianu'ya giden tekne de otelin önünden hareket edecekti.

Motor, büyük kanalda ağır ağır ilerlerken, motorcu da yabancı müşterisine kanalın çevresindeki tarihi eserleri anlatmaya koyulmuştu. Ama sevimsiz müşterisinin onu dinlemediğinin de farkındaydı. Ce-

ketinin ise sıradan kayıp teknenin dibindeki suya düştüğünü fark etmişti. Herif indikten sonra boşaltılmıydı o suyu.

Ciprianu'ya giden tekne önlerindeydi. Bay İtalya, oturduğu yerden hedefi gayet net bir şekilde görebiliyordu.

«Neden iznin yok?»

Motorcu başını çevirip, müşterisine baktı:

«Sen de bizdensin, böyle şeyleri bilmen gerekir. Malum ya, bizde birini görmeden böyle işler halledilmez.»

«Boktan bir alışkanlık,» dedi genç adam. «Neyse, sen gene de şu para babası mendeburların teknesine biraz dalga yap bakalım.»

«Ehliyetimi elimden alırlar...»

«Adamların, burada her istediklerini yaptırtmalarına artık şaşmıyorum... Ben de seni cesur birine benzetmişim... Ama demek yanlışmışım...»

Hiçbir İtalyan erkeği bu tür bir suçlamayı kabul lenemezdi. Küçük tekne, daha büyücek olan motora yaklaştı. O sırada 'İtalya' da elini cebine soktu, çıkardı, eğilip, suya soktu. Küçük silindiri hedefe yolamanın zamanı gelmişti. 'İtalya', bu işi nasıl yapacağını defalarca denemişti ve... Dalgalar, küçük mayını, hedefe götürecekti. Küçük düğmesine basınca, mayınlı silindir öbür motorun girdabıyla o yana doğru ilerlemeye başladı.

'İtalya', büyük teknedekilerin birden telaşlandıklarını da fark etmişti. Teknede, konuk havasına bürünmüş muhafızların, telaşla Hedefin çevresini sardıkları ve onu yabancı gözlerden kaçırmaya çalıştıkları belliydi. Pek işe yarayacağı yoktu ama...

Venedikli motorcu: «Nereye gitmek istiyorsunuz?» diye sordu. «Demek ben cesur bir erkek değilmişim ha...» Şu domuz heriften iki misli ücret isteyecekti.

'İtalya', birden: «Hadi, gazla dedi,» Lido'ya gidelim...»

'İtalya', mayın patladığı zaman çevrede olmak istemiyordu. En güvenilir suikastçiler, Bulgariardır, çünkü kendileri de birlikte havaya uçarlar, derlerdi... Bu mayın işe tekneye ulaştıktan otuz saniye sonra patlayacaktı.

Patlama olduğu sırada 'İtalya' başını öbür yana çevirmişti. Motorcu, havaya yükselen turuncu rengi alevleri görünce «Aman tanrım!» diye bağırdı ve motoru stop ettirdi. «Bu da ne?»

Yolcu:

«Bilmiyorum» dedi, «Galiba bir patlama oldu...»

«Geri dönmeliyiz. Eğer havaya uçan, bir tekne ise...»

«Bizim elimizden ne gelir ki? Ben Lido'ya gitmek istiyorum.»

Venedikli motorcunun tepesi atmıştı:

«Öyleyse, yüze yüze gidersin.» Kaza yerinden ayrılmak istemiyordu. Denizciler, birbirlerini felâket zamanlarında yalnız bırakmaya alışkın değildiler. Ayrıca adam kazayı öa merak etmişti.

Motorun sahibi, *motoru* çalıştırmaya da fırsat bulamadı. Yolcu, onu ensesine indirdiği bir darbeye, oracıkta öldürüverdi. Venedikli motorcunun boynu tavuk gerdanı gibi kırılmıştı. 'İtalya', bu eylemle talimatın dışına çıktığını biliyordu. Fakat başka türlü de davranamazdı... Kısa sürede gelişen olaylar motorcunun kaderini tayin etmişti. Adam yaşasaydı, birçok şeyi anımsayacaktı. Onu öldürmekten başka çıkar yol kalmamıştı. Canavar düdükleri ötmeye başlamıştı. O telaş arasında hiç kimse, hızla olay yerinden uzaklaşan kiralık motorun farkına varmadı.

'İtalya', motorcunun cesedini çapaya bağlayıp dümene yasladı. Lido'nun yakınında boş bir kumsala yaklaştıklarında teknenin dibinde büyük bir delik açtı, motora yol verdi; dümeni de açığa çevirdi. Plajda kimsecikler yoktu... Teknenin kıyıdan açıkta batışını da gören olmayacaktı kuşkusuz. 'İtalya', tekne bata

ıka uzaklaşırken suya atladı. Kıyıya kadar yüzmesi hiç de güç olmadı.

Kıyıya varınca, gisyilerini çıkardı, kumların üzerine serilip yattı. Üstünün kurumasını bekleyecekti. O gün akşam üstü geç vakit Lido'dan kalkan bir deniz otobüsüne bindi. Otobüs tıklım tıklım doluydu. Herkes o gün öğle vakti, Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanının havaya uçurulduğu yeri görmek için sabırsızlanıyordu. Teknenin parçalan hâlâ su üzerinde yüzyordu, çevredeki dumanı hâlâ dağılmamıştı ve birisi de Amerikan Savunma Bakanının o gün saat birde, havaya uçurulduğu yere kırmızı ve beyaz çiçeklerden yapılmış bir elenk atmıştı.

Humphrey Grant, «Ortalığın fazla sakin olmasından yakınıp duruyordun,» dedi. «Al işte sana bol bol heyecan ve hareket... şimdi işimizin çokluğundan başımızı kaşımaya bile zaman bulamayacağız.»

Tim Johnson, bu habere sevinmiş görünmemeye çalıştı. Telekten haberi aldıkları dakikadan beri, genç adamın içi içine sığmıyordu. Çocukluğunda amcasıyla birlikte Galvay'de düzenlenen av partilerine katılmıştı. İşte o yıllarda, heyecan ve tehlike tutkusuna kendini kaptırmıştı. şimdi de hafta sonları fırsat buldukça ava çıkıyordu. Ama bu kez insan avına çıkıyordu genç adam.

Davina'nın teleksi bir saat içinde gelmişti. Johnson, hemen Venedik'e gidecekti. Humphrey de Venedik'teki Güvenlik Örgütüyle temasa geçip, İngiliz meslektaşlarıyla tam bir işbirliği kurmalarını isteyeekti. Johnson'un arkasından da en kısa sürede bir patlayıcı madde uzmanı gönderilecekti.

Humphrey Grant, homurdandı: «Bana kalırsa, Davina bu işi fazla ileri götürüyor. Venedik'teki meslektaşlarımız işlerine yabancıların burunlarını sokmalarından pek hoşlanmazlar. Bu konuda çok alıngan davranırlar.»

Johnson: «Fakat bu adamlar, inanılmayacak derecede beceriksiz,» diye atıldı. Humphrey'nin bu aşın duyarlılığına biraz canı sıkılmıştı. Davina Graham böyle durumlarda, başkasının nasırına basmış basmamış, hiç aldırmazdı. Johnson da genç kadını bu yüzden çok beğeniyordu. «Bana kalırsa, bu çok iyi bir fikir» diye kestirip attı.

Humphrey, masasından başını kaldırmadan, «Sen de benim gibi uzun süre İtalyanlarla çalışırsan, onların da diğer ülkelerdeki meslektaşları gibi yetenekli ve becerikli olduklarını anlarsın. Senin uçağın kaçta kalkıyor?»

Johnson: «Altı otuzda kalkıyor,» dedi. İçinden de Humphrey Grant'in ne kadar büyük burunlu bir şef oduğunu düşünüyordu. Yanında çalışanlarla konuşurken, başını kaldırıp, yüzlerine (bakmak zahmetine bile katlanmıyordu.

Sanki Johnson bu düşüncelerini yüksek sesle açığa vurmuş gibi, Humphrey Grant tam o dakikada başını kaldırıp, genç adamın yüzüne hayretle baktı. «Öyleyse ne duruyorsun, uçağa yetişmeye bakšana...»

Johnson dışarı çıkarken kapıyı hızla vurmadı Humphrey Grant'e aldırış etmiyordu. Bu adamın artık emekli olmaktan başka bir hedefi kalmamıştı.

Johnson'un karısı Hearthrow Havaalanında, onu bekliyordu. Genç kadın, Johnson'un görevi gereği sık sık seyahat etmesine alışkındı. Yedi yıldır evliy-diler ve ikiz oğulları vardı. Johnson, karısını da çocuklarını da çok seviyordu. Vedalaşırlarken, «Ne zaman geri döneceğimi bilemiyorum,» dedi. «Ama çocuklara mutlaka armağan getiririm.»

Dört saat sonra ise, İtalyan anti-terör örgütünden üst düzeyde bir görevli onu karşıladı ve Gritti Palas'a götürdü.

Davina, «Bu işe çok üzüldüm» dedi, «Ne yazık ki, bizim tatil de havaya uçtu.»

Tony VValden, genç kadının elini tuttu, «Tabii...» Genç adam, bu olaydan nedense pek sarsılmışa benziyordu. Beti benzi solmuştu. «Bir an bile unutamıyorum şu olayı. Biliyor musun biz de o teknede olabiliydik.»

Davina, alçak bir sesle: «İşte bu olanaksızdı» dedi, «O teknedeki yolcuların her biri Franklyn'i korumakla görevliydi. Bakanın bindiği tekneye koruma görevlilerinden başka kimsenin alınmamasına özen gösteriliyordu.»

Tony VValden, birden gözlerini genç kadına dikti: «Sen Bakanın .burada kaldığını biliyor muydun?»

«Evet, biliyordum. Geçen hafta, Franklyn lokantaya girdiği zaman onu tanıdım. Kızı yanındaydı. Karısı geçen yıl ölmüştü.»

«Peki niye bana hiçbir şey söylemedin?»

Davina bu facianın genp adamı fazlasıyla etkilemesine biraz da şaşırmişti.

«Sevgilim, hiçbir şey söylemedim, çünkü bunu yapmam olanaksızdı. Ayrıca söylesem de ne değişirdi? Franklyn, kızını gezdirmek için Avrupa'ya gelmişti. Baba-kız, tatillerini değerlendirebilsinler diye, onun buraya gelişi herkesten gizlendi. Zaten Franklyn'i herkes tanımaz. Diğer bakanlar gibi ikide birde TV kameralarının karşısına çıkma alışkanlığı da yoktu. Baba-kız çok iyi korunuyordu ve ziyaretleri gizli tutulmuştu.»

«Demek, bu işi başaramamışlar. Frankly'in kim olduğunu bilen biri varmış demek... Ve alınan güvenlik önlemleri de onların deniz ortasında havaya uçurulmalarını engelleyemedi. Sen niye memlekete dönüp de bu işi Tim Johnson'a bırakmıyorsun? Burada ne yapabilirsin ki?»

«Bilmiyorum. Ama ben olay günü buradaydım^ Johnson ise uzaklardaydı. Benim için kaygılanmıyosun ya, Tony. Tanrı aşkına, budalalık etme... Ben tehlikede falan değilim.»

Tony VValden, öfke içinde bağırdı, «Franklyn'in kim oduğunu büdiklerine göre, seni de kendilerine hedef alırlarsa, onları kim durdurabilir?»

«Kimse durduramaz. Yalnız bu işler, sen.n dediğin gibi yürütülmez. Patronlar, birbirlerine saldırmazlar. Bu, yazılmadan uygulanan bir yasadır. Borisof'un bana bir saldırı düzenleyeceğini hiç aklıma getirmem, CIA'deki Brunson da böyle bir olasılığı düşünmez. Borisof'un bizden yana hiçbir endişesi yok. Bugüne kadar hiç kimse bu yasayı bozmadı.»

«Yani Franklyn'i KGB mi öldürttü demek istiyosun?» Tony Waiden, arkasına dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu. Dışarısı karanlıktı ama nehir polisinin meşaleleri, dışarıdaki suyun üzerinde ışık oyunları oynuyordu. Kanalda trafik kısıtlanmıştı. Marco Polo Havaalanı'ndan hiçbir uçağın kalkmasına izin verilmiyordu. Demiryolu bağlantısı da kesilmişti. «Radyo, bu suikasti bir terörist grubun düzenlediğini açıkladı.»

Davina «Bu da KGB'yi anlatan güzel bir benzetme» dedi. Genç kadın, erkeğin yanına gelmişti. «Tony bu işe kafanı takma. Benim ne iş yaptığımı eskiden, beri biliyorsun. Bazı tehlikeleri göze almak zorunda olduğumdan da haberin vardı. Ama benim hayatım hiçbir zaman tehlikeye girmez. İşte işin ilginç yanı da bu. Biz ordunun generalleriyiz, ateş hattına girmeyiz. Hadi, lütfen biraz kendini topla. Aşağı inip bir şeyler içelim ve Johnson'u bekleyelim.»

Tony VValden:

«Aşağısı polis doludur» dedi. «Ben buradan ayrılmak istiyorum.»

«Pekâlâ. Ben Tim Johnson ile görüşür görüşmez otelden ayrılırız.»

Tony, bir 'kolunu genç kadının beline dolayıp, onu kendine çekti:

«Seni çok seviyorum. İşte asıl önemli olan sorun da *bu*.»

«Asıl beni sevmekten vazgeçersen, büyük bir sorunla karşı karşıya olacaksın. Sensiz yaşamın hiçbir anlamı kalmayacak. Neyse... Hadi şimdi aşağıya inelim...»

Bar, tıklım tıklım doluydu. Polis, otelde her şeyin normal bir düzende yürütüleceğini bildirince, içki tüketimi büyük boyutlara ulaşmıştı. Otelde kalan müşteriler ve otelde çalışanlar sorguya çekilmişlerdi. Davina kimliğini açıklayınca, genç kadın ile Tony VValden, sorguya çekilmekten kurtulmuştu. Onlar, Güvenlik Örgütünün başkanıyla görüşeceklerdi. Amerikan, İngiliz ve Alman turistleri sadece bir konu üzerinde fikir yürütüyorlardı. İtalyanlar ise bir köşeye çekilmişler, kendi aralarında konuşuyorlardı. Olanlara hem üzölmüşler hem de bu facia onları utandırmıştı. Davina ile Tony VValden de bir köşeye sıkışıp kaldılar.

Genç ve güzel bir İngiliz kadın, «Ne korkunç...» diyordu, «Ne feci...»

Kocası «Bu, mutlaka Kızıl Tugaylar'ın işi olsa gerek,» diye fikir yürüttü. «O zavallı politikacıyı da nasıl öldürmüşlerdi biliyorsun... Adamın adı neydi?»

Davina, söze karıştı:

«Aldo Moro.»

«Tamam. Evet, bunlar gözleri dönmüş vahşiler. Almanlar haklıydılar. Baader çetesiyle nasıl başa çıkılacağını iyi biliyorlardı. Çetenin öbür adı neydi?»

Davina gene söze karıştı:

«Meinhoff. Baader Meinhoff...»

«Tamam... Adamlar, cezaevinde intihar ettiler. Yani Alman yetkililerinin açıklaması böyleydi.»

Güzel kadın, Tony VValden'e sokuldu. «Olay sırasında biz dışarıydık,» diye mırıldandı. «Artık burada kalmak istemiyorum. Olay hiç aklımdan çıkmı-

yor. Kanalin sularında yüzen enkaz parçalarını gördünüz mü?»

Davina söze karıştı: «İşte Tim geliyor,» Genç kadınla kavalyesine hafifçe başını sallayarak, «İzninizle» diye ekledi. «İyi geceler.»

Tim Johnson ile Tony Walden'in hemen kaynası-
vermeleri, Davina'yı pek şaşırttı. Uçak yolculuğundan ve İtalyan polisinden konuştular. Sonra da hep birlikte yukarıya çıktılar. Johnson, daireye girer girmez, pencerelerden birini açıp dışarıya baktı.

«Adamların, suikastle ilgili bir ipucu bulabileceklerini pek sanmıyorum. Hatta ceset meset de yoktur. Bakalım Saboratuvar araştırmalarından ne sonuç alınacak. Belki de olayda kullanılan patlayıcı maddenin cinsini öğrenebiliriz.»

Tony Walden: «Bunun bir önemi var mı?» diye sordu.

«Bir çıkış noktası olabilir. Patlayıcı madde en güç bulunan cinsten bir maddeyse, bunları hangi grupların kullanabileceğini saptamak güç değil.»

Tony: «Bu iş mutlaka Rusların marifeti olmalı.»

Johnson, yan gözle Davina'ya baktı.

Davina, erkeğin sormaktan çekindiği soruya yanıt verdi:

«Tony'nin yanında rahat rahat konuşabilirsin. Şimdilik genel bir çalışma yapacağız. Asıl iş İtalyan meslektaşımız geldikten sonra başlayacak.»

Sui'kastçiler Caddesi'ndeki evin küçük bir TV alıcısı vardı. 'İtalya' şifre adını taşıyan adam, İtalyan usulü makarnadan ibaret olan yemeğini ekranın karşısında yedi. TV'de yapılan yorumları dinledi, Kanal da çekilen filmleri izledi. Evde, genç bir kadın vardı. Kapıyı da o açmıştı. 'İtalya' içeri girer girmez, erkeği öpmüştü. Söylediği tek söz ise «Kutlanmadan ibaret olmuştu.

Çok küçük ve karanlık bir evdi bu. Alçak tavanlı,

daracık pencereleli eski bir evdi... Venedikli bir antikacıya aitti. Adam. bu evi antika eşyayla döşemişti. Evin hemen biraz ilerisinde de büyücek bir dükkânı vardı. Dükkânı onarım nedeniyle geçici bir süre için kaparken, satılık malları da evin üst katına taşımıştı. Daha sonra da öteberi satın almak için eşiyile birlikte Roma'ya gitmişti. Kızı evde kalmıştı.

Kız gelip, erkeğin oturduğu koltuğun arkasında durdu ve sessiz sedasız ekranı izlemeye koyuldu. Dünya liderleri, olayı kınayan mesajlar göndermişlerdi. Derken ekranda Papa'nın görüntüsü belirince, kız güldü. «İtalya'yı adamakıllı karıştırdın.»

Adam, başını yana çevirdi. «Kes sesini,» dedi.

Kameralar gene Büyük Kanal'a yönelmişti. İzleyicilere verilecek yeni bir haber yoktu. Kiralık tekne bulunamamıştı. 'İtalya' uzanıp, TV'yi kapadı. Kızın, şehvet duygularının kamçılandığını hissetmişti. Kadınların bazıları böyle olurdu. Ölüm, onlarda sevişme isteğini kamçılardı. Birisi öldürülür öldürülmez, onlar da bir erkekle sevişmek isterdi. 'İtalya'nın canı sevişmek istemiyordu. «Ben yatıyorum» dedi, «Ama yalnız yatacağım... Sen hiç heveslenme...»

Kız, omuzlarını siikti. İnce vücutlu, kara gözlü, buğday tenli, zarif bir kızdı. «Sen bilirsin» diye mırıldandı. Yazık... Oysa İtalya tipindeki erkeklerden hoşlanıyordu. Neyse, belki adam da yarın fikrini değiştirdi... Aynı oiasılı'k 'kendisi için de söz konusuydu.

Genç kız, yemek tepsisini mutfağa götürdü. Bu laşıkları yıkadı. Gece saat on bir buçukta da evdeki ışıklar sönmüştü. Kanalin suları, dışarıdaki daracık sokağın kenarlarına ıkadar geliyordu. Biraz ilerideki daracık köprünün altında, karanlık suların arasında havaya uçurulan tekneden ve ölen insnlardan arta kalan parçalar, bir köşeye sıkışmış kalmıştı.

Alfredo Modena, altmış yaşlarında, sakın görünümlü bir adamdı. Gayet güzel İngilizce, Almanca ve

Fransızca biliyordu. Gece yansına doğru Davina ve Johnson ile buluştu. Tony Walden, yemekten sonra dairesine çekilmişti.

Modena: «Geciktiğim için özür dilerim,» dedi, «Bizim merkez tımarhaneye döndü. Bazan, karşıma çıkan gazetecilerin hepsini gebertmek geliyor içimden.»

Davina. «Doğrusu sizi kışkandığımı söyleyemem» dedi. «Böyle durumlarda, işe yabancıların burunlarını sokmaları çok kötü oluyor. Hele gazeteciler daha da kötü Sinyor Modena, umarım beni de dışarıdan işe burunlarını sokanlardan biri saymazsınız. Olay yerinin çok yakınında bulunduğum ve üstelik bu otelde kaldığım için biraz bilgi edinmek istedim...»

Sinyor Modena; «Bu olay öncelikle ABD'yi ilgilendiriyor» dedi. «Bir uçak dolusu Amerikalı gelecek. Bilgi vermek konusunda, onlara öncelik tanımak zorundayım. Size ise sadece ilk raporların birer kopyasını sunabilirim Sinyorina Graham.» Adam, Davina'ya ince bir dosya uzattı. «Ne yazık ki, bu raporlarda pek dişe dokunacak bilgi yok. Laboratuvar testlerini ve uzmanların görüşlerini bekliyoruz. Ondan sonra olay hakkında daha geniş bilgi sahibi olabileceğiz. Fakat bu işin bir cinayet olduğu kesin. Benzin deposu infilak etti ama birinci patlamadan sonra oldu bu...»

Davina. «Teknenin havaya uçtuğunu gören herkes bunun farkında» dedi. «Hiç kimse bu işin bir kaza olabileceğini ileri sürmedi...»

«Ama kazalar da oluyor... Hem de sadece İtalya'da değil, tüm dünyada...»

Johnson, içinden adamın fazla tutucu olduğunu düşündü. Böyleleri, yabancılara hiçbir şekilde yardım etmek istemezdi.

Davina: «Bizi en fazla kaygılandıran sorun şu. Sinyor Modena!» dedi. «Bu suikast bir İtalyan örgütünün mü yoksa uluslararası bir tethiş örgütünün mü marifeti? Sizin fikriniz nedir?»

«Raporların hepsini inceleyip, olayın bir değeri-
lendirmesini yapmadan, bir fikir ileri süremem.»

Sinyor Modena, erkeklerle eşit olma sevdasına kapılan ukala kadınlardan hiç hoşlanmazdı. İngilizler, bir kadını kendilerine başbakan seçmişlerdi ama İtalya'da böyle bir şey asla olamazdı... Sinyor Modena, karşısındaki ukala İngiliz kadınına da şimdiden kendine düşman bellemiştir.

Tim Johnson, Davina'ya yardımcı olmak istedi:

«Gene de özel olarak bir tahminde bulunabilirsiniz. Acaba Kızıl Tugaylar'ın işi mi bu?»

Sinyor Modena, omuzlarını silkeli. «Olabilir. Hollanda Kızıl El örgütü de. Baader-Meinhoff çetesinin artıkları da bunu yapmış olabilir. Filistin Kurtuluş Örgütünü de hesaba katmalı. Bakan Frankiyn Yahudi asıllıydı.»

Davina, yan gözle Johnson'a baktı. «Boşuna zaman harcıyoruz» demek istiyordu. Birden ayağa kalktı:

«Bizi ziyarete geldiğiniz için size tekrar teşekkür ederiz,» dedi. «Bay Johnson, bir süre burada kalacak. Ve fırsat buldukça da size akıl danışmak isteyecek. Dediğim gibi, işimiz zor. Hele CIA burada karargâh kurunca, işlerimiz iyice karışacak.»

Sinyor Modena, oldukça öfkeli bir sesle:

«CIA ile başımız derde girdi bile... Bakan iyi koruyamadığımızı düşünüyorlar. Bir adamın ülkenizde olduğunu bilmezseniz, onu nasıl korursunuz, soylesenize... Amerikalı meslektaşlarım böylesine ünlü bir kişinin elini kolunu sallaya sallaya yurt dışına çıkmasına nasıl izin verdiler, bunu aklım almıyor.»

Davina: «Belki de Bakanın başka bir isimle seyahat etmesinin tehlikelerden korunmasını sağlayacağına inanıyorlardı... Neyse sizi daha fazla tutmayalım. İyi geceler, Sinyor Modena. Bu suikastı düzenleyen inşallah yakalarsınız.» Sinyor Modena is-

teksiz isteksiz, genç kadının elini sıktı. «Elimden geleni yapacağım. İyi geceler.»

Sinyor Modena gittikten sonra, Johnson, Davina'ya döndü:

«Adamın neşesini kaçırdınız, öyle değil mi, Bayesian Grenam. Son sözleriniz onu iyiden iyiye öfkelen-dirdi.»

«Ama dediklerim doğrudu. Bu ülkede Mafya ve diğer yeraltı örgütleri cirit atıyor. Bu durumda, güvenlik sorumluları da yeterince başarılı olamazlar. Franklyn'in başka 'bir isimle tatil gezisine çıkmamast için de bir neden yoktu. Onu pusuya düşüren her kim ise, mutlaka üst düzeydeki kişilerle yakın ilişkisi olmalı. Bu *da* benim sorumu yanıtlamaya yetiyor, öyle değil mi?»

Johnson, başını salladı:

«Borisof. Papa'ya Bulgarlardan yardım alarak suikast düzenleyebildiklerine göre, Franklyn için de aynı yöntemi uyguladıkları düşünülebilir. Tabii ya,, neden olmasın?»

«Borisof, adam öldürmekte son derece ustadır.» Davina, bu sözleri söylerken, sesinin tonu değişiver-mişti.

Johnson, genç kadının çok eski bir o'ayı anımsa-dığını biliyordu. Davina'nın kocası, Avustralya'da öldürülmüştü. Cinayeti de Igor Borisof planlamıştı. O tarihte, Borisof, KGB'de ikinci derecede bir görevliy-ken, şimdi KGB'nin başkanıydı. Yani Davina Gra-ham'ın Rusya'daki meslektaşındı. Johnson, içinden bu iki düşman meslektaş günün birinde karşılaşır-sa, ne olur diye düşündü.

Tim Johnson, kısa bir sessizlikten sonra: «İtalyanların laboratuvar uzmanlarından bir yardım görebileceğimizi hiç sanmıyorum,» dedi. «Patlayıcı madde uzmanlarından da bize yarar yok. Adamlar, elde ettikleri bilgileri bizimle paylaşmak istemeyecektir.»

Davina bir sigara yaktı, «Çok haklısın. Bunlar **bizim** soru sormamızı istemiyor ama CIA ajanları ge-

lip de sorularını sıralamaya başladıkları zaman görürüz onları...»

Johnson, kapıdan çıkarken duraladı: «Yarın geri dönüyor musunuz?»

«Bilmiyorum... Güya tatile çıkmıştım. Bakalım göreceğiz...»

Tim Johnson, gondolcuların dillerinden hiç düşmeyen bir İtalyan şarkısını mırıldana mırıldana koridorda yürümeye başladı. Davina Graham, başkalarının kendisi için neler düşündüğünü hiç önemsemiyordu. Doğrusu kadının bu özelliğine hayrandı.

Davina içeri girdiği zaman Tony VValden, oturmuş kitap okuyordu.

«İşler nasıl gitti, hayatım?»

Neyse ki Tony, saf dışı bırakıldı diye gücenmemişti. Saçma sapan erkeklik numaralarına girişmiyordu. Davina'nın görevinin önemini biliyordu ve genç kadına üzüntü vermemek, ona yük olmamak için de elinden geleni yapıyordu. Davina eğilip erkeği alından öptü:

«Sen harikasin, sevgilim. Geciktiğim için özür dilerim. Aslında bu toplantıyı hiç yapmasak daha iyi olurdu.»

«Neden?» Tony VValden kitabını elinden bıraktı. Davina'nın bakışlarındaki inatçı ifadeyi hemen sezmişti.

«İtalyanlar bize bilgi falan vermeyecekler. Böyle olaylarda kimseden yardım görmeden çalışmak sonuca ulaşmayı daha da güçleştirir. Adamlar biraz üzgün ve tabii biraz öo utanıyor. Katilleri elden çıkarmak pahasına da olsa, kendilerini korumak için her çareye baş vuracaklardır. Bu gece o herifin boğazını sıkabilirdim. Adam sadece kendi çıkarlarını düşünüyor.»

«Bu olay, İngiltere'de gerçekleşseydi, sizler de aynı şekilde davranmaz mıydınız?»

Davina, erkeğe ters bir bakış fırlattı: «İnsanı zor durumda bırakmaya bayılıyorsun değil mi? Elbette

bizde de aynı şey olurdu ama ben bunu önlemek için de elimden geleni yapardım. Örgütler arası rekabette, ulusal gururun yeri yoktur. Eğer hepimiz elele verip çalışmazsak, biz Batılılar kendi kuyumuzu kendimiz kazmış oluruz.»

«Bu işin iç yüzü nedir acaba? Yoksa bana açıklamak istemiyor musun?»

Davina soyunup, yatağa girdi. Erkeğe usulca yaklaştı:

«Bana kalırsa bir suikastler zincirinin ilk halkasıydı bu... Neden böyle düşündüğümü bilemiyorum ama içime öyle doğuyor. Bana kalırsa, bu işin arkasında da Borisof var, ancak bu gerçeği kanıtlamak olanaksız.»

Tony VValden sordu:

«Peki bu cinayetten amacı nedir?»

«Bilmiyorum. Plan ve program yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayınca, belki Borisof'un amacını öğrenebiliriz. Tabii bu cinayeti başkaları izlerse...»

'İtalya', iyi bir iş çıkarmıştı. Bu şekilde adam öldürmek pek herkesin harcı değildi. Adam, bunları düşünürken, odasının penceresinden dışarıya bakıyordu. Yalnız kaldığı zamanlar, gökyüzünü seyretmekten hiç bıkmazdı. Zaman geçtikçe, insanoğlunun zayıf yanları ve kusurları adamı daha fazla etkiliyordu. İnsan, Tanrı ve Din konularını uzun uzadıya incelemişti, ve sonunda insanlığa ölüm ve felâket getirmekten başka bir amacı olmayan ölüm çetesini kurmuştu. «Azizler Çetesi» adını vermesi de, adamın dineve din adamlarına duyduğu nefreti simgeliyordu. 'İtalya'nın gerçekten çok başarılı olduğuna inanıyordu adam. Düşmanlardan biri daha yok edilmişti. Onun ölümünden sonra ortaya çıkacak sorunlar da onun işine yarayacaktı. Adam, pencerenin önünden ayrıldı.

Toplum içinde sürdürdüğü yaşamın getirdiği yükleri üstlenmek zorundaydı.

azizler çetesi

2

Hava o kadar sakın ve ılıktı ki, Grahamlar, o sabah terasta kahvaltı etmeye karar vermişlerdi. Evin önündeki teras, Yüzbaşı Graham'ın en çok sevdiği köşeydi. Sabah gazetelerini burada okumaya bayılıyordu. Güzel havalarda da burada kahvaltı ediliyordu. Yüzbaşı Graham, gazetesini okurken ev halkına da gazetede ki haberler hakkında bilgi verirdi. Ama bu sabah Bay Graham hiç sesini çıkarmadan okuyordu gazeteyi. Amerikalı politikacının Venedik'te öldürülmesi, Bay Graham'ı da eşi Betty Graham'ı da çok üzmüştü.

Betty Graham: «O zavallı kızcağızın ne günahı varmış?» dedi, «Zavalıcık daha on dokuz yaşındaydı. Bu insanlar neden böyle canavar ruhlu oluyor?»

Bay Graham, gazeteyi elinden bıraktı. «Charlie nerelerde?» diye sordu. Çok sevdiği kızıyla torununun baba evinde kalması, Bay Graham'ı çok sevindirmişti. Charlie beş dakika ortadan kaybolursa, babası hemen onu aramaya koyuluyordu. Betty Graham, bunu pek duygulandırıcı ve güzel bir davranış olarak niteliyordu. Kocasının güzel kızlarını çok sevmesine kızmak, onu kıskanmak aklına bile gelmemişti. Sadece Davina'nın ikinci planda kalmaktan fazla huzursuz olmasına üzülmüyordu.

Betty Graham: «Charlie geliyor galiba,» dedi. «Fergie'nin sesini duydum. Graham'lar, küçük torunları Fergie'nin bakımıyla ilgilensin diye bir hizmetçi tutmuşlardı. Fergus Graham, kızının iki yıl önceki skandalin etkisinden hâlâ kurtulamadığını biliyordu.

Bayan Graham. «Hayatım, kahven soğumadan içsene» dedi, «ben sana biraz daha ekmek kızartıp getireyim.»

Charlie Kidson, annesine bir öpücükle teşekkür etti. Babasının da yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Char-

lie gerçekten çok güzeldi ve hâlâ çok genç görünüyordu. Onu kim görse en fazla yirmi yedi, yirmi sekiz yaşında olduğunu düşünürdü. Oysa Chariie, tam otuz yedi yaşındaydı... Kocasının hakkındaki gerçekleri öğrendiği günden beri, yüzünde o eski çocuksu neşeli ifadeye rastlamak olanaksızdı. Bay Graham, kızının bu işi kendine dert etmesine pek üzülüyordu. Chariie, kocasından boşanmak için bir girişimde de bulunmamıştı. Doğrusu Bay Graham, kızının bu tutumuna bir anlam veremiyordu.

Chariie: «Pat, küçük canavarı gezmeye götürecek» dedi. Genç kadın oğlundan «canavar» diye söz etmeyi pek seviyordu. Oğluna çok düşkün olduğu halde ona «canavar» demesi, bazı dostlarını pek şaşırtıyordu ama Chariie, bunları umursamıyordu. Chariie, gazeteyi eline alıp, haberlere şöyle bir göz gezdirdikten sonra:

«Çok feci bir olay bu,» dedi. «Herhalde soruşturmaya Davina da katılacaktır. Dün gece hep onu düşündüm. Gözüme bir türlü uyku girmedii.»

«Davina'yı düşünmekten vazgeç, Chariie. Bunu sana defalarca söyledim. Davina, artık bu eve adımını atmıyor. Mektup da yazmadığına göre, onu unutmak en iyi çare.»

Chariie, başını salladı: «Davina'yı aklıma getirmek bile istemiyorum ama nedense bunu bir türlü başaramıyorum» dedi, «Dün gece de rüyamda gördüm. Kraliçe Hazretleri, zirvede keyif çatarken, zavalı canavarcık babasız büyüyor. Babası John ise, Moskova'da içkiyle yavaş yavaş intihar ediyor. Biliyor musun, baba, kocamın yanına gitmeyi de düşünmedim diyemem.»

Chariie, babasının yüzünde beliren andişeli ifadeyi fark edince hemen gülümsedi «Yok canım, bu niyetim ciddi değildi. Sadece çok bunaldığım zamanlar, öfkeden çıldırarak duruma geldiğim dakikalarda içimden bir ses kocamın yanına gitmemi söylüyordu.

Tabii oraya gidemezdim. Her şeyi berbat ettiği için de kocam John'dan tiksiniyorum. Böyle konuşmamalıydım, başışla babacığım.»

Bay Graham: «Sen buradan gidersen hepimiz üzüntüden kahroluruz,» dedi, «Kocanın neler yaptığını unutma. Böyle bir adamla yaşayamazsın.»

«Biliyorum, biliyorum. Şey, belki de bir işe girsem iyi olacak baba. Hafta içinde canavar'la Pat ilgilenir. Oğlanın artık bana ihtiyacı kalmadı. Annem beni mutfağın kapısından içeri sokmuyor. Gün boyunca aylak aylak dolaşmaktan başka bir şey yapmıyorum.»

Bayan Graham, elinde kızarmış ekmek dolu tabakla yanlarına gelmişti:

«Yumurta haşlamayı bile beceremediğine göre, senin mutfakta hiç işin yok. Charlie gene neden yakınıyordu, Fergus?»

«Hiçbir şeyden yakınmıyordu, canım. Sadece kötü bir gece geçirmiş, onun için de sinirleri biraz bozuk.»

Bay Graham yerinden kalkıp, ağır ağır eve doğru yürüdü. Artık eskisi kadar hareketli değildi. Charlie o korkunç felakete uğrayıncaya kadar ilerleyen yaşına aldırmamış, bir delikanlı gibi hareket etmişti. Ama kızının başına gelenler, adamcağızı birdenbire ihtiyarlatıvermişti işte. Bayan Graham, kocasının arkasından uzun uzun baktı:

«Babanı üzmemeye dikkat etmelisin, yavrum» dedi, «Son günlerde sağlığı hiç de iyi değil. Senin neyin var, Charlie?»

«Davina'dan söz ediyordum. Venedik'te olup bitenler onu kimbilir nasıl uğraştıracak değil mi, anne? Doğrusu halini görmek isterdim. Ya sen, anne?»

«Hayır. Bu sözleri sana hiç yakıştıramadım. Kardeşine kızmakta, gücenmekte yerden göğe kadar haklısın, fakat Davina'nın arkasından böyle konuşmana da izin veremem.»

«Babam karşı çıkmasa, sen Davina'yla görüşmek isterdin değil mi?»

Betty Graham, pek az konuşurdu ama o ağzını açıp bir şey söylediği zaman da ev halkı, söylediği sözleri dinlerdi. «Evet, tabii görüşürdüm. Davina da benim kızım. Sen de artık toparlansan iyi olacak, Chariie. Kendine acımdan vazgeçmelisin. Belki de bir yardım kurumunda çalışmak sana iyi gelir. Başkalarının sorunlarıyla uğraşmak insana kendi dertlerini unutturur. Ben şimdi alışveriş için kasabaya gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?»

«Hayır, anneciğim.» Chorlie'nin gözleri dolu dolu olmuştu. Annesinin ona küçük bir çocukmuş gibi davranması, ağrına gitmişti. Ama babasının koruyucu kanatlarının altına sığındığı sürece büyümesi olanaksızdı. Kocasıyla beraberken de aynı deneyleri yaşamıştı. Hayatına giren erkeklerin hepsi de, Charlie'ye korunmaya muhtaç çocukmuş gibi davranmışlardı. Oysa genç kadının da artık kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesi gerekiyordu. Yerinden kalktı. Çay takımlarını tepsiye koydu. «Bunları, mutfağa götürüp, bulaşık makinesine atayım» dedi

«Teşekkür ederim, yavrum.»

Chariie, mutfağa gitti. Bulaşık makinesine yıka-ma tozu serpti, sonra makineyi çalıştırdı. Makine çalışırken, o d.a odasına çıktı. Odada yapılacak işi yoktu. Bir süre yalnız kalıp, doya doya ağlamak istiyordu. Ama ağlarsa, gözleri şişecekti, oysa güzelliğinin bozulmasını da istemiyordu. Davina, ağlamıyordu. Babasına da söylediği gibi, kardeşi, zirvede başarının tadını çıkarıyordu. Davina, başarıya, Chariie'nin mutluluğunu yok etmek pahasına ulaşmıştı

Genç kadın, yatağına uzanıp, ağlamaktan vazgeçmişti. Aynanın karşısında durdu. Yüzünü uzun uzun inceledi. Kendine biraz daha fazla ilgi göstermeliydi. Gerekirse makyajını değiştirmeli, gardrobunu yenilemeliydi. Aynadaki görüntüsüne bakıp, «sade-

ce üzgün değilsin sıkıntıdan da öleceksin neredeyse» diye söylendi.

Charlie, o gün öğleden sonra annesiyle babası bahçede güneşlenirlerken onlara pek yumuşak ve anlayışlı davrandı, sonra da Londra'ya gideceğini söyledi. Biraz alışveriş yapacaktı ve bu arada eski arkadaşlarıyla da buluşacaktı...

«Neden birkaç günlüğüne Sicilya'ya gitmiyoruz? Şimdi orada hava mükemmeldir.»

Davina, başını iki yana salladı:

«Olmaz, hayatım. Keşke yapabilirsek bunu... Humphrey ile Tim Johnson'u kaderleriyle başbaşa bırakıp, tatilime devam edemem. Geri dönmek zorundayım.» Genç kadın, kolunu erkeğin beline doladı:

«Belki VWashington'a gitmem gerekebilir. Dün gece aklıma geldi...»

«Brunson'u görmeye mi?»

«Onu veya başkalarını görmeye gideceğim... Bu suikastin arkası gelecek... Bu iş sanıldığı kadar basit bir cinayet değil. Langley ile kafa kafaya verip, bundan sonraki kurbanın ya da kurbanların kimler olabileceklerini saptamaya çalışmalıyız. Tabii bir de cinayetleri önlemek için alınacak önlemleri görüşmeliyiz.»

Tony VValden, Venedikten ayrılmak istemişti. O da en azından Davina kadar yorgun görünüyordu. «Davina» dedi genç adam, «Bir gün bir gece benimle Paris'te kal. Yirmi dört saat hiçbir şeyi değiştirmesin.»

Davina hiç düşünmeden, genç adamın teklifini kabul etti:

«Tabii değiştirmesin. Paris'e gidelim. Buradan Paris'e uçak var mı, yoksa aktarmalı mı gideceğiz?»

Yolculukla ilgili hazırlıkları yapmak, bilet temin etmek, otellerde yer ayırtmak Tony VValden'in göre-

vi oluyordu. Bu da aralarındaki ilişkide bir denge unsuruydu.

«Paris'e gitmeyi niçin istedin, Tony? Bunun özel bir nedeni var mı?»

«Paris'e vardığımız zaman sorunu yanıtlarım. Sen gene sigara içmeye başladın. Şu zehiri kullanmaktan vazgeçsen ne iyi olurdu.»

Davina, karşılık vermedi. Bir gün önceki suikastten beri Tony Walden eski neşesini kaybetmişti. Garip bir huzursuzluğu vardı genç adamın. Davina sigarasını tablaya bastırdı. Tony'nin canını sıkan çok önemii bir olay vardı mutlaka... Bu adam, tanımadığı birinin ölmesine bu kadar üzülecek tipte biri değildi. Davina, Tony Vvaiden'i çok iyi tanıdığı için, ondaki bu değişikliğe bir anlam veremiyordu. Sonra şu yirmi dört saatliğine Paris'e gitme işi de biraz midisini bulandırmıştı. Tony, bu seyahati niçin istiyordu?

Tony, zoraki bir gülümsemeyle:

«Paris'e Milano üzerinden gidebiliriz,» dedi.

Davina, genç adamı neşelendirmeye çalıştı:

«Herhalde gene Ritz Otelinde kalacağız değil mi? Opera Bulvarında küçük bir pansiyonda kalmayı aklından bile geçirmezsın.»

«Vaktiyle nasılsa orada küçük bir pansiyonda kaldın diye, Paris'e her gidişinde aynı adreste soluğu almanın bir anlamı yok ki. Hayır... Ritz Oteli'nde yer bulamazsak Crillon Otelinde şansımız' deneriz. Ya da Beşinci George Oteli'ne gideriz. Hadi, ben telefon ederken sen de bavulunu hazırla.»

Tim Johson, Marco Polo Havaalanı'na gitmişti. Patlayıcı madde uzmanı, Gritti otelinde kalmıyordu. -Johnson, onunla birlikte daha mütevazı bir otele yerleşti ve oturup Modena'nın Davina'ya vermiş olduğu rapor üzerinde tartışılar.

Johson «Patroniçeyi yemekten sonra göreceğiz,»

dedi. «O zamana kadar bir iki açıklama hazırlasanız iyi olacak. Kahraman İtalyan dostlarımız bize başımızın çaresine bakmamızı söyleyecekler. Bu arada ben de bulduğum bazı ipuçlarını size getirdim.»

Johnson, cebinden çıkardığı küçük plastik torbayı masanın üzerine koydu.

Moody adındaki patlayıcı madde uzmanı, torbanın içindekileri kokladı:

«Tahta, metal ve bir şey daha... Bunu nerede buldunuz, efendim?»

«Kanalın dışında. Olay yerinin hemen yakınlarında. Patlamanın olduğu noktadan elli metre kadar ileride. Karanlıkta elime ne geçtiyse a'p torbaya attım. Belki de bunlar hiçbir işe yaramaz.»

Moody, burnunu tekrar torbaya yaklaştırdı:

«Bu kadar karamsar olmanıza gerek yok, efendim. Torbadaki cisimciklerin laboratuvarında incelenmeleri gerekecek.»

Johson:

«Güzel,» dedi. «Öyleyse saat üçte gidip Bayan Graham ile görüşebiliriz. Hanımefendi bugün Venedik'e dönüyor.»

Davina ile Tony Walden, saat sekizde Orly Havaalanı'na vardılar. Terminalin önünde onları bir araba bekliyordu. Davina, genç adamın elini tuttu:

«Ritz'e mi yoksa, Crillon'a mı gidiyoruz?» diye sordu.

Tony Walden:

«Ritz Oteli'nde kalacağız» dedi. «Şansımız varmış. Son dakikada bir müşteri rezervasyonunu iptal ettirmiş. Daha önce kaldığımız daire bizi bekliyor. Bu akşam yemeğimizi de dairemizde yeriz, sevgilim. Sen pek yorgun görünüyorsun»

«Gerçekten yorgunum. Fakat meraktan da bir türlü kurtulamıyorum. Unuttun mu, sana Paris'e gelmeyi niçin istediğini sormuştum.»

Hiç unutmuyum?» Tony, arabanın penceresinden dışarıya baktı. «Paris, dünyanın en güzel kenti değil mi? Fransayı ve Fransızları simgeleyen kent değil mi?»

Ritz Otelinin Vendome meydanına bakan birinci katında küçük bir dairede kalacaklardı. Yatak odasına bir vazodolusu kırmızı gül bırakılmıştı.

Davina gülleri görünce:

Sakın otelyöneticilerinin bizi hatırladıklarını söyleme» dedi.

«Hayır, onlar bizi hatırlamadılar ama gülleri ben ısmarlamıştım.»

Güllerin arasına bir de kart ilıştırılmıştı. Davina kartı aldı üzerindeki yazıyı okudu:

«Seni her zaman seveceğim, Tony.»

Davina birden damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Erkeğe döndü:

«Hayatım, ne oldu?»

Tony, kısa bir duraklamadan sonra, «Aslında, İngiltere'ye dönünceye kadar sana hiçbir şey söylemeye karar vermiştim.» diye mırıldandı, «Seninle gerçekten çok mutluydum, Davina. Bugüne kadar tanıdığım kadınlar arasında, beni senin kadar etkileyen olmadı, Hiç kimseyi, seni sevdiğim kadar seve-medim Bunu biliyor muydun, güzelim? Yoo, bana öyle bakma. Otur, otur... Gel şöyle yanıma.»

Tony Walden'in üzgün hali, işi daha da güçleştiriyordu. Genç adam, Davina'nın elini iki avucu arasına aldı. Ağzının içinde bir şeyler gevelemeye çalışıyordu. Birden Davina, bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını anladı.

«Beni terk ediyorsun galiba,» dedi. «Peki ama neden?»

«Nedenini sana açıklayamam. Sadece beraberliğimizi daha fazla sürdüremeyeceğiz.»

Davina, genç adamın kararına karşı çıktı: «Ben

seni seviyorum,» dedi, «Sen de bana aşık olduğunu söylüyorsun. Yoksa karın mı sorun yaratıyor? Tony. böyle susup oturma... Tanrı aşkına, kararının gerekçesini bana açıkla. Beraberliğimizi sürdüremeyeceğimizi ve bunun nedenini bana açıklamak istemediğini söylemekle yetinemezsin. Böyie saçma bir şeyi ben kabul edemem.»

Tony VValden. «Hayır» diye mırıldandı. «Bu işin karım Hilary ile bir ilgisi yok. Keşke öyle olsaydı... O zaman, sorunu çarçabuk çözümlerdim. Ayrılmamız gerektiğini aylardan beri biliyordum. Fakat bunu bir türlü göze alamadığım için hep kendimi aldattım. Ama bundan sonra, aldatmacaya devam edemem. Venedik'ten sonra bunu göze alamam.»

«Ama neden? Venedik'te olanlar, benim başıma gelemezdi. Tehlikede değilim, bunu defalarca belirttim. Sen saçmalıyorsun.» «Hayır saçmalamıyorum. Sadece seninle vedalaşmak bana güç geldiği için, sözcükleri bulmak zor oluyor. Şimdi lütfen, sözümü hiç kesmeden beni dinler misin? Yalvarırım, beni dinle, Davina.»

«Dinleyeceğim tabii. Başka ne yapabilirim ki...»

Tony VValden, ağır ağır konuşmaya başladı. Aynı sözleri defalarca tekrarlaması, Davina'nın içine fenalık getirmişti. Neredeyse avaz avaz bağırmaya başlayacaktı:

«Seni sevdiğimi biliyorsun. Bu dünyada benim için senden daha önemli, senden daha değerli bir insan olamaz. İşte onun için de son gecemizi Paris'te geçirmek istedim. Son gecenin, unutulmaz bir gece olması gerekiyordu. Birlikte çok mutlu günler, saatler geçirdiğimiz yerde, sana acı gerçeği anlatmayı kararlaştırdım.»

Davina, elini erkeğin avuçlarından çekip ayağa kalktı. Doğru oturma odasına gitti. Evet, burada ne güzel günler geçirmişlerdi. Bu otel dairesi birbirinden güzel anılarla doluydu. Hafta sonu kaçamakları...

Paris'i birlikte keşfetmenin verdiği mutluluk... Davina, bunları aklına getirince, kendini daha fazla tutamayıp, ağlamaya başladı. Tony de yanına gelmişti. Ağlamaklı bir sesle: «Gülleri bile unutmadım. Buraya ilk gelişimizde, dairemize bir vazo dolusu kırmızı gül getirtmiştim. Sevgilim, bağışla beni, hata ettim. Ka----- sana burada açıklamamalıyım.»

Davina, başını çevirip erkeğe dikkatli dikkatli baktı: «Peki, neden yaptın bu hatayı? Ayrılık kararını açıklayacak başka yer bulamadın mı? Neden ikimize de işkence ediyorsun. Sen ve güllerin... Aktörlüğe bayılıyorsun değil mi. Beni bu kadar üzmeye ne hakkın vardı?»

Tony, genç kadını kolları arasına almaya çalıştı, fakat Davina hemen geri çekildi. Tony'nin yüzündeki üzgün ifadeyi görür görmez de öfkesi dağılıverdi.

«Pekâlâ. İlişkimiz sona erdi diyorsun. Bunu tartışacak değilim. Sana yalvarmayı da düşünmüyorum. Sadece bu kararının nedenini öğrenmek istiyorum. Bunu bilmek benim hakkım.»

«Senin bu sorunu yanıtlayamam, Davina.»

«Beni sevmiyorsun ve bu gerçeği açıklayacak cesarete de sahip değilsin.»

«Nedenin bu olmadığını biliyorsun. Seni sevdiğimi de öğrendin. Bir içki içsem iyi olacak. Bu lanet olasıca otelde içkileri nereye koyuyorlar?»

Davina, soğukkanlılığını kaybetmeden:

«Karşıdaki dolapta duruyor içki şişeleri. Bunu da bilmen gerekir. Ayrılmamızda karının bir rolü olmadığına ve beni de sevdiğini söylediğine göre, geriye ne kalıyor?»

Tony VValden, dolabı açmış, kendine içki hazırlıyordu. Davina genç adamın ana dilinde küfürler savurduğunu duydu. Sonra, konuşmasını sürdürdü:

«Seninle bir ilişkiye girmek istemedim. Benimle evlenmek isteyen çok iyi bir arkadaşım vardı. Sen benim peşimi bırakmadın, bu ilişkiye zorladın. Galiba şimdi de benden bıktın... Evet, ayrılmamızın nedeni bu

olsa gerek. Peki, şimdi ne yapmamı bekliyorsun. Tony? Seninle tokalaşjp, birlikte geçirdiğimiz güzel günler için teşekkür etmemi mi bekliyorsun, ha?»

Tony birden arkasına döndü. Genç adamın müt-hiş öfkelenildiği belliydi. Genç kadının yanına geldi:

«Ne yapman gerektiğini söyleyeyim» dedi, «Gö-revinden istifa et, o zaman hiçbir sorun kalmaz. Ben de karımdan boşanırım. Ve ilk fırsatta da evleniriz.»

«Benim işimin seninle ne ilgisi var? İstifa eder-sem, daha çok birlikte olabileceğimizi mi söylemek istiyorsun?»

«Evet. İşte şimdi, zihnini kurcalayan soruyu ken-din yanıtlayabilirsin. Bu dediklerimi iyice düşün taşın. İşinden ayrılırsan, seninle evlenirim. Ölünceye kadar beraber oluruz.»

Davina afallam:ştı. «Bana da bir içki getirsene.»

Tony, genç kadının içki kadehini eline tutuştur-duktan sonra yanına oturdu:

«Senin bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim. Belki de beni ne kadar çok sevdiğini anlayamamı-şım.»

«İşimden ayrılmayacağım, fakat sen de bana bunun niçin önemli olduğunu açıklayacaksın. Haa, bu arada bana güvenmeyi de denersen hiç fena ol-maz. Şimdi bana bir sigara ver... Artık sigarayı bı-rakmamın da senin için bir önemi kalmadı demek-tir.»

«Bugüne kadar hiçbir kadına el kaldırmadım ama beni böyle iğnelemeye devam edersen... Kes sesini ve zıkkımları şu içkini, tamam mı?»

Davina sigarasını yaktı, içkisinden bir yudum aldı. Sonra alçak bir sesle:

«Bu bîr şantaj değil mi?» diye sordu.

Bir sessizlik oldu. Tony, neden sonra Davina'ya baktı, «Evet,» dedi.

'italya' şifre adını kullanan adam, hafta sonuna kadar Venedik'te kaldı. Televizyon seyredip, sanat

Kıtaplarını dergileri okuyarak vakit öldürmekten fena halde sıkılmıştı. Kız da onunla sevişmeye çalışmaktan birtürlü vazgeçmemişti. Son gece bile adamı rahat bırakmamıştı, İtalya' kızı, onun erkekliğiyle değil, yaptığı işle ilgilendiğini söyleyince, kızın da tepesi atmıştı. Adam, ertesi sabah kızla bir daha karşılaş-
----- evi terk etti.

Marco Polo Havaalanında sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı. 'İtalya', uçakla yolculuk yapmaya cesarel edemeyecekti Trene binmekten başka çaresi yok-u. Uzun ve yorucu bir yolculuktan bu, ama tren Bay İtalya gibi yorgun ve uykusuz yolcularla doluydu. Hiç kimse Bay İtalya ile ilgilenmedi. Sabahleyin do trenden inip, doğup büyüdüğü kasabaya giden otobüse bindi. Baba evinde ailesiyle yemek yedi, onlara getirdiği küçük armağanları verdi, sonra da odasına çekilip ertesi güne kadar deliksiz uyudu. Kurallara göre bundan sonra Yoldaşlarıyla bir daha karşılaşmayacak ve onlardan hiçbir haber almayacaktı. Bu kural. Yoldaşlarının ve kendisinin güvenliğini sağlayacaktı. Bay İtalya, babasının eczanesindeki işine geri dönmüştü.

Humphrey Grant, sevgili dostu James VWhite ile başbaşa öğle yemeği yerken, Venedik'teki suikast olayından Söz etti. Teknenin bir mayınla havaya uçurulduğu kanısındaydı Humphrey Grant. Ama bu mayının nasıl kullanıldığını ise henüz saptayamamışlardı. Franklyn'in koruma görevlilerinin son derece yetenekli ve deneyimli kişiler oldukları da bilindiği için, teknenin kanalın ortasında bir mayınla havaya uçurulmuş olmasına inanmak güçtü.

James VWhite, sıkıntılı sıkıntılı yüzünü buruşturdu. Ayrıntıları dinlemek canını sıkıyordu. Ayrıca teknik konular da onun ilgi alanının dışında kalıyordu.

Humphrey Grant da yemek arkadaşının sabırsızlanmaya başladığını sezmiş olacaktı ki; «Herkes bu

suikasti bir terörist grubun gerçekleştirdiğine inanıyor,» dedi, «Yalnız Davina bu varsayımı kabul etmiyor.»

James VWhite, başını kaldırdı. «Peki, Davina'nın düşüncesi ne?»

«Ona kalırsa bu suikast, Borisoî'un adamlarının işi. Biliyorsun, Davina her taşın altından Borisoî'un çıkacağına inanıyor. Dün de ona böyle düşünmekle hata ettiğini anlatmaya çalıştım. Şu Borisoî Tanrı değil ki... Avrupa'da işlenen her cinayetten onu sorumlu tutmak da saçma.»

James White da bu suikastin arkasında büyük bir örgütün bulunduğuna inanmıştı îakat, suikast planının Moskova'da hazırlandığına pek ihtimal vermiyordu.

Humphrey Grant, Sir James'e Davina'nın Salı günü VWashington'a gideceğini haber verdi.

«Amerika'deki dostlarımız öfkeden çılgına dönmüşler. Anladığım kadarıyla herkes birbirini suçluyor. Başkan, Langley'i aramış ve hemen katili bulmasını emretmiş. Davina, VWashington'a beni de götürmek istiyordu, benim yerime Tim Johnson'un gitmesini önerdim.»

James VWhite. «Tim Jihnsen'un işlere fazla bulaşmasına izin vermemelisin,» dedi. «Bu adam senin yerini alabilir. Unutma genç ve yakışıklı bir erkek.»

Humphrey Grant. «Benim burada işlerim başımdan aşkın,» dedi «VWashington'da Davina'dan başka hiç kimsenin yüzüne bakmayacaklar. Haa, bu arada şu Tony VValden hakkında bir soruşturma yaptırıyorum. Batı Berlin'de çalışan arkadaşlardan birinin Polonyalı dostları var. Bir haîtaya kadar Tony VValden ile ilgili bir rapor hazırlayıp bize gönderecek.»

James VWhite sordu: «Tony VValden ile ilgili rapor hangi konuları kapsayacak?»

«Eski dostlarını, ailesini, ve buraya gelmeden önce sık sık buluştuğu kimseleri araştıracaklar. Ayrı-

ca son zamanlarda Tony VValden ile ilişki kuran herkesin ncçmişi didik didik edilecek. Adamın annesiyle kızkardoşının Krakova'da oturduklarını biliyoruz. Bizim Alman arkadaş, Tony VValden'in sırlarını mutlaka urluya çıkaracaklarını söyledi.»

«Güzel. Bu çabaların boşa gideceğini hiç sanmıyorum, Humphrey... Tony VValden ile ilgili soruşturmadan mutlaka önemli ipuçları elde edeceksiniz. Haa, aklıma gelmişken söyleyeyim, Charlie Kidson da Londra'ya yerleşmeye karar verdi. Galiba artık yas dönemi de sona ermiş... Aslında kocası hâlâ sağ olduğuna göre Charlie'nin yas tutması da gerekmezdi ya neyse...»

Humphrey Grant. «Adam- bir klinikte yatıyor» dedi. «Her gün ölümle pençeleşiyor. Adamı tedavi etmek için neden bu kadar uğraştıklarını da akıl erdirmiyorum.»

«Kidson'un ölmesi, hiç de iyi olmaz. Şey, aklıma bir fikir geldi, Humphrey. Bilmem sen ne dersin? Charlie'yi arayıp onu yemeğe davet etmek istiyorum. Bakalım, küçük hanım ne yapmayı planlıyor? Nasıl, fikrimi beğendin mi?»

«Neden olmasın? Charlie'nin ailesini yıllardan beri tanıyorsun, Charlie ile ya da aileden başka biriyle buluşmada hiçbir sakınca olamaz.»

Sir Jamos, gülümsedi: «Haklısın. Charlie çok gazel bir kadın. Londra'da da uzun süre yalnız kalacağını hiç sanmam. Davina ile ailesi arasındaki şu anlaşmazlık da iyice canımı sıkıyor. Belki de dargınları barıştırmak için bir girişimde bulunabilirim.»

Humphrey Grant, bu sözlerden hiç de hoşlanmamıştı. Sir James VWhite'in dargınları barıştırmaya çalışmak gibi bir özelliğinin bulunmadığını biliyordu. Durup dururken Davina ile ailesini barıştırmak istemesi, doğrusu çok garipti. Bu işde mutlaka bir bit yeniği olsa gerekti. Davina Graham'ın kız kardeşinden hoşlandığını da söyleyemezdi. Şımarık, kendini beğenmiş

kadının biriydi Charlie. «Davina, yeni bir cinayetin daha işleneceğine inanmış görünüyor,» dedi Humphrey Grant. Konuyu değiştirmek istemişti. «Onun Washington'a gitmesinin nedenlerinden biri de bu.»

«Öldürülecek kişinin gene bir Amerikalı olacağına mı inanıyor. Aman Tanrım, Davina'nın tahminleri doğru çıkarsa, CIA örgütünün altı üstüne gelir.»

«Davina Graham, öldürülecek kişinin mutlaka Amerikalı olacağını söylemiyor tabii... Sadece Frank-Jyn'in tek hedef olmadığı kanısında.»

Sir James, neşeli neşeli mırıldandı:

«Bakalım, önümüzdeki aylarda olaylar nasıl gelişecek? Neyse şimdi garsondan hesabı isteyeyim...»

Humphrey Grant, hemen atıldı. «Hayır, şef, izin verersen bugün yemekleri ben ısmarlamış olayım.

«Pekâlâ, nasıl istersen öyle olsun. Yalnız bana şef diye hitap etmeni istemiyorum.»

Konstantin Caddesindeki villanın eşyası, kısa bir süre önce değiştirilmişti. Yeni İçişleri Bakanı Isabello Duvalier, kendisinden yirmi yaş büyük zengin bir iş adamıyla evliydi ve ince zevki, şıklığı, zarafetiyle ün yapmıştı. Bakan seçilir seçilmez, evinin eşyasını değiştirmesi de onu yakından tanıyanları hiç şaşırtmamıştı. Bayan İçişleri Bakanı, giyimine de daima büyük özen gösteriyordu. Evinde sık sık davet vermeye meraklıydı. Onun davetlerine katılmak, sosyetenin ve politika dünyasının ünlü isimleri için büyük bir onur sayılıyordu. Fakat Isabelle Duvalier, her gün on iki saat de çalışmaya alışkındı. Yetişkin iki kızı vardı, Isabelle Duvalier'nin, büyük kızı on sekiz yaşındaydı, Sorbonne'da okuyan bir öğrenciyle flört ediyordu. Villanın üst katı, Duvalier ailesinin kızlarına ayrılmıştı. Genç kızlar, kendi dairelerinde arkadaşlarını ağırılıyorlar, canları istediği zaman, ikinci kattaki küçük mutfakta kendi yemeklerini de hazırlıyorlardı.

O akşam, Bayan Duvalier, kızları ve onların arkadaşlarıyla birlikte sakin bir gece geçirmeye hazırlanıyordu. Kocasını bir iş için Münih'e gitmişti. Bayan Bakan'ın da nasılsa o gece kimseye bir sözü yoktu. Evinde kızlarıyla birlikte olacaktı.

Yemekte, Venedik'teki suikastten söz açıldı. Isabelle Duvalier: «Franklyn iki yıl önce Paris'e geldiği zaman onunla tanışmıştım,» dedi. «Çok neşeli, esprili bir adamdı. Karısı da şık giyinmeye meraklı, tipik bir California'lıydı. Nanay Reagan havasında bir kadındı. Kadının bir yıl sonra öldüğünü duyduğum zaman şaşırıp kaldım.»

Isabella Duvalier'nin büyük kızı Louise atıldı: «Kızının da öldürülmesi ne kötü? Sen de aynı kanıda değil misin, Helene?»

Sofrada sekiz kişiydiler. Bayan Bakan, gençlerle sohbet o'lmeye bayılıyordu. Şimdi de Helene'in soruya vereceği yanıtı merakla bekliyordu. Helene, Louise'in en yakın arkadaşıydı. Isabelle Duvalier, kızının arkadaşını kendi çocuğuymuş gibi severdi.

Helene: «Evet,» dedi, «zavallı kızın babasıyla birlikte olması, büyük şanssızlık. Ama bu suikasti yapanları asla bulamayacaklar.»

Louise Duvalier'nin flört ettiği delikanlı, terör olaylarına şiddetle karşı çıktığını her fırsatta belirtmeye çalışıyordu. Helene'in sözlerini duyunca, sinirlendi, «Terör, şiddetten başka bir şey kazandırmaz,» detil, «Bu suikasti düzenleyen kişiler, kendilerine büyük kötülük yapmış oldular. Franklyn, kızı, koruma görevlilerinden başka masum insanları da öldürdüler. Söyle misin, neye yaradı bu?»

Isabelle Duvalier: «Adamların amaçlarını öğrenebilsek, belki kim oldukları da ortaya çıkardı,» dedi.

Helene: «Teröristlerin isimlerini öğrenmek, sonucu değiştirmez» dedi, sonra Sorbonnelu delikanlıya döndü. «Terör konusunda ben de senin fikrine katılıyorum, Raoul. Şiddet olayları, kimseye bir şey ka-

zandırmaz. Ancak Franklyn de bir bakıma şiddet olaylarını körüklüyordu. Nükleer silahlanmayı desteklememiş miydi?»

Isabelle Duvalier'nin küçük kızı Diane tartışmaya katıldı: «Nükleer silâhlarla, sokak ortasında masum insanlara suikast düzenlemek aynı şeyler değil, Heiene...»

Helene, susmak zorunda kaldı. Politika konularında uzun tartışmalara girmekten kaçınıyordu. Bilgisinin ne kadar sınırlı olduğunu başkalarının fark etmesini istemediği için, bu tür tartışmaları uzatmak işine gelmiyordu.

Helene, evinden bir süre uzak kalmak için Paris'e gelmişti. Lisede Louise ile tanışmış ve iki kız kısa sürede canciğer dost olmuşlardı. Helene, Duvalier ailesine de kendini sevdirmişti. Artık her yaz, tatilini Duvalier ailesiyle birlikte Normandiya'da geçiriyordu.

Helene, birden kendisine seslenildiğini duyunca, silkindi. Bir an için, düşünceye dalmış, nerede olduğunu bile unutmuştu.

Bayan Duvalier: «Helene, hadi artık salona gel» dedi, «Halan nasıl, yavrum?»

Helene'in halası, bir doktorun dul eşiydi. Batı kıyısında, son derece mütevazı bir evde oturuyordu. Isabelle Duvalier'nin değer verdiği şeyler, halayı tiksindiriyordu. Koyu bir katolikti bu kadın. Eski Fransa Devlet Başkanı Valery Giscard D'Estaing'e hayrandı.

Helene: «Halam çok iyi. İlginize teşekkür ederim» dedi. «Yalnız şu sıralarda bana biraz kızıyor.»

«Yaa? Peki, halanı neden kızdırdın?»

«Aylak aylak dolaşmama kızıyor. Ders çalışmayı yeterince zaman ayıramıyormuşum.»

Isabelle Duvalier, hafifçe gülümsedi:

«Galiba halan pek de haksız değil...»

Helene, başını öne eğdi:

«Evet, Madam, çok doğru.»

«O halde bu okşam yukarıda fazla oyalanma.

Yoksa halan senin sık sık buraya gelmene izin ver-
meyebilir. Eve git, biraz da ders çalış. Halanın gön-
lünü yap da, öbür hafta sonu bizimle birlikte Biois'ya
gitmene izin versin. Kayınbiraderimin evinde güzel
bir tatil geçireceğiz. Louise, Raoul'a aşık, biliyorsun.
Ama bu delikanlıyı kayınbiraderimin evine götüremem.
Diane de Paris'te kalacak. Sen Biois'ya gelmezsen.
Louise orada sıkıntıdan patlayabilir. Tabii senin başka
bir programın yoksa ve bizim yanımızda sıkılmayaca-
ğına inanıyorsan, bu davetimi kabul etmeni istiyor-
rum.»

«Ah, Madam, benim için bundan daha güzel bir
teklif olamaz. Sizinle gelmeyi elbette isterim.»

«Seni çok sevdiğimi biliyorsun, Helene... Benim
için kızlarımdan bir farkın yok. Lütfen bu gece eve
geç gitme...»

«Söz veriyorum, erkenden eve döneceğim.»

Helene, verdiği sözü tuttu. Duvalierlerin evinden
çıkarak çıkmaz, metroya binip, Malakoff istasyonuna
gitti, gözüne ilişen bir telefon kulübesinden içeri dal-
dı. Telefonu açıp bir numarayı çevirdi. Karşı taraf
telefona yanıt verince, «Ben 'Fransa'» dedi, «önemli
haberlerim var.»

Davina, VVashington'dan geri döndüğünde, Tony
VWalden Londra'da değildi. Avustralya'daydı. Genç
adamın, gezisi iki haftadan fazla sürecekti. Buna gö-
re birbirlerinden en az üç hafta ayrı kalacaklardı...

Genç kadın, bir cumartesi sabahı, fiziksel ve zi-
hinsel bakımdan bitkin bir halde, geri dönmüştü. Zi-
yaretinin dört gününde, toplantılar aralıksız sürmü-
ştü. Johnson ile birlikte, Başkentten Langley'e heli-
kopterle gitmişlerdi. CIA'ın başkanı Eric Brun^on
normal koşullarda sevimli bir adamdı, ama giderek
artan baskılar onu da kuşkucu ve huzursuz yapmıştı.

Davina, Tim Johnson'a sabırlı ve anlayışlı ola-
bileceğini göstermişti, bunlar genç adamın, Davina'da

varolmadığını sandığı özelliklerdi. Brunson'un da Davina'ya bir arkadaş gibi yakınlık gösterdiğini gözlemlemişti. Tim, onun pek akıllı bir Patroniçe olduğuna karar verdi: Davina, zihinsel açıdan, adamın elini tutup onun önsezilerini anlayışla karşılıyordu. Ziyaretin sonuna geldiklerinde de, Davina ile Brunson, ortaklaşa sorgulama yapmayı kararlaştırdılar. SIS (İngiliz Gizli Haberalma Örgütü) haber kaynaklarından elde edeceği bilgileri, Amerika'ya aktaracaktı. CIA da bildiklerini, bulduklarını Londra ile paylaşıacaktı. Böylece, kendi aralarında, İtalyan hükümetinin ve güvenlik örgütünün araya koyduğu engeli aşmaya çalışacaklardı. Katili bulmaktan çok, onun İtalya'ya dışarıdan geldiğini kanıtlamakta güçlük çekeceklerdi. Son gece Brunson da şöyle demişti: «O alçağı bulmak istemiyorlar, çünkü, adamın İtalyan olduğundan eminler.»

Davina da bu iddiaya karşı çıkmadı.

Tim Johnson ile birlikte dönmüştü Londra'ya. Johnson'un karısı onları havaalanında karşılamış, Davina, çiftin ısrarlarına rağmen, onlarla birlikte kente gitmek istememişti. Yalnızlığa kendini alıştırması gerekiyordu.

Güzel bir Haziran günüydü. Davina kırları öyle özlemişti ki... Evlerinin bahçesinde oturup bir bardak çay içebilmek için neler vermezdi... Baba evini, annesini, hatta babasını bile özlemişti. Kardeşi Charlie ile arasına soğukluk girmeseydi belki genç kadın baba evinde bir süre dinlenebilirdi. Ama Graham ailesi, Davina'yı istemiyordu. Charlie'nin kocası, Moskova'daki bir apartman dairesinde sürgün hayatını sürdürürken, Davina da Londra'daki dairesinde, sürgünde yaşamaya mahkum edilmişti.

Davina, dairesinin kapısından içeri girer girmez bavullarını bir kenara bırakıp, pencereleri açtı. İçerisi pek havasız kalmıştı. Bu havasız, sıkıcı evde bir hafta sonunu tek başına geçirmek Davina'yı korkutuyordu. Dostlarına telefon edip, bir tatil programı

hazırlayabilirdi. Ya da evinde oturup, televizyon seyreder, gazete okur, oyalanırdı. Ama şu Paris serüveninden sonra, bunların hiçbirini yapamayacağını biliyordu. Tony VValden'i de aramayacaktı. Genç kadın, şimdi kelimenin tam anlamıyla yapayalnız olduğunu düşündü.

İçini dökebileceği, akıl alabileceği bir kişi yok muydu? Vardı tabii... Sir James VWhite'ı arayabilirdi... Davina, biraz daha düşündükten sonra kararını verdi: Sir James VWhite'a telefon edecekti.

Telefonu Sir James VWhite'ın eşi Mary açtı. Evet, tabii kocası evdeydi. Davina bir dakika beklerse, kocasını telefona çağıracaktı.

Davina, Sir James VWhite'a, «Şef, seni ziyarete gelebilir miyim?» diye sordu sadece.

«Hayatım, tabii gelebilirsin. Gece bizde kal. Hafta sonu boşuz. Birlikte oturur, eğleniriz. Akşam çayına bekliyoruz.»

Davina telefonu kapadı. Yardım istemekten kaçındığı bir kişi varsa o da Sir James VWhite idi. Ama şimdi, bu adamdan başka kimsesinin olmadığını biliyordu.

Dört bin kilometre uzakta, bir başka ülkede, b' r erkek de hafta sonunu tek başına geçirmeye hazırlanıyordu. Moskova dışında küçük ama şirin bir tatil evi vardı. PoÜtbüro üyelerine verilen tatil evlerinden biriydi bu. KGB Başkanı ve yardımcıları da tatillerini bu evlerde geçiriyordu. Evin çevresinde KGB muhafızları sürekli nöbet tutuyordu. Devlet Güvenlik Örgütünün başkanı İgor Borisof birçoklarına göre Devlet Başkanından sonra Rusya'nın en güçlü adamıydı. Bazılarıysa Başkan'ın artık çok yaşı olduğunu ve sürekli doktor kontrolü altında yaşadığını ileri sürerek Borisof'un Rusya için en önemli kişi olduğunu belirtiyorlardı.

Borisof, karısını Kırım'a göndermişti. Bayan Bo-

risof, önce kocasının isteğine karşı çıkmış, fakat Borisof sonunda genç kadına Kırım'a gitmek zorunda olduğunu bildirmişti. Borisof, tatil evinde, yalnız kalmak istiyordu. Karısının Moskova'da kalması ise doğru olmazdı.

Aslında Borisof, uzun bir süreden beri karısından boşanmanın çarelerini arıyordu. Fakat bu hiç de kolay olmayacaktı. Başkan, aile ilişkilerine çok değer veriyordu ve kırk yıldan beri evliydi. Çok sevdiği yardımcıının karısını eski bir elbise gibi fırlatıp atmasına izin veremezdi. Borisof ise, karısından nefret ediyordu... Ne zaman aynı yatağı paylaşacak olsalar, Borisof karısının varlığından tiksiniyor ve bu tiksinti onu iktidarsızlık derecesine varan bir soğukluğa itiyordu. Bu iş fazla süremeyecekti. İhtiyar adamın kalbi zorlanıyordu. Basit bir sogukağınlığı hemen bir akciğer iltihabına dönüşüyordu. Borisof, nehrin kıyısında gezinirken ya da evinin verandasında güneşlenirken, hep plânlar yapıyordu. Bu plânlar, kışın karları erimeye yüz tuttuğundan ve de Başkan Zerkof'un yaşamı son dönemine girdiğinden beri, zihnini meşgul ediyordu. İhtiyar adam, bundan sonra başka bir kış göremeyeceğini biliyordu; ama geleceği ondan beklenecek bir soğukkanlılıkla bekliyordu. Ve de Rusya için uygun bir yönetici bulmaya çalışıyordu. Varis konusunda, bir çar zihniyetine ve kıskançlığına sahipti. Karısı, başucumda otururken, ona ihtiyar adamlara yer yok, demişti. Geçmişte yaşayan dazlak kafalılara yer yok. Rusya, görüş sahibi birine muhtaçtı, ülkeyi gelecek yüzyıla götürebilecek nitelikte bir genç adam gerekliydi. Bunun için, İgor Borisof'u seçmişti. Zerkof'un onu seçmesi, Borisof için ya iktidar yolunu açacaktı, ya da gözden düşüp, yok olmasına neden olacaktı. Borisof'un dostundan çok düşmanı vardı. Ve de ona arkadaş gerekliydi. Politbürodan dost bulmalı ve Ordudan destek almalıydı. Ordu ve KGB birbirlerinin doğal rakipleriydi. Devlet Güvenlik Örgütü'nün eski başkanlarından hiçbirisi,

generallerin sevgisini kazanamamıştı. Borisof, bunu değiştirmek istiyordu. Zerkof ile aynı fikirdeydi: R«s-yı'ııııı onu geleceğe götürecek bir diplomata ge-
Inmesi vardı. Borisof, son rakibini de kısa bir türe önce ortadan kaldırmıştı. Çok uygun düşen bir felç, bir ilacın do yardımıyla bu sorunu halletmişti. ödül, muazzamdı. Eline geçecek gücün büyük-İM'iti hayallere sığmayacak kadardı. Arkasında, ona ıret verecek kimse yoktu. Borisof'un yaşında birinin bu mevkie getirildiği hiç görülmemişti. Borisof un sevilmeyen örgütünün başkanının tahta çıktığı da hiç görülmemişti. Fokat her şey için bir 'ilk' vardı. En tutucu kurumlarda bile eninde sonunda bir değişiklik olması kaçınılmazdı. Rusya'da bile durum böyleydi. Borisof, kendi imparatorluğunu alışılmış ustalığı ve bağlılığıyla yönetiyordu. Ama daha büyük bir tasan onun zihnini giderek daha fazla meşgul ediyordu.

Rusya'nın iki numaralı adamı, Venedik'teki suikast olayından önce, ülkesinin dışındaki durumla pek ilgilenmemişti. Ama bu suikast, Borisof için de yeni bir başlangıç noktasını oluşturuyordu.

Henry Franklyn'in öldürülmesi, Venedik halkını bir süre meşgul etti, ama sonra kentte hayat normale döndü. Bu yaz, 'kent turistlerle kaynıyordu. Otellerin hopsi doluydu. Turistik eşya ve antika satan dükkânlar da müşteri sayısının her geçen gün artmasından memnundu tabii.

Venedik'te San Raphael Meydanındaki antikacı dükkânının sahibi Sinyor Valdorini de, eşiyle birlikte yaptığı Roma gezisinden dönmüştü. Dükkânın birinci katındaki onarım tamamlanmış, Valdorini Roma'dan getirdiği antika heykelcikleri dükkânın en göze çarpan bölümüne yerleştirmişti.

Senyor Valdorini'nin işlerinden yana bir sıkıntısı yoktu. Sadece kızının davranışları onu tasalandırı-

yordu. Sinyorita Vaidorini, Venedik'teki aşırı solcu gruplarla temas halindeydi, arkadaşlarını 'Venedik' teki aşırı solcu gençlerden seçiyordu. Evde de her zaman solcuların siyasal görüşlerini savunması baba Valdorini'yi tasalandırıyordu.

Sinyor Vaidorini bir akşam, evinde dostlarını ağırlarken, kızından acı acı yakındı. Zavallı antikacı, kızının her şeye bir kusur bulmasına, kendi evinde annesine ve babasına karşı bir yabancı gibi davranmasına bir anlam veremiyordu. İşte bu akşam da evde konukların bulunduğunu bile bile, çekip gitmişti. İhtiyar antikacı, birkaç kadeh şarap içtikten sonra, konuklarına, eşiyle birlikte Roma'da olduğu günlerde kızının evde bir konuk ağırladığını ve annesiyle babasına hiçbir açıklama yapmadığını anlattı. Sofrada, iki antikacı ile Tioaret Odası'nın bir üyesi vardı. Hepsi de doğma büyüme Venedikliydi ve bu kentin iğrenç bir suikast olayı yüzünden dünyanın gözünde itibarını kaybetmesine üzülmüyorlardı. Ticaret odasında üye olan konuk. Güvenlik Örgütü'nün Müdürü Sinyor Modena ile bir görüşme yapmıştı. O da katilin ya da katillerin, olay yerinde mutlaka bir ipucu bırakmış olabileceklerine inanıyordu. Ve tabii olayın esrarının bir an önce çözülmesini istiyordu. Lido plajında kumsalda bulunan erkek cesedinin de suikast olayıyla ilgili olabileceği sanılıyordu. Sinyor Modena, suikastçinin kullandığı sanılan teknenin sahibinin ortadan kaybolduğunu ve adamın son olarak Rialto köprüsü yakınlarında görüldüğünü anlatmıştı. Vaidorini, evinde ağırladığı dostlarının verdiği bilgiyle, kızının evde ağırladığı esrareniz konuk arasında bir bağ bulabileceğini aklına getirmemişti. Fakat kısa bir süre sonra, Sinyor Valdorini'nin de başı derde girecekti.

James VWhite, «Doğrusu hiç şaşırmadım dersem yalan söylemiş olurum. Benden yardım isteyeceğini rüyamda görsem inanmazdım,» dedi.

Davina, «Ben de böyle bir şey yapmak isteyeceğimi düşünmemiştim,» diye karşılık verdi, «Fakat insan şeytanla karşı karşıya kalınca, çevresindekilerden yardım istemesi gerekiyor.»

«Bu şeytanın gerçekten kimin nesi olduğunu biliyor musun?»

Davina ile Sir James VWhite, adamın çalışma odasında yalnızdı. Mary VWhite, onların başbaşa verip rahat rahat konuşmalarını sağlamak için kendi odasına çekilmişti.

Davina başını kaldırdı, merakla ev sahibinin yüzüne baktı: «Ne demek istediğini pek anlayamadım.»

James VWhite, arkasına yaslandı: «Şimdi olayları bir bir gözden geçirelim» dedi, «Senin bir adamla ilişkin var. Bu adamın geçmişi hakkında eni konu bilgi sahibi olmuşsun. Sevgilin ile ilgili soruşturma tamamlanıp da onun 'temiz' olduğu anlaşılmış. Yani iki yıl öncesine kadar bu adamın karanlık işlere bulaşmadığı anlaşılıyor. Annesiyle evli kızkardeşi Polonya'da yaşıyor. Onlardan yana bir sorun yok. Sevgilin, İngiltere'ye yerleştikten sonra da kuşku uyandıracak bir davranışı olmadı. Doğu Avrupa'dan birkaç kişinin Batıya sığınmalarına yardım etti. Bu işleri kendi parasıyla ve dostlarının yardımıyla yaptı. Ve bu arada Humphrey Grant'ın aracılığıyla seni tanıdı. Şimdi sana şu dostumuz Tony Walden'den hiç hoşlanmadığımı belirtmek istiyorum.»

«Bunu söylemene gerek yok, Daha önce de davranışlarıyla duygularını açığa vurmuştun.»

«Tony VValden tipindeki adamlardan genellikle hiç hoşlanmam. Hele adamın durup dururken sana

aranızdaki ilişkinin sona erdiğini bildirmesi çok garip. Tony VValden, aşağı yukarı iki yıldan beri seninle beraber. Huylarını, düşünce ve duygularını gayet iyi biliyor. Seni kandırmak için de mükemmel bir senaryo hazırlamış. Ayrıca kararının nedenini öğrenmek için ona baskı yapacağını biliyordu tabii. Sen ısrar edince, bir şantaj olayıyla karşı karşıya olduğunu söyledi. Aman ne hikâye ne hikâye... VValden'in eniştesi, Polonya'da Dayanışma Sendikasının sempatizanı olduğu için tutuklanmış. Oysa benim bildiğim kadarıyla o adam İçişleri Bakanlığı'nda görevliydi. Polonya'da devlet memurlarının sendikacılara sevgi ve sempati göstermeleri olanaksızdır. Neyse bunları bir yana bırakalım. Kurnaz aşık, eniştesinin Rusya'ya götürüldüğünü ve KGB'nin de aranızdaki ilişkiden haberi olduğunu söylüyor... Ve bu kadarla da kalmayıp, KGB'nin kendisini tehdit ettiğini ileri sürüyor. Beyefendi'nin dediklerine bakılırsa, KGB, ona bir görev vermiş. Tony, senden bilgi sızdıracak ve hemen KGB'nin ajanlarına iletecek. İşte kahraman aşık, seni bu işlere bulaştırmamak için görevinden ayrılmanı öneriyor. Bunu yapmadığın takdirde de ilişkinizin sona ereceğini bildiriyor. Aman ne hikâye, ne hikâye... Zavallı Tony VValden, KGB ile işbirliği yapmazsa, eniştesi ya Gulag kampına bir bilet alacak, ya da ensesine bir kurşun yiyecekmiş. Bu anlattıklarım doğru mu?»

«Evet doğru. Tony de tehlikeden kurtulmak için benim görevimden ayrılmamı istedi. Görevimden ayrılmazsam, benimle ilişkisini kesmekten başka çaresi yok.»

«Tabii, Tony VValden, herkese de senin onu terk ettiğini söyleyecek. Bunlar yeterli olacak mı? Hiç sanmam. KGB'deki dostlarımızı ikna etmek hiç de kolay değildir. Tony VValden, KGB'deki şüpheli ajanlara çok inandırıcı bir mazeret sunmak zorunda. Oysa bu anlattıklarımın hepsi sudan bahaneler. Sen de

durumun farkındasın ve olayların dışında kalan birinin seni onaylamasını istiyorsun, öyle değil mi?»

Davina: «Tany'nin anlattıklarına sen inanmıyorsun?» diye sordu.

«Hayır, inanmıyorum. Sen de inanmadın tabii.»

«Bilemiyorum. Aslında ona inanmak istedim. Sonra VWashington'a gitmem gerekti. Orada özel sorunlarımı düşünmeye fırsatım olmadı.»

«Senin gibi mesleğine bağlı bir genç kadından başka türlü davranış beklenmezdi, hayatım. Demek beyefendi şu sırada Avustralyada... Reklam işleriyle uğraşıyor ve belki de senden haber bekliyor. Sıkıntısından tırnaklarını kemiriyordurr...»

«Eğer bana anlattıkları doğru ise, fazla endişelendiğini sanmıyorum.»

«Ama şu 'eğer' sözcüğünün arkasında kocaman bir sır saklı.»

«Eğer sen Tony VValden'den hoşlansaydın, onun beni aldattığını söyleyebilir miydin?»

«Elbette söylerim. Duygularımı bu işlere karıştırmadığımı sen de bilirsin. Görmeye bile dayanamadığım kişilerle birlikte çalıştım... Bu insanlara güvendiğim için, duygularıma gem vurmak güç olmadı. Şey, galiba Mary bizi çağırıyor. Gidip yemeğimizi yiyelim mi?»

Davina önden yürüyüp yemek salonuna geçti. Sir James VWhite ile eşi, Davina'nın eski aile dostlarıydı. Sir Jamos, Davina'yı çocukluk günlerinden tanıyordu. Yemek sırasında, Mary White ev halkını sordu.

Davina, «Bizimkileri uzun zamandır görmedim,» diye karşılık verdi.

Mary VWhite, şaşırmıştı. «Aman şu John yüzünden hâlâ seni suçlamıyorlar ya,» diye bağırdı.

«Suçlamak da söz mü? Her şeyden beni sorumlu tutuyorlar. Güya kardeşimin hayatını mahvetmişim. Artık adımı ağızlarına bile almıyorlar.»

«Çok saçma. Böyle haksızlık ne duyulmuş ne de

görülmüştür... Kızkardeşinin kocası olduğu için, bir vatan haininin suçuna göz yummanı mı bekliyorlardı?»

Sir James VWhite, «Ailenin mutluluğu için kuralların biraz dışına çıkmanı beklediler belki de,» dedi.

Mary White, «Benim tanıdığım Charlie, çok geçmeden kendine başka bir erkek bulacaktır. Bir fırsatını bulursam, annen ile de bu konuyu görüşmek isterim, Davina.»

«Boşuna zahmet etmeyin. Aslında bana düşman kesilen kişi annem değil, babam. Kızkardeşimi taparcasına sevdiğini biliyorsunuz. Annem ve babamla benim durumumu görüşmeye kalkışırsanız, dostluğunuz bozulabilir.»

Mary White, «Bana sorarsan bütün kabahat babanda,» dedi. «Chorlie'yi bu kadar şımartmasaydı, bunların hiçbirisi başınıza gelmezdi. Özür dilerim, öfkelenince, ağzıma geleni söylemekten kendimi alamıyorum.»

Paris'ten gelen telefon mesajını O'na hemen bildirdiler. Adam, habere pek sevinmişti. «Güzel, güzel» diye mırıldandı. «Bu iş umduğumuzdan daha da iyi olacağına benzer. 'Fransa'nın psikolojik yönünden de göreve hazır olmasına dikkat edin. Ayrıntıları da hemen saptamaya bakın. 'Fransa', bizim için çok büyük önem taşıyan bir hedefe nişan aldığını bilmeli.»

Fransa şifre adını taşıyan Helene Blond ile ilgili raporların hepsi de son derece olumluydu. Çocukluğunda çektiği sıkıntılar, Helene'in topluma düşman kesilmesine neden olmuştu. Azizler Çetesi için Helene Blond, son derece değerli bir elemandı. Başarıya ulaşamadığı takdirde, ölümü de göze alacak cesarete sahipti bu kız.

'Azizler Çetesi'nin elemanları için ölüm bir anlamda tüm sorunların tek çözümüydü. Neyse, şimdilik işler tıkırında gidiyordu. Planları harfi harfine uygulamaya başlamışlardı.

Sydney'de, sabahın biriydi. Avustralyalı ortaklarının Tony VValden onuruna verdikleri davet, normal ölçülere göre erkence sayılabilecek bir saatte sona ermişti. Yemekte, Tony VValden pek neşeliydi. Arkadaşlarına fıkralar anlatıp, onları da güldürüyordu. Yalnız içki konusunda arkadaşlarına ayak uydurmamaya özen gösterdi. Sofradakiler iki kadeh içerse, o yarım kadeh içmeye dikkat ediyordu. Bu gece aklının başında olması gerekiyordu çünkü... Yemek sona erince Tony VValden, «Önemli bir telefon konuşması yapmam gerekiyor» diyerek arkadaşlarından ayrılmak istedi.

Avustralyalı genç bir iş adamı: «Hımm, o güzel hanımla görüşeceksin öyle mi?» diye sordu, «Keşke onu da getirebilseydin.»

«Bir daha sefere birlikte geleceğiz. Karım, söz verdi. O da sizleri görmek istiyor...»

Tony VValden'in arkadaşları, genç adamın eşini iki yıl önce görmüşlerdi. Hilary VVaiden, güzelliği ve çekiciliğiyle, hepsini etkilemişti. Bu gece Tony VValden, bir telefon konuşması yapacak, ayrıca bir de ziyaretçi kabul edecekti. Ama bunların Hilary VValden ile hiç ilgisi yoktu. Karısı şu saatlerde Londra'daki evinde, sevgilisiyle birlikte kahvaltı ediyor olmalıydı. Tony VValden, yemek davetinin verildiği Caravelle Oteli'nin sekizinci katındaki dairelerden birinde kalıyordu. Genç adam, dairesine döndükten sonra bir süre kanapeye uzanıp, geçmişini düşündü, geleceğin ona ne gibi sürprizler hazırladığını tahmin etmeye çalıştı. Başarıya ulaşmasına ulaşmıştı ama başarının ona pahalıya patladığı da bir gerçektir.

Birden dairenin kapısı hafifçe vuruldu. Tony Walden hemen kalkıp kapıyı açtı. Dışarıda bekleyen adam, hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Tony Walden'den biraz daha kısa boyluydu. Zeki bakışlı mavi gözleri vardı.

Adam, Avustralyalı şivesiyle: «Pek gösterişli bir daire, değil mi?» diye sordu.

«Evet, öyle.»

«Davet nasıl geçti?»

«İyi geçti. Arkadaşlar çok eğlendiler.»

Adam, çevresine alıcı gözüyle bakındı. «Burada içecek bir şey var mı?»

«Var tabii. Sen keyfine bak, ben hemen dönerim.» Tony Walden, banyoya gidip, ağrı giderici iki hap yuttu. Benzi sararmıştı. Beynindeki ağrı, onu canından bezdiriyordu.

Esrarengiz konuk, dolaptan viski şişesini çıkarmış, kendine içki hazırladıktan sonra, kanepeye kurulmuştu «Bana verilecek bir haberin var mı?»

«Hayır, şimdilik yok. Bu gece, tekrar telefonlaşacağız. Yalnız sen onlara söyle, ben bu işin yürüyeceğini hiç sanmıyorum. Başından beri biliyordum bunu. Bana kalırsa, boşuna zaman harcıyoruz.»

«Plânın başarıya ulaşmasını sen sağlayacaksın. Bu, doğrudan doğruya senin sorunun. Ayrıca, fikirlere kimse kulak asmıyor. Bize gerekli olan, hareket, yani iş. Kendini toparlayıp, işe koyulsan iyi edersin.» Adam, içkisini bitirmişti. Elinin tersiyle ağzını kuruladıktan sonra gülümsedi. «Biraz fazla yorgun görünüyorsun. Galiba burada fazla koşuşturdun...»

Tony Walden, adama karşılık vermedi. Bu herifi daha tanıştıkları gün, gözü tutmamıştı.

«B'tazdan telefon bağlayacaklar. Konuşmaya başlamadan önce, sen çekip gitsen iyi olacak.»

«Pekâlâ. Oda numaramı biliyorsun değil mi?»

«Biliyorum. Melbourne'a gitmeden önce seni ararım.»

«Pekâlâ.» Adam gene sıırttı, sonra hiç sesini çıkarmadan, daireden ayrıldı.

Tony VValden, saatine baktı. Telefonun başına, oturup, beklemeye koyuldu. Şu beynindeki ağrıyı hiçbir ilaç geçirmiyordu. Saat biri yirmi geçe telefon çaldı. Santral, «Londra'daki numaranız cevap vermiyor, Bay VValden,» dedi.

«Pekâlâ, iyi geceler.»

Davina'nın Cumartesi sabahı VWashington'da'ni dönmiş olması gerekiyordu. Tony VValden, iki ülke arasındaki saat farkını iyice hesaplamıştı. Davina'nın evinde olması gerekirdi ama işte telefonu cevap vermiyordu. Tony VValden, Avustralya gezisini ertelemiş olsaydı belki de şimdi çaresizlik içinde kıvrınamayacaktı. Genç adam, sıkıntılı sıkıntılı telefonu açtı, santraia Londra'daki numarayı bir saat sonra tekrar aramasını rica etti. Yatıp biraz uyumak istiyordu. Galiba ağrı giderici ilaçlar da etkisini göstermeye başlamıştı.

Bir saat sonra, santral, Londra'daki numaranın cevap vermediğini bildirdi. Tony VValden, bu haberi de pek önemsemedi. Davina'nın VWashington'dan dönmemiş olduğuna kendini inandırıp, uykuya daldı.

Boş evin içinde telefonun zili yankılanırken, Davina da Sir James ile birlikte kasabada alışveriş yapıyordu. Pazar gazetelerini aldıktan sonra kasabanın bakkalına uğradılar. Mary VWhite'in sipariş ettiğı öteberiyi paket ettirdiler. Sonra da gene arabaya binip eve döndüler.

Biraz sonra Sir James, Davina'ya: «Tony hakkında bir karara vardın mı?» diye sordu.

«Evet, Tony'ye inanıyorum. Ben görevimden istifa edersem, karısından boşanıp benimle evleneceğini söyledi. Bakalım, verdiği sözü tutacak mı?

Eğer sözünden cayarsa, o zaman ben de işime geri dönerim.»

Sir James White, genç kadının bu kararını hiç beğenmemişti. «Almanya'deki dostumuzun araştırma yapmasını beklesen daha iyi olmaz mı? Böylece sen de tatsız bir durumla karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırırsın...»

«Eksik olma, Şef. Soruşturma işiyle ben ilgileneceğim. Başkalarını bu işe bulaştırmak istemiyorum.»

Bu sırada telefon çalmaya başlamıştı. Mary White, telefonu açtı, birkaç saniye sonra: «Seni arıyorlar, Davina,» diye seslendi.

Davina'ya telefon eden, Tim Johnson'du. «Dün akşamdan beri seninle temas kurmaya çalışıyorum» dedi, «Bir ara sıkıntıdan çıldıracak hale geldim.»

«Neyse şimdi beni buldun ya, artık sıkıntın geçmişir. Bu kadar telaşlanmanın nedenini açıklar mısın?»

«Franklyn'in katilini yakaladılar. Haber bize dün Roma kanalıyla ulaştı. Henüz resmi bir açıklama yapılmadı ama, katilin yakalandığı kesin.»

Davina «Katil kimin nesiymiş?» diye sordu.

«Katil bir kız. Duyduğuma göre oldukça güzel bir genç kızmış. Roma'dan bir davet falan gelmedi ama sen biraz baskı yaparsan belki bizden birinin de katilin sorgusuna katılması için izin çıkar.» Tim Johnson, bu sözleri söylerken, Venedik'e kendisinin gönderileceğini umud ediyordu.

Davina, «Bu dediklerin üzerinde biraz düşünmem gerek,» dedi. «Ben dörde doğru büroda olurum. Humphrey Grant de büroya gelsin. Pazar tatilini berbat ettiğim için üzgünüm.»

«Ne yapalım, başka da çaremiz yok. Saat dörtte görüşürüz.»

Mary White, katilin bir kadın olduğunu öğrenince pek şaşırdı. «Demek bu kadar masum insanın ölümüne neden olan kişi bir kadınmış ha... Buna inanmak istemiyorum.»

Sir James White: «Kadınlar da erkekler gibi cinayet işleyebilir» dedi. «Belki fiziksel bakımdan kadınlar daha güçsüz sayılabilirler ama bir işi başarmayı akıllarına koyarlarsa, her güçlüğü yenebilirler.»

Davina: «Yemekten sonra hemen geri dönmem gerekecek» dedi. «Bana gücenmezsiniz değil mi?»

«Ne münasebet... Herhalde cinayeti tasarlayan örgütün adını daha öğrenememişlerdir değil mi?»

«Johnson bir şey söylemedi. Ama nasıl olsa örgütün adını öğreneceklerdir. İtalyanlar, suçluları sorguya çekmekte ustadır. Çok değişik işkence yöntemleri vardır.»

Mary VWhite. «Aman aman, bir an önce her şey ortaya çıkarılsa bari» dedi, «O kadını bir elime geçirsem belki ben bile konuşturabilirim.»

Sir James VWhite, içki kadehini havaya kaldırdı: «Tüm kadınların şerefine...»

«Canın cehenneme...»

Alfredo Modena, küfürlere, hakaretlere hiç aldırmıyordu. Tutuklu, kendisini daha önce sorguya çeken güvenlik görevlilerine tükürmüştü, en ağza alınmayacak küfürleri birbiri arkasından sıralamıştı. Ve tabii öfkeli güvenlik görevlileri de genç kadını adamakıllı dövmüşlerdi. Ama Alfredo Modena, duygularına kapılıp, bu gözüpük katile el kaldırmamıştı.

«Bombayı senin attığını biliyoruz, Elsa» dedi, «Seni görenler olmuş. Tanıklarımız var.»

Kız avaz avaz bağırdı: «Yalan söylüyorsunuz.» Katil zanlısı hiç de korkmuşa benzemiyordu. Büyük bir öfke içindeydi ve sonuna kadar da polise karşı koymaya devam edecekti. Sinyor Modena, böylelerini çok iyi tanırdı. Kadın suçluların, erkeklerden daha dayanıklı ve cesur olduklarını da biliyordu.

«Sizin tanışınız falan yok. O gün ben Kanal'ın yakınlarına adımımı atmadım.»

Modena, kızın yüzüne bakmadı. Odası gayet seazizler çetesi

rindi ama, Sinyor Modena ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. Masasının üzerinde bir bardak buzlu su duruyordu. Sinyor Modena, Elsa Valdorini'ye bir şey ikram etmedi. Sanık, daha önce kendisini sorguya çeken görevliye tükürdüğü için, oturduğu sandalyeden kaldırılmış, ayakta durması emredilmişti. Eisa. bacaklarını iki yana açmış, dimdik duruyordu. Kırk sekiz saatten beri aralıksız sorguya çekiliyordu. Ağzına da bir lokma yemek koymamıştı. Sadece birkaç yudum su içmesine izin verilmişti.

Sinyor Modena, içinden Elsa Valdorini'nin yaman bir kız olduğunu düşündü. Ama sonunda onu da yola getirebileceğine inanıyordu. Daha doğrusu kız pes edinceye kadar, sorgu devam edecekti.

Sinyor Modena. «Bir tekne kiralayıp, Franklyn'in bulunduğu tekneye yaklaştın ve bombayı attın. Franklyn'in kızını gördün mü? Onu öldürmek seni biraz olsun üzmedi mi? Daha on dokuz yaşındaydı o zavallı kız.»

«Kızı ben öldürmedim. Ama öldürseydim de hiç önemi yoktu. Ona acımayı aklıma bile getirmezdim.»

«Daha sonra teknenin sahibini öldürmek de seni etkilemedi değil mi?»

Eisa Valdorini, birden afallamıştı. Demek tekne sahibinin öldüğünden haberi yoktu. İşte bu güzeldi. Sinyor Modena, kızın şaşkınlığından yararlanıp, onu bülbül gibi konuşturabilirdi. Kızın yanına yaklaştı:

«Zavallı adamın boynunu kırdın. Oysa o ekmek parasını kazanmak için gece gündüz çalışan bir zavallıydı. Ve sen onu acımasızca öldürdün. Söylesene sen ne biçim sosyalistsin ha?»

Elsa Valdorini, kendini hemen toparlayıverdi. Yediği yumruklardan şişen yüzünde acı bir gülümseme belirdi:

«Yaa, adama yazık olmuş. Buraya işeyeceğim...»

Modena, masasının üzerindeki zile bastı ve kapı hemen açıldı. «Bayan Valdorini'yi tuvalete götürün» dedi. İçeri giren adam, Elsa'yı sert bir hareketle kol-

larından tutup, sürükleye sürükleye dışarı çıkardı. Modena yalnız kalınca, biraz su içti. Tekne sahibini bu kız öldürmemişti. Bir adamın boynunu kırmak, Elsa gibi bir kızın yapacağı iş değildi. Aslında bombayı da Elsa atmamıştı, sadece katili evinde barındırmıştı. İşte Sinyor Modena'nın istiridyeden çıkarmaya çalıştığı inci buydu. İstiridyenin kabuklarını parçalamak pahasına da olsa, o inciyi elde edecekti. Elsa geri döndüğü zaman. Sinyor Modena, sigarasını tütürüyordu:

«Şimdi rahatladın mı bari?»

«Canın cehenneme...»

Sinyor Modena, kızın ailesini aklına getirdi. Venedik'in sevilen ve sayılan bir ailesine mensuptu bu kız. Babası antikacıydı. Annesi de akıllı başında bir ev kadınıydı. Zavallı anne baba, kızları tutuklandığı zaman, üzüntülerinden, şaşkınlıklarından ne yapacaklarını bilememişlerdi. Sinyor Modena da bu işe bir türlü akıl erdiremiyordu. Elsa Valdorini gibi güzel bir kız, acımasız bir vahşiye nasıl dönüşmüştü? Zihnini kurcalayan bu soruyu bir yana bıraktı.

«Tekne sahibini öldürdükten sonra tekneyi batırıp kıyıya kadar yüzdün,» dedi.

«Ben yüzme bilmem. Beni suçlamak için başka bir yalan uydurman gerekecek.»

«Canım ne isterse onu yaparım. Ben sana tekneyi kiraladığını, Franklyn'in teknesine bombayı attığını ve teknenin sahibini öldürüp, kıyıya kadar yüzerek geldiğini söylüyorum. Bu dediklerimin doğru olduğunu da kanıtlayabilirim.»

«Ne duruyorsun. Hadi, kanıtla bakalım. Söylediğin her sözün yalan olduğunu ben sana kanıtlayacağım. O sabah evden dışarı adımımı atmadığımı doğrulayacak tanıklarım var.»

«O tanıklara kimse inanmaz. Fakat benim tanıklarım, vereceğim emirlere harfi harfine uyarlar. Ne o, pek mi şaşırdın? Şiddete başvurmanın sadece sizin tekelinizde olduğunu mu sanıyorsun? Sana kötü

davranmayacağım ve sana kaba davranan görevliyi de cezalandıracağım. Fakat gerçeği de o teknedeki masum insanlar nasıl yok edildilerse, öyle ortadan kaldıracacağım. Seni cinayet suçuyla mahkemeye verdireceğim ve cezalandırılman için de elimden geleni yapacağım. Hem de bu cinayeti senin işlemediğini bile bile...»

Eisa Valdorini, gene bir küfür savurdu. Sinyor Modena, kızın ilk kez korkuya kapıldığını fark etmişti.

«Senin suçlu olmadığını biliyorum, Santa Maddelana'daki cezaevine gönderildiğin zaman, oradan bir daha çıkmayacağını bilmen gerekir. Hem de işlemediğin bir suç yüzünden yaşamını zindanlarda tüketecsin. Birkaç yıl sonra, bunları düşünme düşünme aklını oynatabilirsin.»

«Sana söyleyecek bir söz bulamıyorum.»

«Domuz mu diyeceksin? Köpek mi diyeceksin? Ben hakaretin, küfürün her türlüsüne alışkınım. Şu anda beni sadece bir tek şey ilgilendiriyor. Suikastten sonra evinde kalan adam kimdi? İşte bunu bilmek istiyorum.»

«Hiç kimse... Anlıyor musun, evde hiç kimseyi gizlemedim.»

Sinyor Modena, Elsa'nın ilk kez bir hata yaptığını düşündü.

«Evde bir erkeğin kaldığını gösteren ipuçları vardı,» dedi. «Adam bir tıraş bıçağı kullanmış. Sen onu yok etmeyi unutmuşsun. Annen bulmuş. Yatak çarşaflarını değiştirmişsin ama çöp sepetini boşaltmayı unutmuşsun. Çok dikkatsiz bir kızsın sen.. Niye eve sevgilini aldığını söylemedin? Niye eve kimse gelmedi diye direktin?»

«Pekâlâ, bir erkek arkadaşımı gelen.»

«Öyleyse yapacağın tek iş, sevgilinin adını bana söylemek olacak.»

Tim Johson, öğleden sonraki uçakla Venedik'e geldi. Havaalanından doğruca, Modena'nın bürosuna

gitti. İtalyan Polis şefi, bu kez, ona çok samimi davrandı. Venedik'teki ilk karşılaşmalarından bu yana geçen zaman içinde, enikonu da rahatlamış görünüyordu. Johnson içinden adamın mutlaka bir suikast zanlısı yakalamış olduğuna hükmetti. Polisler böyleydiler, suçu işlediği sanılan birini ele geçirdiler mi, sevinçlerinden ne yapacaklarını şaşırırlardı.

Tim Johnson, yakalanan kız ile görüşmek istediğini belirtince. Sinyor Modena'nın kaşları çatıldı:

«Bu hiç de doğru olmaz» dedi. «Kız önemH bir kişi olduğu duygusuna kapılır. Çok önemli bir amaç uğruna hayatını feda etmeye hazırlanan kahraman havasına bürünür. Oysa kızın bulutlar arasında doluşmasına engel olmalıyız. Ayakları yere basmalı. Bilmem, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kız tutulduğuna, hiç kimsenin onunla ilgilenmediğine inandırmalıyız.»

«Peki bu kızın bir örgütle ilgisi olup olmadığını saptayabildiniz mi? Sorgulama sırasında, önemli açıklamalarda bulundu mu?»

Modena, omuzlarını silkti. «Hiçbir itirafta bulunmadı. Oysa bizim için örgütün adı önemliydi. Korkarım ki, bu iş epey zaman alacak. Ama sonunda kızı bülbül gibi konuşturacağız.»

Tim Johnson. «Fazla zamanımız var mı?» dedi. «Ya bu insanlar tekrar saldırıya geçerlerse? Ya biz örgüt hakkında bir bilgi edinmeden yeni bir felâketle karşılaşsak... Bana kalırsa, bu işi zamana bırakamayız, Müdür bey.»

Modena'nın yüzündeki neşeli ifade kayboldu:

«İş geciktirmeye, uzatmaya çalıştığımı sanmayın» dedi, «Elsa Valdorini mutlaka konuşacak. Sorularımı karşılıksız bırakmayacak. Bu terörist tiplerin: ben iyi tanırım. Sizin, bu konuda benim kadar deneyimli olduğunuzu hiç sanmıyorum. Alışılmış baskılar, onları etkilemez. Bu teröristler şiddetten hoşlanırlar. Onlara kendi silahlarıyla saldırmak gerekir. Öğrenmek

istediklerimi, değişik bir yöntem uygulayarak elde edeceğim.»

Johnson, adamın yüzüne dikkatli dikkatli baktı:

«Tekneyi havaya uçuran, gerçekten bu kız mı?»

«Kız bize bilgi vermeyi kabul edinceye kadar, tekneyi onun havaya uçurduğuna inanmış görüneceğiz. Ve kız, bu suçtan sanık olarak, adalet huzuruna çıkarılacak. Sinyorina Graham nasıl?»

«Çok iyi...» Tim Johnson, Polis müdürüne Washington'dan hiç söz etmedi. Langley'in adamları, İtalya'da, kendi yöntemleriyle olayın soruşturmasını sürdürüyorlardı. CIA örgütünün en iyi elemanlarından biri Venedik'e gönderilmişti. Sinyor Modena, tutukladığı kızla dedektifçilik oynasın dursun başkaları, kollarını kavuşturup oyunun bitmesini bekleyecek değildiler. Tim Johnson da bu görüşmeyi kısa kesmeye karar verdi. Elsa Vaidorini üe konuşmasına izin verilmediğine göre, burada daha fazla oyalanmasına gerek yoktu.

Tim Johnson: «Benim iki çocuğum var» dedi, «çocukların şu tutukladığınız kız" gibi davranmalarının nedenlerini bilmek isterdim. Bu çocuklar, neden topluma ve kurallarına düşman kesiliyorlar?»

Modena, «Eğer bu sorunun yanıtını bilseydik, bu sorunlarla hiç karşılaşmazdık,» dedi. Polis müdürü, İngiliz konuğun bir an önce çekip gitmesini istiyordu. Zorla değil ya, şu İngilizleri hiç sevmiyordu. Amerikalılardan ise nefret ettiğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Tim Johnson, gitmek için izin isteyince. Sinyor Modena da rahat bir soluk aldı.

«Davina, sevgilim, 'benim... Pazar sabahından beri seni arıyorum. Nerelerdeydin?»

Davina Graham, dairesinden içeri girdiği zaman telefonun zili çalıyordu. Arayanın kim olduğunu tahmin ettiği için, telefonu açmak da içinden gelmedi. Ama bu işi bir yerde noktalamak ya da sürdürmeye

karar vermek gerekiyordu. Onun için,, telefonu açmak zorundaydı.

Tony VValden'in ona yalan söyleyip söylemediğini de anlaması için onunla temas kurmaktan başka çaresi yoktu. Aslında Tony VValden'in ona yalan söylediğinden de aşağı yukarı emindi. Bu işin içinde mutlaka başka bir iş vardı. Davina, bir tuzağa düşürülmek istendiğini seziyordu.

Davina, telefonda, büyük bir merakla onu sorguya çeken Tony VValden'e sakın sakın karşılık verdi:

«Burada yoktum. Evet, evet, iyiyim. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu kadar. Seyahat etmekten hiç hoşlanmadığımı bilirsin.»

«Ben de sehayati sevmem. Hele senden ayrı kalmak beni büsbütün sinirlendiriyor. Büyük bir merak ve endişe içindeyim. Beni hâlâ seviyorsun değil mi. Benim yokluğumda duyguların değişmedi ya...»

Davina, yutkundu. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra kısık bir sesle. «Seni seviyorum,» diyebildi. «Bundan emin olabilirsin, Tony.» Genç kadının bu sözleri doğruydı, ama bundan sonra söyleyeceklerinin gerçeğe ilgisi yoktu. «Sorunumuza bir çözüm bulduğumu sanıyorum. Hayır, sevgilim, şimdi açıklamam. Bunları sen dönünce görüşürüz. İkimiz için de en iyi çözüm yolunun bu olacağına inanıyorum. Sen de bana hak vereceksin... Evet, evet, tabii seni özledim. Yolculuğun nasıl geçti?»

«Cok yalnızdım... O kadar da sıkıldım ki, sonunda seyahatimi kısa kesip geri dönmeye karar verdim. Senden ayrı kalmak, beni şaşkına döndürüyor. Şimdi de meraktan çatlayacağım. Bana şu bulduğun çözüm hakkında küçücük bir ipucu veremez misin?»

«Hayır, Tony. Sana sevineceksin dedim ya. Artık meraklanacak, üzülecek bir şey kalmadı. Ne zaman dönüyorsun?»

«Cuma günü. Ayın yirmi dördünde. Hafta sonunu birlikte geçiririz. Ben güzel bir yer bulurum.»

Davina. «Sakın benimle Paris'te buluşmayı teklif etme,» dedi. «Oraya uzun bir süre adımımı atmak istemiyorum.»

«Peki, sevgilim. Yola çıkmadan önce seni arırım. Belki de beni havaalanında karşıyorsın ha?»

«Gayret ederim. İyi geceler, Tony.»

«Sana da sevgilim.»

Davina, telefonu kapadı. Uyumasına olanak kalmamıştı. Dosyalarını da eve getirmişti bereket ki... Birikmiş dosyaları incelemek onu bir süre oyalayabilirdi. Hiç değilse, bu arada Tony VValden'i düşünmekten kurtulurdu.

Genç kadın, Sovyet Rusya ile ilgili dosyayı incelemeye başlayınca kadar da Tony VValden'i aklına getirmede. Moskova'deki elçilikten gelen dosya, hayli kabarıktı. Başkan Zerkof'un sağlık durumu kötüye gidiyordu. Politbüroda Zerkof'un yerine kimin getirileceği görüşülmeye başlanmıştı. Rusya'nın başına yeni bir lider geçince, İgor Borisof'un durumu ne olacaktı? Davina'nın eski düşmanıydı İgor Borisof... Genç kadının eski kocası, Ivan Sasanof'un öldürülmesini sağlayan kişiydi o... Ivan Sasanof, batıya iltica ettikten sonra Borisof'un adamları, onu öldürmüşlerdi. Peki, şimdi Borisof'un akıbeti ne olacaktı? Borisof, görevden alınırsa, yerine kim atanacaktı?

Davina, ertesi sabah, büroya gider gitmez. Humphrey Grant'i çağırttı. Humphrey Grant, patroniçenin çok yorgun ve endişeli olduğunu hemen fark etmişti. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, içinden buna pek de sevinmişti. Davina başını kaldırdığında Humphrey Grant'in onu dikkatli dikkatli süzdüğünü fark etti.

«Humphrey, vaktiyle sen özel yaşantınla ilgili bir sorununu bana açıklamıştın. Şimdi benim önemli bir sorunum var. Bana yardımın gerekli. Tony VValden

hakkında bir güvenlik soruşturması yapmanı istiyorum.»

«Daha önce aynı kişi için bir soruşturma yapıldı ya...»

«Tekrar soruşturma yapılsın. Tony Walden'in Polonya'daki ailesi hakkında bilgi istiyorum. Özellikle kızkardeşi ve ailesi hakkında... Bu işi hemen yaptırabilir misin?»

Humphrey, başını salladı. «Tabii, sorun değil bu, Yoksa bir terslik mi oldu? Eğer böyle bir şey varsa, bana açıklaman yerinde olur.»

«Eğer bir terslik çıkmasaydı, soruşturma yapılmasını istemezdim. Eğer bu işin altından önemli bir sorun çıkarsa, ilk haber vereceğim kişi sen olacaksın, Humphrey. Şimdilik, konuyu kapayalım. Yapılacak işlerin listesini getirdin mi? Hazine Dairesi ve Savunma Bakanlığındaki toplantıların dışında yani.» Davina Graham, sıkıntılı sıkıntılı başını salladı. «Hazine ve Savunma Bakanlıklarından para istemek öyle ağırıma gidiyor ki.»

Humphrey Grant: «Senden önceki müdürler de aynı sorundan yakınıyorlardı.» dedi, «Onun için kendini suçlama. Şimdi öbür işlerle ilgilenelim mi? Tony Walden sorununu telefonla çözümlayebilirim.»

«Pekâlâ,» Davina, başını önüne eğdi. Humphrey Grant, odadan çıkarken, «Sağol, Humphrey» diye mırıldandı.

«Bir şey değil...»

4

Duvalier ailesi ve konukları, Blois'ya iki arabayla gittiler. Bayan Bakan, resmi plakalı arabasını kendisi kullanıyordu. Eşi de onunla aynı arabadaydı.

Louise de arkadaşını kendi arabasıyla, tatil evine götürmeyi kararlaştırmıştı. Louise, yol boyunca hiç durmadan konuştu. Fakat Helene, onun söylediklerinin bir kelimesini bile duymamıştı.

Genç kız, yola çıkmadan önce çantasına bir uzun «tek ve iki bluz yerleştirmişti. Albert Duvalier ve eşi, akşam yemeklerinde konuklarının gece kıyafeti giymelerini istiyorlardı. Bayan Bakan kıyafet değiştirmenin sıkıcı bir iş olduğu kanısındaydı ama bu geleneklerine son derece bağlı bir aile oldukları için bu sıkıntıya da katlanmak zorunda olduğunu belirtmişti. Ancak Helene'in giyime kuşama fazla para harcamadığını bildiği için de genç kıza, «Geceleri, göze güzel görünen herhangi bir kıyafet yeterli olur,» demişti. Helene'in halası, yeğeninin Duvalier ailesinin konuğu olacağını öğrendiği zaman, Helene'den daha çok heyecanlanmıştı. Genç kız, halasına için için gülmüştü. Kadın, olacakları bir bilseydi... Helene, bunları düşünürken, arkadaşına tatlı tatlı gülmüştü. Of, Tanrım, tam iki yıl, sürdürmüştü bu oyunu. Daha ne kadar sürecekti bu işkence? Yoo, artık işin sonuna gelmişti. Yakında, hem de pek yakında şu iğrenç Duvalier'lerden kurtulacaktı. Onların sahip oldukları her şeyden tiksiniyordu Helene...

Bakan'ın kayınbiraderi Albert Duvalier, silah fabrikatörüydü. Fransa'nın en güçlü şahsiyetlerinden biriydi. İstese, yengesinin de üyesi olduğu Fransız hükümetini kolayca devirebilirdi...

Helene, Louise ile akşam yemeğine ininceye kadar ev sahibi Albert Duvalier ile karşılaşmadı. Albert Duvalier'nin üçüncü eşi eski bir sinema yıldızıydı. İrene Duvalier, diğerlerinin aksine, Helene'den hiç hoşlanmamıştı. Bu düşüncesini kocasına da açıklamaktan çekinmedi: «Louise, şu kızı nereden bulmuş?» dedi, «Doğrusu ben Helene'i hiç sevemedim. Louise'in en yakın arkadaşı olduğunu söylediniz. Oysa, bu kız, Louise'e en büyük düşmanıymış gibi nefret dolu

gözlerle bakıyor. Bana kalırsa, Louise'in bu kızla fazla Samimi olmasına izin verilmemeli...»

Yemek süresince, İrene Duvaier, fırsat bulduktu Helene'i inceledi. İçgüdüünün onu yanıltmadığından emindi. Bu Helene tehlikeli bir düşman olabiliyordu.

Yemekten sonra Helene, Louise'in annesine «Madam, başım çok ağrıyor, acaba odama çekilme izin verir misiniz?» dedi.

«Tabii, yavrum.» Isabelle Duvaier, elisine döndü: «İrene, hayatım, Helen'in başı ağrıyormuş. Hemen odasına çıkmasına izin verir misin?»

İrene Duvaier, buz gibi bakışlarla Helene'i dikkatli dikkatli süzdü.

«Kendini iyi hissetmiyorsan, hemen bir doktor çağırırım.»

«Yoo, yoo, hayır. Buna gerek yok. Sadece migren ağrılarım tuttu. Ara sıra böyle olurum.»

«Yaa? Senin yaşında bir kızın migren ağrısı çekmesine şaşıtım. Belki de tatlılara fazla düşkünsün... Louise, biz briç oynarken sen yalnız kalmaktan sıkılmazsın değil mi?»

«Hayır, yengeciğim. Ben de sizleri seyrederim. Briç öğrenmeyi çok istiyorum.»

Louise, daha sonra arkadaşına döndü. «Başının ağrmasına çok üzüldüm, Helene» dedi. «Aspirinin var mı? Seninle birlikte yukarı gelmemi ister misin?»

«Hayır. Madam Duvaier haklı... Akşamüstü çikolatalı pastayı fazla atıştırmış olacağım... Sabaha kadar bir şeyim kalmaz. Hepinize iyi geceler...»

Salondakiler de Helene'e iyi geceler dilediler. Biraz sonra, genç kızı unutmuşlardı bile.

Helene yemek salonuna döndü. İki hizmetçi, ertesi sabah için kahvaltılık sofrasını hazırlamaya koyulmuştu. Helene, «Çantamı burada bırakmışım» dedi. «Acaba sizler çantamı gördünüz mü?»

«Hayır, Matmazel.» Hizmetçiler, masanın altına baktılar. Çanta orada da yoktu.

«Öyleyse salonda bırakmış olacağım. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Hemen yatacağım. Kahvaltı sofrasında bana yer ayırmayın.»

Hizmetçilerden biri, «Rahatsızlanmanıza çok üzüldüm,» dedi. «Çantanızı yukarıya getirmemi ister misiniz?»

«Eğer bana bu iyiliği yapabilirseniz çok sevini-
rim. Ev halkı salonda briç oynuyor, onları tekrar rahatsız etmek istemedim.»

Hizmetçi, genç kızın pek solgun görüldüğünü fark etmişti. Sevimli 'konuğun birdenbire hastalaniver-
mesine gerçekten üzülmüştü.

On beş dakika sonra hizmetçi, Helene'in odasının kapısını tıklattı. İçeriden mırıltılar gelince, hizmetçi de kapıyı açıp odaya girdi. Oda karanlıktı Helene, yattığı yerden, «Ne var?» diye seslendi.

«Çantanızı getirdim, Matmazel.»

«Neyimi getirdin? Uyku ilacı aldım da... Ah, evet, çok teşekkür ederim...»

Hizmetçi küçük çantayı masanın üzerine bırakıp odadan çıktı.

İlk briç partisini Albert Duvalier ile ortağı İsabelle Duvalier kazanmıştı. Louise de o sırada oyuna girmeyen yengesiyile konuşmaya dalmıştı. Kapının açıldığını kimse duymadı. Başını kaldırıp Heiene'i ilk gören de Bakan oldu.

«Helene, burada...»

İlk kurşun, Bakanın göğsüne saplandı. İkincisi ve üçüncüsü Albert Duvalier'yi cansız yere sermeye yetti. Louise bağırmaya bile fırsat bulamadı. İrene bağırırken gırtlığına saplanan bir kurşun onu susturdu. Helene hareketsiz duruyordu. Salonda susturucu takılmış silahın pof pof diye çıkardığı sestense başka bir şey duyulmamıştı. Bir adım daha ilerleyip

Isabelle'i alnından, kocasını da kalbinden vurdu. Louise ağır yaralıydı. Dehşet dolu gözlerini arkadaşından ayıramıyordu. Heiene onun da işini bitirdi.

Helene, salondakilerin hepsini öldürdükten sonra silahı yere attı. Salon, kan gölüne dönüşmüştü. Yavaşça kapıyı açıp salondan çıktı. Yukarı kata, odasına döndü. Ellerinde Louise'in eldivenleri vardı. Odasına girince eldivenleri, aldığı yere bıraktı, sonra da iki uyku hapi alıp yatağına uzandı...

Gece ışıkları söndürmek ve alarm sistemini harekete geçirmek için salona giren uşak, korkunç manzarayla karşılaşınca hemen durumu polise bildirdi. Gece yansı, Duvalier ailesinin tüm fertlerinin hunharca öldürüldükleri basına açıklandı. Ertesi sabah ise Fransızlar, tüyler ürpertici olayı gazetelerden öğrendiler. Haberde, olay sırasında odasında derin uykuda olan genç öğrenciye de yer verilmişti.

Davina, saat sekizde TV'yi açtı, haber programını izlemek istiyordu. O sabah, ağzına bir lokma yiyecek koyamadan şaşkın bir halde ekrandaki görüntüleri izledi. Büroya vardığında Humphrey Grant ve Tim Johnson, Fransa ve İtalya merkezlerinde çalışan yetkililerle toplantı masasına oturmuşlardı. Davina, hiç kimseye 'günaydın', demeden «Roma'dan haber var mı?» diye sordu.

Humphrey Grant başını salladı. «Modena ile görüşemedim. Beyefendi hazretleri çok meşguldüler.»

Davina birden öfke içinde bağırdı. «Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı ve Fransa Adalet Bakanı... Bir ay arayla öldürüldüler. Olacak iş mi bu?»

Humphrey Grant. «Laure seninle görüşmek istedi.

Davina» dedi. «Venedik'te olanlara ilişkin görüşlerini ona aktardım. Laure iki olay arasında bir bağlantı bulunduğuna pek inanmıyor.»

«Öyleyse Larue de budalanın tekiymiş...»

«Telekste başka bir haber var mı?»

«Hizmetçilerle Heiene Blond adındaki öğrenciyi hâlâ sorguya çekiyorlar. Ev halkı briç oynarken katilin eve gizlice girip, hepsini kurşun yağmuruna tuttuğu sanılıyor. Katil daha sonra da elini kolunu sallaya sallaya evden çıkıp gitmiş olacak.»

«Larue'yu aratalım mı?» Bu soruyu soran Tim Johnson'du. Davina, «Evet,» dedi, «hemen bağlan-sın telefon. VWashington'a da haber verelim Venedik'teki adamlarıyla temas kurmamızı sağlasınlar. Bu gi-dişle Roma'dan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Beye-fendi meşgul ha... Hey, ulu Tanrım...»

Evde çalışan hizmetkârlar ve Heiene Paris'e gö-türülmüştü. Heiene, aldığı uyuşturucu ilaçların etki-sinden hâlâ kurtulamamıştı. Genç kızla ilgilenen po-lis, onun haline acıdı. Polislerden biri ise, durmadan Helene'e ölümden kıl payı kurtulduğunu tekrarlayıp, ne kadar şanslı bir kız olduğunu vurguluyordu... Pa-ris'e giderlerken, Helen yolda midisinin bulandığını söyleyince arabayı durdurdular. Genç kız, biraz ileride ağaçların arasına gitti, dakikalarca kustu. Polisler, kızın şok geçirdiğini düşündüler, gecikmiş bir şoktu bu... Ama gene de şanslı kızdı.

Heiene, Paris Emniyet Müdürünün odasında sor-guya çekilme sırasını beklerken gene midisinin bu-landığını söyledi. Bunun üzerine onun sorgusunu he-men tamamlayıp, evine, halasının yanına gönderdi-ler. Heiene Blond daha şimdiden bir kahraman ol-muş çıkmıştı. Apartman dairesi, gazeteciler ve fo-toğrafçılarla dolup taşıyordu. Halasının doktoru, he-men genç kızla ilgilendi. Odasında bir süre dinlen-mesi gerektiğini söyledi.

Genç kız, yorgan ve battaniyenin altında zangır zangır titriyordu. Doktor, Helene'in bir süre yalnız kalıp dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Bir uyku hapi alıp, uyuyabilirse, kısa sürede kendini toparlayacaktı.

Doktor ile halası odadan çıkar çıkmaz, Helene yatağından fırladı. Tuvalet masasının başına geçip, aynada kendini seyretti. Arkadaşları bu işi çok iyi biliyorlardı. Bulantı veren haplar... Helene, hafifçe gülümsedi. Polisin ona inandığından hiç kuşkusu yoktu. Şimdi rolünü oynamaya devam etmeliydi. Acımasızca öldürülen o günahsız insanların kaderini paylaşmasına ramak kalmış bir aile dostu... Az önce odadan çıkan o budala doktor bile Helene'in migren ağrıları çektiğine inanmıştı. Oysa, Helene Blond değildi o. Gerçek adı 'Fransa' idi. Artık genç kızın oyundaki rolü de sona ermişti. Sadece sinirlerinin de kalbi kadar sağlam olduğunu Azizler Çetesi'nin yöneticilerine kanıtlaması gerekiyordu. Helene, aynadaki hayaline tekrar gülümsedi ve yatağına döndü. Artık rahat rahat uyuyabilirdi.

Davina o gün öğle tatilinde yürüyüşe çıktı. Başbakanın sekreterinden bir mesaj gelmişti. Acaba Bayan Graham, saat 17.15'e kadar bir rapor hazırlayabilir miydi? Davina raporun anahatlarını hazırlayıp Humphrey Grant'e teslim etmişti. Şimdi de St. James parkına doğru yürüyordu. Isabelle Duvalier, tüm ailesiyle birlikte öldürülmüştü. Peki ama neden? Katil neden kadının evine gidip, cinayeti orada işlemişti? Isabelle Duvaüer'i bir toplantıda, sokakta yürürken öldürmek belki çok daha kolay olurdu. Ama katil kolayı seçmemişti. Davina bunları düşünürken parka gelmiş, havuzun kenarındaki kanepelerden birine oturmuştu. Kanepede oturan genç adam, elindeki kitaptan başını kaldırıp Davina'ya baktı. Sonra tekrar kitabını okumaya daldı. Davina ise Isabelle

Duvalier'nin kayınbiraderi Albert Duvalier'yi gözle-
rinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Albert Du-
vaüer, bir silah fabrikatörüydü... Bu suikast sakın
özellikle Albert Duvalier'ye karşı düzenlenmiş olma-
sındı? Davina birden ayağa kalktı, hızlı hızlı yürü-
meye başladı. Büroya dönmesi gerekiyordu. Hump-
hrey Grant'ın hazırlayacağı rapora bazı maddeler ek-
lemesi gerekecekti.

Genç kadın büroya dönünce Fransız Haberal-
ma Örgütünün genel müdürü olan albaya telefon et-
ti. SEDECE örgütünün başındaki subay, hiç de ko-
nuşkan bir yönetici değildi. Dahası kadınlarla işbir-
liği yapmaktan hoşlanmazdı. Davina Graham ile de
pek dost olduğu söylenemezdi. Ancak işlenen kor-
kunç cinayetlerin ülkeyi allak bullak ettiği bir sırada
duygularını bir yana bırakmak zorundaydı. Albay tele-
fonu açar açmaz Davina'ya cinayetlerle ilgili ne bi-
liyorsa hepsini anlatmaya koyuldu.

Davina birden sabırsızlanarak. «Şimdi bu cina-
yetlerin önceden tasarlandığını kabul ettiğinize göre,
bu katliamı düzenleyen örgüt hakkında bir ipucu ele
geçirip geçirmediğinizi bilmek istiyorum,» dedi.

Albay sıkıntılı bir sesle. «Hayır» dedi. «Ne yazık
ki, hayır. Bu işi düzenleyenlerin aşırı sol ya da aşırı
sağ kesimden olmadığını biliyoruz. Uygulanan yön-
tem Moskova'nınkilere de pek benzemiyor.»

«Venedik'teki suikasti unutuporsunuz galiba, Al-
bay.»

Albay gayet kısa bir karşılık verdi:

«Biz iki olay arasında bir bağ göremiyoruz.»

«Ama ben görüyorum. Belki şu Helene Blond
adındaki kızla biraz daha fazla ilgilenmeniz gereke-
cek.»

«Onunla ilgilendik. Verdiği ifadeyi inceledik. Kızın
anlattıkları doğru. Ondan kuşkulanmıyoruz.»

«Yeni gelişmeler olursa, bize de bildirir misiniz?»

«Tabii. Ancak üçüncü bir cinayetin işleneceğini hiç sanmıyorum.»

«Ben sizinle aynı fikirde değilim. Listede bundan sonra bizim yer almamız da mümkün.»

«Böy'e bir listenin varolduğuna gerçekten inanıyor musunuz?»

«Bundan kesinlikle eminim.»

«Düşüncenize katılmıyorum.»

«Katılmak zorunda değilsiniz. Siz nasıl olsa sıranızı savdınız...» Davina bu sözleri söyledikten sonra telefonu kapadı.

Başkan iki ayı aşkın bir süreden beri Politbüro'nun haftalık toplantılarına katılmamıştı. Başkanın yardımcıları, masanın baş tarafındaki dosyaları ve votka sürahisini görünce oldukça şaşırdılar. Borisof ise, Başkan'ın Kremlin Sarayı'nın en üst katındaki dairesinden toplantı salonuna ineceğini biliyordu. Çünkü az önce de, Başkan'ın dairesine çıkıp onunla kısa bir görüşme yapmıştı. Bu arada doktorlar, Başkanın kalbini güçlendirmek için iğne yapmışlar, bununla da yetinmeyip başka ilaçlar vermişlerdi.

Zerkof, salona girerken ülkenin en güçlü on bir adamı da ayağa kalktı. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin yönetiminden sorumlu olan kişilerdi bunlar. Bir de ülkenin güvenliğini üstlenen örgütün başkanı İgor Borisof katılmıştı bu toplantıya.

Çevresine bakıp, yardımcılarının huzursuz ve sıkıntılı olduklarını görmek, Zerkof'un pek hoşuna gitmişti. O ölür ö'mez, iktidara geçmek isteyenler kimlerdi acaba? Bu insanlar ne gibi entrikaların peşindeydiler?

Başkan, bunları düşünürken toplantının da gündemi açıklanmıştı. Sovyet Dışişleri Bakanı Nikoîayef'in Doğu Almanya'ya yapacağı resmi ziyaretin programı tartışılacaktı. Başkan Zerkof, Dışişleri Bakanının Doğu Berlin'de silahsızlanma konusunda etkileyici

bir konuşma yapmasını istiyordu. Yarım saat sürer» toplantıda Dışışleri Bakanının ziyareti ve bu ziyarette yapacağı görüşmelerin içeriği tartışıldı. Başkan daha sonra İgor Borisof'a başıyla işaret etti. Bunun üzerine Borisof ayağa kalktı. Toplantı sona ermişti.

Borisof, Başkan'ia vedalaşır vedalaşmaz kendi bürosuna döndü. Dışışleri Bakanı Nikolayefin Doğu Almanya'yı ziyareti sırasında alınması gereken güvenlik önlemlerini tasarlamak zorundaydı. Sekreteri Aleksey'i çağırırdı.

«Yoldaş Nikolayef ayın 21'inde Doğu Berlin'e gidecek. Onun güvenliği için gerekli her türlü önlemin alınmasını istiyorum. Bakan ayrıca yirmi dört saatliğine Polonya'ya da uğrayacak. Dışışleri Bakanı'yla özel bir ekibin ilgilenmesini istiyorum. Her gittiği yerde en üst düzeyde güvenlik önlemi alınmalı.»

«Sayın bakanın her zamanki koruma görevlileri ne olacak. Yoldaş?»

«Onları değıştirsinler. Fransa'da olanlardan sonra en küçük bir tehlikeyi bile göze alamayız.»

«Demek henüz kimseyi yakalayamadılar öyle mi?»

«Hayır, yakalayabileceklerini de sanmam. Sen hazırlıklara başla Aleksey... En güvendiğin adamları seç.»

Humphrey Grant bürodan içeri girer girmez, Davina onun kendisine can sıkıcı bir haber vereceğini anladı. Davina telefonda konuşuyordu. «Lütfen, otur» dedi, «Konuşmam bitmek üzere.»

Davina telefonu kapar kapamaz, Humphrey Grant. «Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi, «öbür işle ilgili olarak neler öğrendiğimi bilmek istersin diye düşündüm.»

Davina, «Hangi öbür iş?» diye sordu. Oysa işir* ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Humphrey, çemkirir gibi. «Senin özel işin» dedi. «Yapmamı istediğin soruşturmalar.»

Davina, «Evet» dedi. «Sahi soruşturma yapmanı istemiştim. Ama Hauser'in ziyaretinin telâşı içinde unuttum.» Humphrey Grant, bu yalana kanmadı. Davina'nın sigaraya uzanırken nasıl sinirli bir hareket yaptığını da gördü. Birkaç aydanberi şu iğrenç alışkanlığından vazgeçmişti. Eğer bu sevgilisinin sayesinde olmuşsa, Humphrey Grant'ın o adam hakkında söyleyebileceği tek iyi söz buydu. Tek iyi söz. Humphrey Grant öne eğilip, genç kadının masasına ince bir dosya bıraktı. «Dosyada fazla yeni bilgi yok» dedi. «Benim altını çizdiğim bölümlerin dışında. Umarım işine yarar...»

Raporu okumak uzun sürmedi. Davina, Humphrey'nin yeşil mürekkeple altını çizdiği bölüm üzerinde fazla durmadı. Bunu daha sonra da inceleyebilirdi. Parayla ilgiliydi. Büyük miktarda para. «Eksik olma, Humphrey» diye mırıldandı genç kadın.

Humphrey kalkıp gitmedi. Davina'nın bu işin içinden sıyrılıvermesine göz yummayacaktı Humphrey'nin bir sapık sevgilisi vardı. Davina ise bir sahtekârla düşüp kalkıyordu. «Korkarım ki adamın çok zor durumda.»

«Evet, öyleye benziyor.» Davina bir an için vücudunun uyuştüğünü hissetti. Uyuşukluk acıya dönüşmeden bu adamı başından defetmeliydi.

Humphrey ısrarlı bir tavırla. «Bu ne budalaca ve tehlikeli bir iş» dedi. «Böyle bir tehlikeyi göze almak çılgınlıktan başka bir şey değil.»

«Bu ülkedeki kuruluşların başındaki kişilerin gelmişlerini geçmişlerini incelemeye kalkışırsan, hepsinin de meslek yaşamlarının bir bölümünde rüzgâra doğru yelken açmış olduklarını anlarsın.» Davina ayağa kalktı. Humphreyden 'kurtulmanın tek yolu buydu.

Humphrey Grant odadan çıkarken. «Bu adamla

orandaki ilişki duyulursa senin de başın derde girebilir,» dedi.

Davina derin bir soluk aldı. «Bunun farkındayım» dedi, «Bu nedenle de soruşturmanın gizli yapılmasını rica ettim. Oysa sen bana resmi bir dcsya getirdin. Raporun bu şekilde düzenlenmesi doğru değil. Şimdi senden bu işin aramızda sır kalmasını resmen rica ediyorum.»

«Tabii. Bunu belirtmene de gerek yoktu.»

«Evet. Yardımların için teşekkürler.»

Humphrey Grant gittikten sonra Davina, odasında yalnız kalınca, raporu başından sonuna kadar büyük bir dikkatle okudu. Daha sonra da zile basıp sekreterine, «Bana Sir James VWhite'ı buluver» dedi.

Sir James VWhite, genç kadının telefonda anlatıklarını büyük bir dikkatle dinledi. Tony Walden ile ilgili raporun ayrıntılarını öğrendikten sonra:

«Şimdi meslele anlaşıldı» dedi. «Tabii senin için üzücü bir durum ama daha kötüsü de olabilirdi, Peki bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Yapabileceğim bir tek şey var...»

Sir James VWhite, telefonu kapadıktan sonra karısını aramak için bahçeye çıktı. Mary VWhite, bahçede her zamanki köşesinde kitap okuyordu. Kocasını görür görmez telaşlandı:

«James, neyin var? Hasta mısın?»

Sir James VWhite üzgün üzgün başını salladı:

«Hasta falan değilim. Az önce Davina telefon etti. Humphrey Grant ona Tony VVaiden ile ilgili kötü haberiiletmiş.»

Mary VWhite'in kaşları çatıldı:

«Zavallı kızcağız. Erkeklerden yana pek de şansı yok. Şu binbaşı Lomax ile bozuşmamalıydı. Yakışıklı bir adamdı o.»

Sir James VWhite. «Senin yaşında bir kadının

yakışıklı erkeklerden söz etmesi hiç de hoş değil,» dedi. «Binbaşı Lomax ile Davina ikiz kardeş gibi birbirlerine benziyorlardı. Böyle bir ilişkinin uzun süremeyeceği daha başlangıçtan belliydi. Fakat Tony Walden gibi birinden de kendini kolayca kurtarması bir şans eseridir diyebilirim.»

«Tony Walden de yakışıklı bir erkek. Kadınları çok kolay etkiliyor. Zaten sen de onu bu yüzden bir türlü beğenemedin ya...»

Sir James White tekrar gülümsedi: «Bakalım Davina onu sorguya çekerse, gene ne yalanlar kıvrıracak?»

«Davina için üzüldüm. Ton Walden'e aşık olduğu belli. Yazık, çok yazık...»

«Davina'ya ben de üzüldüm hayatım. Biliyorsun ben aslında son derece yufka yürekli bir erkeğim.»

Mary White, başını öne eğdi. «Sen ancak insanlar hata yaptıkları zaman mutlu olursun,» dedi. «Emekliye ayrılmak da bu huyundan vazgeçmeni sağlamadı. Şimdi izin verirsen kitabın şu sayfasını bitireyim. Sonra da gider çayı hazırlarım.»

«Peki. Ben de Humphrey Grant'i kutlamak istiyorum. Adam gerçekten çok yaman... Koku almakta da üstüne yok.»

Reis, genç doktoru çağırttı. Onu bugünkü durumuna getirmek için yıllar yılı uğraşmış, didinmişti. Ama doğrusu genç adam da koruyucusunun her isteğini harfi harfine yerine getirerek ona olan minnet borcunu ödemiş sayılırdı. Reis, bu genç doktora Aziz Peter adını takmıştı. Azizler Çetesi'nin havarisi Aziz Peter'di o.

«Sana bu kez gerçekten çok önemli bir görev vereceğim Aziz Peter. Öbürleri gibi basit bir iş değil bu. Yeni bir hedefimiz var. Hem de çok önemli biri.»

«Hedefin adını ve son durumunu bana açıklar-

sanız, elimden geleni yaparım Bu sorunun çözümlenmesi için bana ne kadar süre tanıyacaksınız?»

«Sana zaman veremem...»

Doktor hiç bocalamadan. «Öyleyse ben de çalışmaya başlarım,» dedi. «Bu işin zor olacağını sanmıyorum. Hedefle ilgili raporları gözden geçireyim.»

«Güzel. Acaba günün birinde beni düş kırıklığına uğratabilir misin?»

«Bunu hiç sanmıyorum.»

Reis gülümsedi. «Ama bir gün... Evet, belki bir gün işler ters gidebilir. Sakın bu yeni hedefi hafife alma. Çok önemli bir kişi o. Başarıya ulaşmak zorundasın.»

«Güçlüklerle karşılaştığım zamanlar daha başarılı oluyorum.»

Reisin birdenbire canı sıkıldı. Şu solucan kılıklı delikanlıdan nefret ettiğini düşündü. İçinden, «senin de hesabını görmenin zamanı geldi,» diye düşündü. Ama biraz daha sabretmesi gerekiyordu. Şimdilik ona ihtiyacı vardı. Bu delikanlı dediği kadar akıllı olsaydı, günün birinde yıldızının söneceğini bilir ve davranışlarını ona göre ayarlardı. Ancak reis, genç doktorun bunları akıl edemeyeceğinden emindi.

Özel Bölümün başkanı Mac Neill elli yaşlarındaydı, ufak tefek, son derece zeki ve hareketli bir adamdı. Yabancı ünlülerden ve bir de Davina Graham'dan nefret ediyordu. Bu nefretini gizlemek zahmetine de hiçbir zaman katlanmamıştı. Ülkeyi resmen ziyaret eden ünlü yabancılar. Mac Neill'in öfkesini başına sıçratıyordu. Davina Graham'ın ukalalıklarından ise bıkmış usanmıştı. Batı Almanya Başbakanı Hauser'in İngiltereyi ziyareti, Mac Neill'in şu sırada uyularını kaçıran en önemli konuydu.

«Hauser onuruna Operada bir temsil düzenlenmesi çok kötü oldu,» diye homurdandı. «Davina Graham, olup bitenlerin perde arkasında Moskova'nın

bulunduğuna inanıyor. Bu kadın herhalde aklını kaçırmış... Ona Moskova'nın böyle işlerle ilgilenmeyeceğini söyledim ama fikrimi kabul etmedi. Zaten bu kadın başkalarının düşünce ve görüşlerini her zaman hiçe sayar.»

Mac Neill'in yardımcısı. «Peki siz bu işi kimin yaptığını düşünüyorsunuz?» diye sordu.

Mac Neill, omuzlarını silkti, «Franklyn, Reagan'ın sağındaydı, Duvalier ise liberal solcuydu. Kayınbira-derin gerçek hedef olduğuna da ben hiç inanmadım. Orduya silâh satanları öldürmek kimsenin işine gelmez. Politik nedenler de iki suikast arasında bir bağlantı kurmaya olanak vermiyor.»

«Bundan sonraki cinayet bize bir ipucu verebilir...»

Mac Neill, yardımcısının bu sözlerini duyunca başını kaldırıp adama sert sert baktı. «Cinayet bizim bölgemizde işlenmedikçe bunun üzerinde kafa yormaya değmez. Yarın sabah saat onda bir toplantı yapalım. Belki de şu opera temsilini iptal edebiliriz.»

«Dışişleri Bakanlığının bunu kabul edeceğini mi sanıyorsunuz? Eğer onları kandırabilirseniz gerçekten çok büyük bir iş başarmış olacaksınız.»

«Eğer Dışişleri Bakanlığı önerimi geri çevirirse ben kime başvuracağımı gayet iyi biliyorum. Hadi, artık dükkânı kapama zamanı geldi.»

Telefon çalmaya başladığı zaman, Davina banyodaydı. Scotland Yard ile Dışişleri Bakanlığı arasında mekik dokumuş ve yorgunluktan adım atacak hali kalmamıştı. Hele şu sevimsiz Mac Neill ve arkadaşlarıyla yaptığı toplantı büsbütün yormuştu onu. Geç vakit yorgun argın eve dönünce de ilk işi banyoya girmek olmuştu.

Genç kadın, önce telefonu açmak istemedi ama zil öyle ısrarlı çalışıyordu ki, dayanamayıp bir havluya sarındı ve banyodan dışarı fırladı.

«Davina, yavrum, ben annen. Nasılsın?»

Davina, köklemeye başladı. Annesinin ona telefon etmesi inanılacak şey değildi. «İyiyim, anne. İyiyim, sen nasılsın?»

«Pek de iyi değilim, yavrum. Seni aramamın nedeni de bu. Baban hastalandı. Sana hemen haber vermemin doğru olacağını düşündüm.»

«Anne, babamın durumu çok mu ağır?» Kelimeler, Davina'nın boğazında düğümlenmişti.

Betty Graham, «Ne yazık ki, babanın durumu çok kötü... Lütfen onu başışla, yavrum. Hemen buraya gelersen sevineceğim.»

«Aman tanrım... Tabii gelirim, anne. Hemen yola çıkacağım.»

Davina, iki geceliğini ve bir elbiseyi küçük çantaya yerleştirdi, sonra bürodaki nöbetçi görevliye telefon edip, gerektiğinde kendisini nerede bulabileceklerini bildirdi. Bu işler tamamlanır tamamlanmaz, arabasına atlayıp yola çıktı. Yol boyunca da babasını başışlamanın pek de kolay olmayacağını düşündü... Onun ölmesini istemiyordu, fakat babasına karşı öyle yabancılaşmıştı ki, artık arada başışlanacak bir şey de kalmamıştı... Davina, gözlerinden boşanan yaşlan silmeye bile zahmet etmedi.

Bayan Betty Graham, kızını kapıda karşıladı. Birbirlerine sarılıp uzun uzun öpüştüler. Annesi ne kadar zayıflamıştı. Çok da yorgun görünüyordu.

«Baban yukarıda yavrum. Ona bir sürü ilaç verdiler. Zavallı çok acı çekiyordu. Onun seni tanıyacağını sanma. İlaçların etkisiyle yarı baygın bir halde yatıyor. Doktor babanı hastaneye kaldırmak istedi. Ne yazık ki, babanın tüm vücuduna inme inmiş. Hastaneye gitse de yapılacak fazla bir şey yok. Onun için burada kalmasını istedim. Acaba bu yaptığım doğru mu, yavrum...»

«Evet, anne, sen doğru olanı yapmışsın. Onu iyi ki hastaneye göndermemişsin. Kendisi de hastaneye gitmek istemezdi.»

Ana kız, hastanın odasına girdiler. Davina, babasının tanınmayacak derecede değişmiş olduğunu gördü.

Bayan Betty Graham, «Charlie'yi bir türlü bulamıyorum.» diye sızlandı. «Saatlerdir evine telefon ediyorum, cevap veren çıkmıyor.»

«Ben Charlie'nin burada olduğunu sanıyordum.»

«Kardeşin bir aydır Londra'da. Hafta sonlarında oğlunu görmek için buraya geliyor. Charlie ile temas kuramayınca paniğe kapıldım. Senin de buraya gelmek istemeyeceğini düşünüyordum. Baban sana kötü davranmak istememişti, Davina. Sadece, haksızlık yaptığının farkında değildi. Bana inanıyorsun değil mi?»

«Elbette inanıyorum, anne. Sen aşağı inip çay yapsana anne... Biraz da dinlensen iyi olur. Ben babamın yanında kalırım. Doktor tekrar uğrayacak mı?»

«Babanın durumunda bir değişiklik olursa, doktora telefon edeceğim. Doktor, babanın hastaneye yatırılmasını istemedim diye bana biraz gücendi. Ona babanı kurtarması için bir fırsat tanımadığımı söyledi.»

«Babam yatalak olmayı kolay kolay kabullenir miydi sanıyorsun? Hayır, anne, babam yatalak olmayı göze alacak karakterde bir insan değil... Doktor gelince ben onunla görüşürüm, sen merak etme.»

Davina, babasına baktı. Adamcağız derin bir uykuya dalmıştı. Şu anda annesinin ona daha çok ihtiyacı olduğu kesindi. «Hadi anne, birlikte aşağıya inelim. *Sen* hiç üzülme, canım. Ben Charlie'yi *arar* bulurum. Bana inan lütfen, sen doğru olanı yaptın.»

İki saat iki dakika gibi çarçabuk geçip gidivermişti. Davina hemen birkaç sandviç hazırlamıştı, ancak annesi canının bir şey yemek istemediğini söyleyince de fazla ısrar etmemişti. Bu arada doktor da tekrar uğradı. Kırk yaşlarında, sevimsiz bir adamdı. Ailenin büyük kızına duygularını bir yana bırakıp, ba-

basının hastaneye yatırılmasına izin versin diye ısrar etmeye kararlı görünüyordu.

Davina, doktorun bu ısrarına aldırmadı: «Babamı hastaneye yatırmanın bir yararı olmayacak. Gün-Jeri hatta belki de saatleri sayılı. Babamın tüplere, serumlara bağlı yatması, annemin üzüntüsünü artıracak. Babam da bitkisel hayat yaşamayı herhalde istemezdi.»

Doktor: «İyi ki, babanızdan ben sorumlu değilim» dedi, «Çok sakın ve soğukkanlı görüldüğünüze göre babanızın başında bekleyebilirsiniz. Eğer durumunda bir değişiklik olursa lütfen bana bildirin.» Doktor, genç kadınla vedalaşmadan çıkıp gitti. Davina, doktoru uğurladıktan sonra salona döndüğünde annesi de telefonun başına geçmiş, Charlie'yi arıyordu.

Davina. «Uğraşmanın bir anlamı yok. Saat dokuz. Charlie mutlaka dışarı çıkmış olmalı,» dedi. «Sen merak etme. Ben dana sonra Charlie'yi ararım.»

Betty Graham, ağlamaklı bir sesle: «Baban Charlie'yi göremeden ölürse, çok kötü olur... Charlie de yıkılır... Buraya gelmekle öyle iyi ettin ki, Davina... Tek başıma kalsaydım, çok bocalardım.»

Davina, annesinin elini hafifçe sıktı. «Kendine haksızlık ediyorsun, anne... Ben olmasaydım da sen işlerin üstesinden gelebilecektin.»

Bayan Betty Graham, ancak gece yarısına doğru odasına çekilmeyi kabul etti. Gene de kadıncağızın jçi rahat değildi. «Beni mutlaka çağıracaksın değil mi? Söz veriyor musun?. Onun yanında olmak istiyorum.»

«Biliyorum, anne. Babamın durumunda bir değişiklik olursa, sana mutlaka haber veririm. Söz veriyorum, anne. Hadi şimdi biraz dinlen.»

Davina babasının odasında bir koltuğa oturmuştu. İçerisi pek sıcaktı. Babası yorgun ve battaniyenin altında küçük bir çocuk gibi kalmıştı. Davina, saatine baktı. İkiyi geçiyordu. Kendini hiç yorgun hissetme-

diğini düşündü. Zaten saatlerden beri duyguları körelmiş gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Genç kadın, gidip telefonu açtı, Charlie'yi tekrar aradı. Babasının durumu biraz daha ağırlaşmıştı. Telefon çaldı, çaldı, Davina tam telefonu kapamak üzereyken, kardeşi Charlie telefonu açtı.

Davina hiç zaman kaybetmeden. «Charlie, benim,» dedi, «Marctmood'dan arıyorum. Saat altıdan beri seni arıyoruz.»

Charlie, «Eyvah, Fergie'nin başına bir kaza mı geldi?» diye bağırdı.

«Hayır. Fergie gayet iyi. Odasında mışıl mışıl uyuyor. Maalesef babam hasta. Hemen buraya gel sen iyi olacak. Babamın geceyi çıkarabileceğini sanmıyorum.»

«Aman tanrım... durumu bu kadar ağır mı,»

Davina, kardeşinin evinde konuklar olduğunu kulağına gelen neşeli seslerden anlamıştı.

«Bak eğer babanı yaşarken görmek istiyorsan, eğlenceyi yarıda kesip yola çıkmalısın.»

Hastanın yatağından garip sesler gelmişti. Davina telefonu bırakıp, babasının yanına koştu. Adamın gözleri açılmıştı, soluk alıp verişleri son derece düzensizdi. Davina, bu değişikliğin ne anlama geldiğini gayet iyi bildiği için, hemen gidip annesini kaldırdı. Ana kız hastanın başucuna geldiler. Davina annesine:

«Sen babamın elini tut» dedi, «Şu anda yanında olmasını istediği tek kişi sensin.»

Davina iki adım geri çekildi. Annesiyle babasını birlikte geçirecekleri son dakikalarda yalnız bırakmak istiyordu.

Birden Bay Graham'ın soluk alıp verışı kesildi. Odada eski duvar saatinin tik taklarından başka ses yoktu. Ne garip, bu saat yıllarca durmadan çalışmış ve hiç kimse de gürültüsünden rahatsız olmamıştı.

Bayan Graham eğilip kocasını alnından öptü, sonra kızına döndü. «Davina şimdi ne yapacağız?»

«Pencereyi açalım, anne. Sen dur, ben açarım.»

Davina daha sonra annesinin koluna girdi, birlikte aşağıya indiler. Artık Charlie'nin gelmesini beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Charlie, bir saat sonra geldi. Yanında da yabancı bir adam vardı.

Davina. «Ne yazık ki, babamız öldü, Charlie,* dedi. «Eğer onu son kez görmek istiyorsan, yukarıda.»

Charlie'nin dudakları titredi, yüzü bembeyaz kesildi, küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Charlie'yle beraber gelen adam, hemen kolunu genç kadının beline doladı. Betty Graham da yanlarına gelmişti. Adam birden geri çekildi. Betty Graham, Charlie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Davina, olduğu yerden kıpırdamamıştı. Bir sigara ve şöyle sert bir içki olsa, diye çevresine bakındı. Onu teselli edecek, kulağına yatıştırıcı sözler söyleyecek tek kişi yoktu. Vaktiyle Ivan Sasanof ona güçlü bir kadın olmanın cezasını çekeceğini söylemişti. Davina gibiler için yalnızlığa mahkûm olmak kaçınılmazdı. Şu anda Ivan Sasanof'un sözlerini aklına getirmesi de ne kadar garipti...

Davina biraz sonra sigara paketini buldu. Gidip kendine bir de içki hazırladı. Charlie yukarı çıkmıştı. Charlie'nin kavalyesi de kapının önünde sıkıntılı sıkıntılı geziniyordu. «Siz iyi misiniz?» diye sordu, «Bir yardımda bulunabilir miyim?»

«Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Davina kadehini havaya kaldırdı. «Bu beni rahatlatır. Siz de bir kadeh içki almaz mısınız? Şişe masanın üzerinde duruyor.»

«Teşekkür ederim. İçki bana da iyi gelecek. Charlie'yi buraya kadar getirmek zorunda kaldım. Öyle üzülmüştü ki, tek başına yolculuk yapamazdı. Anneniz de, siz de beni burada görmekten rahatsız olmadınız ya.»

«Rahatsız olmak da ne demek... Size teşekkür borçluyuz. Her şey o kadar çabuk oldu ki... Charlie

daha önce buraya gelebilseydi de. babam onu tanımayacaktı. Onun için kardeşimin geç kaldı diye üzülmesine gerek yok.»

«Charlie bana babasıyla birbirlerine çok düşkün olduklarını söyledi. Kardeşiniz babasına tapıyordu değil mi?»

«Evet, babam da onu çok severdi...»

«Bağışlayın, size adımlı bile söylemedim. Ben, Peter Vereker'im. Charlie benim yanımda çalışıyor. Bu gece birlikte tiyatroya gitmiştik, sonra da dostlarla birlikte kardeşinizin evine döndük. Burada her işi tek başına görmeniz, sizin için kimbilir ne kadar güç olmuştur. Charlie'nin buraya zamanında yetişmemesi büyük aksilik. Ama inanın bunda kimsenin suçu yok.»

Davina içinden kardeşinin bu genç adamı kendine iyice bağlamış olduğunu düşündü... Peter Vereker, daha şimdiden Charlie'nin sadık kölesi olmuştu.

Davina. «Bunları söylemenize gerek yoktu,» dedi. «Charlie'nin daha erken bir saatte buraya gelmesi de hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bir içki daha alırmısınız?»

«Hayır, hayır, teşekkür ederim. Ben arabayla geri döneceğim. Charlie'nin aşağıya inmesini bekliyorum. Acaba size bir kadeh içki hazırlamamı ister miydiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim. Yarın sabah çok dinç olmalıyım. Annem bu ana kadar durumu gayet iyi idare etti ama yarın her şey değişebilir. Charlie de çok üzgün, bu halde onun da bir iş yapabileceğini sanmıyorum.

«Bakın belki de Charlie'nin aşağıya inmesini beklemesem daha iyi olacak. Kardeşinizin arabasını getirdim. Yarın onunla telefonlaşır, planlarını öğrenirim. İyi geceler. Gerçekten çok üzüldüm. Lütfen annenize de başsağlığı dilediğimi...»

«Tabii. Kardeşime gösterdiğiniz yakınlık için de ayrıca teşekkür ederim.»

O cumartesi günü, Sovyet Dışışleri Bakanı Nikolayef, Varşova"ya hareket etmek üzere Doğu Berlin Havaalanına gitti. Doğudaki bu dert kaynağı ülkede yapılacak o kadar çok işi vardı ki, hepsinin altından nasıl kalkacağını bilemiyordu. Polonya sorununun kolay kolay çözümlenemeyeceğini anlamıştı.

Nikolayef, arabayla Doğu Berlin Havaalanına giderken, özel muhafızı Aleksı de arkasındaki koltukta oturuyordu. Nikolayef her zamanki özel muhafızının bu geziye katılmasını istemişti ama Borisof, buna karşı çıkmış, Bakan'ı ancak kendisinin yakından tanıdığı ve güvendiğı birinin koruması gerektiğini belirtmişti.

Doğu Almanya gezisi çok başarılı geçmiş, silâhsızlanma konusunda bir de konuşma yapmıştı. Doğu Alman hükümetinin yetkilileriyle de hemen her konuda anlaşmıştı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Dışışleri Bakanı Nikolayef, bu ülkede bir dakika bile oyalanmak istememişti. Doğu Alman halkının katı kuralcılığı iokiye, kadınlara ve eğlenceye düşkünlüğüyle tanınan Dışışleri Bakam'nın canını sıkırıyordu. Polonya ziyareti bu bakımdan Nikolayef'i memnun edecekti.

Davina, annesini yatağına yatırdı, Charlie de kendi odasına çekilmişti. Betty Graham, küçük kızını savunmaya çalıştı:

«Zavallı kızcağız, durmadan ağlıyor. Babasının ölümüne üzüldüğü 'kadar ölümünden önce onunla son bir kez görüşemedi diye de kendini suçluyor olmalı. Odasına girmek istedim, beni içeri almadı. Acaba Charlie, kısa sürede kendini toparlar mı dersin?»

Davina. «Charlie için üzülmene gerek yok,» dedi. «Asıl üzüntüsünü içine atanlar sonradan ağır bunalım geçirirler. Yani seni kastediyorum, anne. Şimdi

uyumaya çalış ve lütfen hiçbir şeye kafanı yorma. Ben buradayım, ne yapılması gerekiyorsa, hepsini yaparım.»

Betty Graham, kızının boynuna sarıldı. «Sen harika bir kızsın,» diye mırıldandı. «Bunu bilmediğimi sanma. İyi geceler, hayatım.»

Ertesi gün Davina cenaze töreni için gerekli hazırlıkları tamamladı. Annesinin ısrarı üzerine doktoru çağırıp Charlie'yi muayene etmesini istedi. Doktor Charlie'ye bir sinir yatıştırıcı ilaç verdikten sonra Davina'nın yanına döndü.

«Charlie nasıl?»

Doktor, hafifçe yüzünü buruşturdu. «Kardeşiniz kötü bir şok geçiriyor. Onun yaşındaki bir genç kadının kendini bu derece harap etmesine bir anlam veremedim.»

«Charlie babamı çok severdi. Baba kız birbirlerine çok bağlıydılar.»

Doktor, kaşını kaldırdı. «Evet, duyduğuma göre öyleymiş. Neyse kardeşiniz birkaç saat uyursa, kendini toparlayacaktır. Doğrusunu isterseniz, oldukça sinirli bir tip... Gerekirse beni tekrar arayın. Yalnız saat beşten sonra çağırmamaya gayret edin. Hafta sonlarında ben de biraz dinlenmek istiyorum.»

Davina, doktoru uğurladıktan sonra yapılacak işlerin bir listesini hazırladı. Charlie'nin yarattığı kasvetli hava, eve hakim olmuştu. Annesinden hayır gelmeyeceğini biliyordu. Küçük Fergie'nin bakımıyla da onun ilgilenmesi gerekiyordu. Kuşkusuz büroyu da düşünmek zorundaydı.

Genç kadın, evdeki işleri biraz yoluna koyar koymaz, büroya telefon etti. Humphrey Grant, Davina'ya büroda işlerin normal yürüdüğünü, endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Daha sonra Sir James White telefon etti. Karı-koca White'lar, onların eski aile dostlarıydılar. Eve gelip Davina'ya yardımcı olmak istiyorlardı. Davina, bu teklifi sevinerek kabut

etti. Ve Sir James White, kararından caymasın diye hemen telefonu kapadı.

Sir James White ile eşi. ikinci vakti geldiler. Havaya bulutluydu ama sıcaktı. Davina konukları bahçede ağırlamak istedi.

Betty Graham, «Baban burada oturmaya bayılırdı,» dedi. «Bahçenin her işiyle ben ilgilenirdim, o da burada keyif çatardı. Biliyorsun, baban çok güzel bir hayat sürdü.»

«Biliyorum. Tabii daha çok senin sayende, anne-ciğim.»

Betty Graham, «Evliliğimin hep huzur içinde geçtiğini de söyleyemem,» dedi. «Özellikle savaş yıllarında çok sıkıntı çektik. Uzun süre birbirimizden ayrı kaldık. Üstelik bacan çok da yakışıklı bir erkekti. Ama her zaman da bana geri döndü. Tabii Charlie vardı... Sonra da Fergie.»

Davina. «Bak anne» dedi. «Seni üzmem istemem ama birkaç gün evden uzaklaşsan iyi edersin. Sir James ile eşi de seni götürmek istiyor. Ben işimin başına dönmek zorundayım. Charlie burada kalır, ev ile ilgilenir.»

Karı koca VWhitelar da Davina'nın bu fikrini benimsemişlerdi. Hep birlikte akşam çaylarını içtikten sonra Betty Graham ile birlikte evlerine döndüler. Betty Graham, evden ayrılırken, Davina'nın boynuna sarıldı. «Bu iyiliklerini hiç unutmayacağım,» dedi.

Davina, televizyonun karşısına geçmiş, oturuyordu. Kapı açılınca başını kaldırdı. Küçük yeğeninin ona iyi geceler dilemeye geldiğini sanmıştı. Karşısında Charlie'yi görünce şaşırıldı. Kardeşi, makyaj yapmış, saçlarını güzelce taramıştı.

«Annem nerede?»

«Sir James ve Mary White ile birlikte gitti. Cenaze törenine kadar evden uzaklaşmasının iyi olma-

cağını düşündüm. Çaydan önce odana gelip baktım, elerin uykudaydın. Şimdi nasılsın?»

«Daha iyiyim. Ama olanlara hâlâ inanamıyorum."/ Charlie, Davina'nın karşısındaki koltuğa oturdu «Babamı bir daha göremeyeceğime inanamıyorum. Anladığım kadarıyla sen her şeyi ayarlamışsın.»

Charlie'nin bu sözleri iyi niyetle söylemediği ortadaydı. Davina hiç oralı olmadı. «Cenaze töreni için gerekli hazırlıklar tamamlandı,» dedi. «Bir de annemi evden uzaklaştırdım. Sen istersen planı değiştirebilirsin. Belgelerin hepsi de babamın masasının üzerinde duruyor.»

Charlie, gayet soğuk bir sesle, «Sen bana sadece cenaze töreninin ne zaman yapılacağını eöyle yeter,» dedi.

Davina yerinden kalkıp televizyonu kapadı. Kardeşine 'kızmamıştı, ancak böyle zamanlarda birbirleriyle çekişmelerinin anlamsız olduğunu düşünüyordu. Davina kendine bir içki hazırladıktan sonra Charlie'ye döndü:

«Sen de içecek bir şeyler ister misin?»

«Hayır... İlaçlar, zihnimi yeterince uyuşturdu.»

«Bak Charlie, geçmişte olanları bir kenara bırakmaya çalışsak daha iyi olmaz mı? Babam öldü. Annemin bakıma, ilgiye ihtiyacı olacak. Başına gelenlere elbette çok üzıldüm. Ama aslında ikimiz için de durum aynı sayılır. İkimiz de babamızı kaybettik.»

Charlie, çantasından bir sigara çıkardı. «Sen üzgün değilsin, Davina. Söylediğin sözleri duyarak, isteyerek söylediğini de sanmıyorum. John'u ülkeden uzaklaştırdığına pişman değilsin. Evliliğimin yıkılmasına yardım ettiğine pişman değilsin. Yaptıklarının insanlığa sığmayan davranışlar olduğunu da fark etmiyorsun. Şimdi de babam öldü diye bazı girişimlerde bulunmaya kalkışıyorsun. Nasılsa biraz vicdanın sızlıyor galiba. Fakat aynı durumlarla tekrar

karşılaştın, hiç gözünü kırpmadan aynı hataları tekrarlarsın.»

«Başka bir şey yapamazdım. John bir Sovyet casusuydu. Yıllardan beri de Moskova hesabına çalışıyordu. Ivan'ın dışında kimbilir daha kaç kişinin ölümüne neden oldu? Sen işin bu yanını hiç düşünmedin değil mi? Kocan KGB'ye bizim nerede oturduğumuzu bildirdi. Sonra olanları da biliyorsun.»

Charlie, ablasına karşı çıktı: «Kocamın suçlu olduğunu kanıtlayamadın. John gittikten sonra da oğlumla beni kendine hedef aldın.»

«Peki, sen niye kocanla birlikte Moskova'ya gitmedin? Belki de o zaman kocan, içkiyle intihara kalkışmazdı. Sakın beni yanlış anlama, Charlie. Seni suçlamıyorum. Kocana sırt çevirmekte haklıydın, fakat bundan beni sorumlu tutmaya çalışman doğru değildi. Senin yüzünden iki yıldır bu evin kapısından içeri adımımı atamadım.»

Charlie, sigarasını tablaya bastırdı:

«Tartışmanın ne anlamı var?» diye mırıldandı. «Benim çene yoracak halim yok. Peter Vereker telefon etti mi?»

Konunun değişivermesi, Davina'yı şaşırttı. Lambanın ışığında Charlie'nin yüzü makyajına rağmen pek solgun görünüyordu.

«Evet,» dedi Davina, «Bay Vereker iki kez telefon etti. Ona senin kendini toparlar toparlamaz onu arayacağını söyledim.»

«Sen Londra'ya ne zaman dönüyorsun? Her şeyi ayarladığına göre, burada daha fazla kalmaya gerek yok.»

Davina, sesini alçaltarak, «Buradan bir an önce çekip gitmemi istiyorsun değil mi?» diye sordu. «Yalnız kalmak canını sıkmayacak mı?»

Charlie, Viefret dolu bakışlarla ablasını süzdü. «Yalnız kalmayacağım» dedi, «Peter bu gece buraya geliyor. Onun için senin evde kalmaya gerek yok.»

Davina içkisini bitirdi. «Peter Vereker, efendi

bir adama benziyor,» dedi. «Onun sana çok iyi bakacağından eminim. Sen her zaman böyle birisini bulabiliyorsun işte. Çarşamba günü cenazede görüşürüz.»

Davina, evden dışarı çıktı. Arabasına atlayıp Londra'nın yolunu tuttu. Yolda, bir ara karşıdan gelen arabalardan birinde Peter Vereker'i görür gibi oldu... Genç adamın sevgili Charii'e'yi koruyucu kanatlarının arasına almak için sabırsızlanmasına hiç şaşmamıştı. Babaları dahil, Oharl'e'yi tanıyan her erkek, onu korumak, sevmek ve savunmak için can atardı. Kocasını John Kidson'un da Moskova'da içkiyle yavaş yavaş intihar etmesinin nedeni Charlie'ydi... Bu adam karısını hâlâ seviyordu.

Davina, arabayı apartmanın özel garajına bıraktıktan sonra, ağır ağır merdivenlerden yukarı çıktı. Dairesinin kapısını açıp içeri girdiği zaman şaşırdı. Odaların hepsinin elektriği yanıyordu. Tony VValden, genç kadına doğru yürüdü. «Ah, sevgilim benim,» diye mırıldandı ve genç kadını kolları arasına aldı. «Sevgilim, büroya telefon ettim. Olanlara çok üzül-düm.»

Erkeğin kolları arasına sığınmak çok kolay olacaktı. Onun söylediği sözlerle teselli bulmak da öyle Tony VValden, genç kadını seviyordu. Davina gözlerini bir süre kapayabilse, Tony, ona her şeyi anlatacaktı. Davina'nın bıçağı bu kadar çabuk kendi kalbine saplamasına da gerek yoktu. Fakat Davina, duygularının kölesi olmadı.

Tony VValden, «Davina, sevgilim, neyin var?» diye endişeyle sordu.

- Davina, oturma salonuna yürüdü. Daire pek soğuktu. Şoklar ve duygusal gerginlikler, onu hep böyle etkilerdi.

Tony, genç kadına yaklaştı. «Senin neyin var, söylesene. Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?»

«Otursana, Tony. Oldukça üzücü ve yorucu gün-

ler geçirdim. Kendimi toparlamam için bana zaman ver, lütfen.»

Tony kaşlarını çattı. Yüzü güneşten adamakıllı yanmış, bakır rengini almıştı ama, kızardığı hemen fark ediliyordu. «Sana bir içki hazırlayayım mı?»

«Hayır, istemem. Sağol.»

Davina içinden genç adama lanetler yağdırıyordu. Tony'nin bu dakika çıkagelmesi şart mıydı? Biraz uyuyup, kendini toplamasına neden fırsat verilmişti? Charlie, genç kadının kabuk bağlamış yaralarını yeniden deşmişti.

Davina, genç adamın, «Ben bir içki içsem iyi olacak» dediğini duydu. «Seni görmek için dünyanın öbür ucundan buraya geldim. Ve sen de benden nefret eder gibi davranıyorsun.»

Davina genç adamın bir kadeh dolusu viskiyi bir dikişte bitirini seyrederken. «Babam öldü diye üzül-düğümü söyleyemem,» dedi. «O beni hiçbir zaman sevmeydi. Babam ölünce ben de pek duygulanmadım. Bu da bir bakıma, can sıkıcı bir durum sayılır, Tony. Üzülmemek, aslında üzülmekten çok daha kötü. Bilmem bunu anlayabilir misin?»

«Hayır, anlayamam. Bana göre fazla İngilizvarlı bir düşünce tarzı bu.»

«Tabii benim bu soruyu sormam hataydı. Sen aileni çok seviyorsun. Birbirinize çok bağlısınız»

Tony geldi, genç kadının yanına oturdu. Kolunu Davina'nın beline doladı. «Haklısın, biz birbirimize çok bağlıyız. Zavallı sevgilim benim, pek perişansın... Seni üzmem, canını sıkmak istemezdim.»

«Ailen nasıl, Tony.»

Tony birden şaşırılmış göründü. «Avustralya'ya gittiğimden beri onlardan hiç haber almadım.»

Davina, gözlerini erkeğe dikti. «Ben haber aldım,» dedi. «Kız kardeşin gayet iyi. Enişten de çalıştığı bölümde müdür yardımcısı olmuş.»

Davina ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı.

«Niye bana bir sürü yalan uydurdun, Tony? Neden enişteni KGB'nin tutukladığını, annenle kız kardeşinin, tehdit edildiklerini söyledin? Sana şantaj yapılmasının gerçek nedenlerini niçin açıklamadın? Bunlan öğrenmek hiç de güç olmadı.»

Tony VValden uzun bir süre, sesini çıkarmadı. Söyleyecek söz bulamamıştı anlaşılan. Neden sonra, elindeki boş bardağa bakarak, «Soruşturma yaptıracağını tahmin etmeliydim,» dedi. «Seni kaybetmek istemiyordum. Ötekilerin de kimliğini açıklamaları işime gelmiyordu. Seni çok sevdiğim için iki tarafı da idare etmek istedim.»

«Böyle bir yalanı uydurmanın sana yardımcı olacağına nasıl inandın? Benim ne yapmamı bekliyordun?»

«Önemi olmayan bazı haberleri bana aktaracağını düşünmüştüm. Böylece o alçakları uyutacaktım. Bana acırsan, ailemin güç durumunda olduğuna inanırsan, bu kadarcık bir yardımı benden esirgemeyecekğini sandım. Gerçekleri öğrenirsen, seni kaybedeceğimi biliyordum.»

«Anlıyorum...» Davina, ağır ağır konuştu. «Beni sevdiğini söylüyorsun, Tony. Benimle birlikte olmayı ve Rusların şantajını benim yardımımıla etkisiz duruma getireceğini düşünüyorsun. Böyle bir oyuna baş vurman beni çok şaşırttı. Doğrusu senin sevgin de pek garip bir sevgi...»

«Beni anlayacağını sanmıyorum. Onun için de gerçeği açıklamayı hiç düşünmedim. Benim düşüncelerime ve planıma karşı çıkacağını biliyordum.»

«Müşterilerinin parasıyla, büyük işler çevirmişsin... Sahtekârlığın yüzünden pek çok insanın canı yanmış. Hayır, Tony, ben buna anlayış gösteremem.»

«Ama herkes dışarıya para kaçırıyor. İsviçre bankalarının kasaları ağzına kadar böyle paralarla dolu. Polonya'da ailem var, onlara yardım etmek zorundayım. Ruslar da beni bu sayede kıskıvrak yakaladılar yo... Sana bir de şunu belirteyim, Davina, beni

o Amerikan şirketinden kovdurtup mahveden senin şu patronun Sir James White oldu. Suudi Arabistanlı iş adamlarıyla yaptığım anlaşmayı bozdurdu. Senin yüzünden. Her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktım. Bana biraz zaman gerekiyordu... Para bankada hazır bekliyordu Ben de parayı kullandım, kendi adıma bir şirket kurdum ve o alçaklara da para kazandırdım.»

Davina, soğuk bir sesle. «Başarı sağlayamaysaydın neler olacaktı? Kendi amaçların için kullandığın paraların sahiplerine ne diyecektin?»

Tony VValden ayağa kalktı. «Beni yargılamaya hiç hakkın yok, Davina. Ben yaşayabilmek için her tehlikeyi göze aldım. Yaptıklarımın hiç de pişman değilim. İşimi ve seni elimden kaçırmamak uğruna katlandığım sıkıntılardan da pişmanlık duymuyorum. Eğer sen başka bir kadın olsaydın, beni anlardın. Beni yargılamaya başlamadan önce, elini şakağına dayayı ve neler yaptığını şöyle bir düşün bakalım.»

«Ben o işleri kendi çıkarlarım için yapmadım ki. Önemsiz sandığın haberleri, bir bir sana aktarsaydım benim meslek hayatım ne olurdu? Bunu hiç düşünmedin değil mi? Tanrım...»

«Kumar oynamaya hazırdım. İstedğim, sahip olmaya çalıştığım her şey tehlikedeydi. Sen ve işim. Ben yaşamım boyunca kumar oynadım. Zaten aslına bakarsan, yaşamın kendisi de bir kumardır. Senin de tehlikeyle (karşılaşacağını biliyordum, sevgilim. Fakat bu işin altından kalkabiliriz diye düşündüm.»

«Görevimden istifa edersem, benimle evleneceğini söylemiştin. Avustralya'dan döndüğün zaman, teklifine olumlu karşılık verseydim ne yapacaktın, Tony?»

«O zaman Tanrıya şükredecektim. Gizli Servis'ten ayrıldığın takdirde, adamların işine yaramayacaktım. Seninle olan ilişkim yüzünden adamlar peşime düştüler. Hilary'ye para verip, ondan kurtulacaktım. Sonra da seninle evlenip, mutluluğa kavuşacaktım.»

«Tony, bu sözleri inanarak söylediğini biliyorum. Ama şimdi çıkıp gitsen çok iyi olacak.»

Tony VValden, afallamıştı. «Bu ne demek oluyor? Yani hayatından çekip gitmemi mi söylüyorsun? Yoksa insan olduğunu hatırladın da ikimize son bir şans daha tanımayı mı 'kararlaştırdın? Birbirimizi gerçekten çok seviyoruz... Mutluluğumuzu bir cümleyle pencereden fırlatıp atamazsın. Senin işin ve prensiplerin var ama, akşam olup da evine dönünce, seni seven bir erkeğe ihtiyacın olacak. Ve ben seni seviyorum. Bunun doğru olduğunu pekâlâ biliyorsun.»

«Evet, biliyorum. Ve sana minnettarım. Birlikte geçirdiğimiz güzel günleri hiç unutmayacağım. Ben de seni çok sevdim. İşini kaybetmek istemediğini söylüyorsun. Pekâlâ, bunu da kabul ediyorum. Fakat saygı duymadığım bir erkekle evlenmek uğruna işimi bırakamam. İşte görevim benim için bu derece önemli. Dürüstlük ve güven. Sonunda sadece bunların değer taşıdığını anlarız. Sen öbür tarafla anlaş. Adamlardan yakını sıyırmaya bak. Ben de bu konuda sana yardım edeceğim. Ayrıldığımızı öğrenmelerini sağlayacağım. Ondan sonra adamlar da seni rahat bırakırlar. Güle güle, Tony.»

Tony VValden, genç kadının yüzüne uzun uzun baktı. «Sen budalanın tekisin,» dedi.

Davina, genç adamın sokak kapısını kapadığını duydu. Erkeğin bıraktığı bardağı aldı, mutfığa götürüp yıkadı. O sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Gizli Servis'e bağlı özel telefonda çalan. Davina hemen telefona koştu.

Tim Johnson. «Seni böyle bir zamanda rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «En yüksek düzeyde bazı teleksler geldi. Görmek isteyeceğini sanıyorum. İstersen, teleks notlarını eve de getirebilirim.. Böylece büroya kadar gelmek zahmetinden kurtulursun.»

«Buraya gelmen ne kadar sürer?»

«Yirmi dakikada gelirim.»

«Güzel. Öyleyse, yirmi dakika sonra görüşürüz.»

Tim Johnson, tam yirmi dakika sonra Davina'nın evinden içeri girdi. Genç adam, teleks notlarından birini, Davina'ya uzattı: «Bu, Batı Berlin'den geldi. Ve şu da en önemlisi. Öbürleriyle bağlantılı.»

Davina, teleks notlarını okumaya başladı. Batt Berlindeki kaynaklar, Sovyet Dışişleri Bakanı'nın Polonya'da bir kaza geçirdiğini bildirmişlerdi. Davina, kaşlarını çatı. Varşova Havaalanı trafiğe kapatılmıştı ve haberlere de sansür konmuştu. Davina, başını kaldırıp, Tim Johnson'a baktı:

«Uçağın düştüğünü mü anlatmaya çalışıyorlar? Bu nota bakılırsa, Bakan'ın öldüğü anlaşılıyor.»

Davina, genç adamdan sorusuna bir yanıt beklemiyordu. Doğru Berlin'deki bir kaynaktan gelen teleks notunu okumaya başladı. Sovyet Dışişleri Bakanı Nikolayef, sağ salim Varşova Havaalanına gelmişti. Fakat havaalanından ayrılırken, Bakan'ın arabası saldırıya uğramıştı. 84 mm'lik bir tank silahıyla ateş edilmişti.

Tim Johnson. «Bu silah hangi araba olsa parçaları,» dedi

Davina; «Bu insanlar çıldırmış olmalı» diye mırıldandı. «Moskova da böyle bir bahane arıyordu. Aslında büyük bir felâket bu. Dışişleri Bakanlığı'nın tepkisi ne oldu?»

«Seninkinin aynısı... Eğer bu işin arkasında Dayanışma Sendikası varsa, yazık... İntihar etmiş sayılırlar.»

«Moskova resmi bir açıklama hazırlayınca kadar olayı dünyaya duyurmayacaklardır. Ama roketle saldırı biraz garip... Bu iş Dayanışma Sendikası'nın marifeti olmasa gerek.»

Johnson, dudağını ısırıldı. «Peki, sen ne düşünüyorsun? Bu işi kimler yapmış olabilir?»

«Olay hakkında biraz daha bilgi edinmeden, bir fikir yürütmek istemiyorum. Humphrey Grant nerede?»

«Norfolk'a gitti. Arkadaşıyla beraber...»

«Onu telefonla arayiver, Tim.»

Humphrey Grant, arkadaşı Ronnie'nin evinde sakin ve mutlu bir hafta sonu geçirmeye hazırlanıyordu. Davina'nın telefonu tüm ümitlerini suya düşürdü.

Davina. «Hafta sonu tatilini berbat ettiğim için kusuruma bakma,» dedi «Ben de Sussex'den dönmek zorunda kaldım. Yarın, istihbarat analiz işleriyle uğraşmamız gerekecek. Pazartesi günü başımız çok kalabalık olur. Oysa bu işi de tamamlamak zorundayız. Yarın çalışmamızın sence bir sakıncası var mı?»

«Kesinle yok. Zaten önemli işler, hep hafta sonlarında çıkar öyle değil mi? Annen nasıl? Onu da beraber mi getirdin?»

«Hayır. Sir James White'in evinde kalıyor. Yarın sabah saat dokuzda buluşabilir miyiz?»

«Tabii. Tam dokuzda.» Humphrey Grant, telefonu kapadı.

Tim Johnson, bir sigara yakmış, çevresine bakınıyordu. Davina'nın evini pek beğenmişti. Duvarlarda asılı fotoğraflar, özellikle ilgisini çekmişti. Davina'nın halefi Colin Lomax ile çektiği fotoğraflardan başka yabancı bir erkekle başbaşa çekilmiş fotoğrafları da vardı. Bu adam herhalde Davina'nın ölen kocası Sasanof olsa gerekti.

Davina; «Korkarım ki, sen de pazar günü çalışmak zorunda kalacaksın. Tim» dedi. «Harris ile Goodwin'i de çağır. Polyakof da gelirse sevinirim.»

Johnson. «Eğer adam ayıkrsa gelir» dedi. Serj Polyakof, bir Rus mültecisiydi. Politik dergilere yazı yazarak geçimini sağlıyordu. Kırk yıldan beri aynı kadınla yaşıyordu ve karı koca, gece gündüz demeden durmamacısına içki içiyordu.

«Polyakof'u önceden uyarırsan, ayık kalır.» Davina, ayağa kalkmıştı. «Bu akşamlık bu kadar, Tim.»

«Babana üzıldüm.»

«Teşekkür ederim. Bereket ki adamcağız fazla acı çekmedi. Her şey çarçabuk olup bitti.»

Johnson, kendisini bile şaşırtan bir teklifte bulundu:

«Bu akşam yapacak bir işin yoksa, benimle yemeğe gelir misin? Karım, çocuklarla birlikte kulübe gitti. Geç vakte kadar geri dönmeyecekler.»

Davina önce bu teklife 'hayır' demeyi düşündü -ama sonradan bu evde tek başına kalmak istemediğini fark edince, düşüncesini değiştirdi. Bir sandviç hazırlayıp, televizyon karşısında oturmak hiç de tıoş bir şey değildi.

«Sağol, Tim... Eğer senin de gerçekten yapacak bir işin yoksa, yemeğe çıkmayı ben de isterim. Bu gece şu dört duvar arasında yalnız kalmak istemiyorum.»

«Güzel...» Tim bu sözü içtenlikle söylemişti. «Cin Yemeklerini sever misin?»

«Hem de çok. Ben şimdi sana bir içki hazırlayayım. Sonra da Çin lokantasına gideriz.»

5

Humphrey Grant: «Şu ana kadar, üç olay arasında bir bağın bulunduğunu saptadık,» dedi. «Venedik ile Paris'teki olayların birbiriyle bağlı olduklarını yetkililere kabul ettirebiliriz. Ancak Varşova, bu teoriyi kesinlikle kabul etmiyor. Hele KGB'nin bir parmağı bulunabileceğine hiç inanmıyorlar.»

Davina. «Bu durumda, üç ay içinde dünyanın önemli politikacılarından üçü bir rastlantı sonucu öldürüldü demekten başka çaremiz yok. Buna da çocuklar bile inanmaz...» dedi.

İtalya masasının müdürü: «Ben gene de Modena'nın büyük bir gelişme sağlayacağına inanıyorum,» dedi.

«Eğer Modena'nın öğrendiklerini bize anlatacağına inondbilseydim. senin bu sözlerine yürekten katılırdım.» diye mırıldandı. «Sen Modena'nın bir şeyler bu abileceğine nereden hükmettin, Paul?»

«Şu Valdorini ailesinin kızını yargıç huzuruna çıkarmak için herhangi bir girişimde bulunulmadı. Modena, bu kızı unutturdu. Gazeteler de artık ondan söz etmiyorlar. Kimsenin de aldırıldığı yok. Bana kalırsa, Modena, bu kızı bülbül gibi konuşturmayı başarmış olmalı. Onun teröristleri konuşturmakta gerçekten usta olduğunu hepimiz biliyoruz.»

Tim Johnson, söze karıştı: «Bu arada biz de elimiz kolumuz bağlı oturup, bundan sonra bakalım kim öldürülecek diye bekleyeceğiz, öyle mi? Fransa' da Duvalier ailesinin kurşun yağmuruna tutulmasından sonra, Sovyet Dışişleri Bakam'nın öldürülmesi bardağı taşıran son damla değil mi?»

Davina, Serj Polyakof'a döndü: «Acaba bu cinayetleri kimin ya da kimlerin işlediğini öğrenebilecek miyiz? Yani günün birinde demek istedim.»

Serj Polyakof, elini dazlak başına götürdü. İçkinin etkisinden kelimenin tam anlamıyla kurtulmuş sayılmazdı ama rahatça düşünebiliyordu ya, bu da ona yeterdi. Kırk yıl önce, gizli haberalma örgütlerinin dünyasında Sovyetlerin gizli örgütlerini ovucunun içi gibi bilen tek kişiydi. Şimdi, ise artık para dışında hiçbir şeye aldırımıyordu. Arasına ufak tefek işler yapıp, üç beş kuruş kazanmak ona yetiyordu.

Polyakof. «Adamların söyledikleri yalanları inceleyip, gerçekleri öğrenmeye çalışacağız. Sovyet Dışişleri Bakam'nın bir kaza sonucu öldüğü resmen açıklandı. Güya araba büyük bir hızla giderken, tekerleklerinden biri fırlamış. Bu feci kazada Bakan vs iki kişi hayatlarını kaybetmişler. Cenazeler Moskova' ya gcntieriliyormuş. Nikolayef devlet töreniyle gömülecekmiş. Doğu Alman basınının yayınladığı bu açıklama bir bakıma gerçekleri yansıtıyor. Sovyet Rusya'da bakanlar, hükümet yetkilileri, üst düzeydeki

parti yöneticileri, suikaste kurban gitmezler. Böyle şey asla olmaz. Kalp krizi geçirebilirler, ameliyat sonunda ölebilirler ya da Dışişleri Bakanı gibi kazada ölürler. Ama asla cinayete kurban gitmezler. İntihar da etmezler...

«Peki ama bu işi kim yaptı? Polonyalıların böyle bir cinayet işlemeyi göze alacaklarını düşünemeyiz. Polonya'da yirmi dört saatlik yas ilân edildi. Fakat Dayanışma Sendikasında tutuklamalar ya da sorguya çekilmeler olduğuna dair bir haber kulağımıza çalınmadı. Bu da bir gerçeği gözler önüne seriyor.»

Davina, merakla sordu. «Neymiş o gerçek?»

«Bana kalırsa adamlar, katilleri yakaladılar. Şimdi sizin Doğu Berlin'deki adamınızdan, kimlerin ya da kimin tutuklandığını öğrenmesini isteyin. Tutuklananlar hâlâ sağ mı, onu da bilmemiz gerekiyor. Benim dikkatimi çeken bir nokta var. Onu da belirtmek istiyorum. Venedik'te, katillerin temas kurdukları tek kişi genç bir kızdı, bir öğrenci. Paris'te hizmetkârların dışında, cinayetten sağ salim kurtulabilen tek kişi de bir genç kızdı ve o da bir öğrenci.»

Humphrey Grant, öfkeyle söylendi. «Aman dostum, bu cinayetlerde feministlerin parmağını aramaya kalkışmıyorsun ya...»

Polkayof, dikkatli dikkatli Humphrey Grant'ın yüzüne baktı. «Beni ilgilendiren bu kişilerin cinsiyetleri değil, yaşları,» dedi. Yirmi beş yaşından küçük, Üniversite ya da kolej öğrencisi. Orta halli ailelerden gelme... Fransız kızın suçsuzluğunu kanıtlayacak tanıkları var. İtalyan kız ise, cezaevlerinden birine kapatıldı. Onu kurtaracak bir tanık yok. Kızlardan birinin suçlu, diğerinin ise masum olduğu sanılıyor. Bana kalırsa, ikisinin de bu cinayetlerle ilgileri var. İkisi de suçlu, Zerkof ile Borisof'un bize bir ışık tutmalarını beklerken, siz de bir şeyler yapsanıza, Bayan Grannattı.»

«Hangi konuda? Sakın bana bir kovboy operasyonu yapmamı önerme. Biz bu işlere giremeyiz.»

Polyakof güldü. «Paris'teki şu şanslı küçük hanımın peşine birini takın. Küçük hanıma biraz *do* baskı yapılınsın.»

Davina, bu önerinin üzerinde fazla durmadı. Poiyakof'un devirdiği votka şişelerinin etkisinde kaldığını, biliyordu. Genç kadın, Doğu Almanya'dan sorumlu olan Richard Liîtmann'a döndü. On beş yıl Sir James VWhite'm emrinde çalışmıştı bu adam. Doğu Berlin örgütünün başkanıydı ve çok başarılı, yetenekli bir ajandı.

«Nikolayef'in katilleri hakkında bilgi toplayabilir misin?»

«Sanırım. Yalnız, bağlantı kurduğumuz kişiye fazla baskı yapmak da istemiyorum. O yeni bir şeyler öğrenir öğrenmez, bizi arayacaktır.»

Humphrey Grant, «Öyleyse, yeni haberler alıncaya kadar beklemekten başka çaremiz yok,» dedi. «Sadece Hauser'in operaya gitmesini engellemek zorundayız. Herhalde Dışişleri Bakanlığı da ibunca olaydan sonra bize hak verecektir.»

Davina, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Sovyet Dışişleri Bakanı'nı tuzağa düşürüp öldürebildiklerine göre, herhangi bir kimseyi o insanlardan koruyabileceğimize ben pek inanmıyorum. Tabii şu opera işinin programdan çıkarılması için elimden geleni yapacağım. Beyler, buraya geldiğiniz için, hepinize teşekkürler. Serj, sana da ayrıca teşekkür borçluyum. Bize çok yardımcı oldun.»

Serj Polyakof, gülümsedi. «Şu Paris işini biraz daha düşün.»

Davina, Paris işini düşünmesine düşündü. Alman Cumhurbaşkanı'nın İngiltere'yi ziyareti sırasında da bu işi hep düşündü durdu. Konuk Başkan'ın operayı ziyareti iptal edilmedi. Hükümet ve Başbakan, paniğe kapılıp, resmî konuğun huzurunun kaçırılmasına karşı çıktılar.

Resmî ziyaret üç gün sürdü, Davina da, Londra

Belediye Başkanı'nın verdiği davette hazır bulundu. Genç kadın, üst düzeydeki görevlilere ayrılan masada oturuyordu. Genç kadının görevini bilen konuklar, onu bu iş için fazla genç bulduklarını gizlemediler. Ancak Davina, kulaktan kulağa fısıldanan sözleri duymazlıktan geldi. Yemekte Alman Cumhurbaşkanı, yirmi dakika süren bir konuşma yaptı. Davina bu konuşmanın tek kelimesini bile duymadı. Çünkü aklı ertesi gün yapılacak olan cenaze törenindeydi.

Davina'nın babası, kasabadaki küçük mezarlığa gömüldü. Parlak, güneşli bir yaz günüydü. Tek yaprak bile kıpırdamıyordu. Davina ile Charlie, kasabanın kilisesinde, annelerini ortalarına alıp oturdular. Charlie, siyahlar giymişti. Törende bol bol da ağladı. Betty Graham, çok solgun görünmekle birlikte soğukkanlılığını kaybetmedi. Cenaze töreninden sonra törene katılan herkesi, eve davet ettiler. Charlie, aile dostları için soğuk büfe hazırlamıştı.

Yemekten sonra, Sir James VWhite, Davina'ya «Gel biraz bahçede dolaşalım,» dedi. «İçerisi çok sıcak ve havasız.»

Davina, Sir James VWhite ile birlikte dışarı çıkar çıkmaz, ihtiyar aile dostu: «Charlie biraz kendini toplamış,» dedi. «Betty, onun çok perişan olduğunu söylüyordu. Charlie ile buluşup yemek yediğimizde bana kocası hakkında sorular sordu.»

Davina şaşırılmıştı. «Charlie seni ziyarete mi geldi?»

«Evet. Ne yazık ki, kardeşin hâlâ o olayın etkisinden kurtulamamış.»

Davina, dalgın dalgın mırıldandı. «Evet, Sir James, haklısınız. Kardeşim, olanları bir türlü unutamamış. Babamın ölümünden sonra bunu açıkça belirtti. Siz annemi evden alıp götürür götürmez benim de çekip gitmemi istedi. Ben de öyle yaptım. Bu sabar»

cenaze töreni için geldim. Eğer Charlie burada kalacaksa, ben geri döneceğim.»

Sir James White, üzölmüş göröndü. Davina ise içinden bu sahtekâr adamın, kardeşiyle arasında geçenleri yeniden su yüzüne çıkarmak için çaba harcadığından emindi. Ama şimdi bunların hiç önemi kalmamıştı. Davina, annesiyle arasındaki anlaşmazlığın giderilmesine seviniyordu. Chariie'nin hiç önemi yoktu. Kardeşi, Davina'ya mutsuzluktan başka bir şey sağlamamıştı. Bundan sonra ise Davina sadece ve sadece görevini düşünecekti. Özel yaşamındaki can sıkıcı olayları unutmanın tek yolu buydu.

Sir James, genç 'kadını bahçedeki kanepelerden birine oturttu. «Şimdi de biraz iş konuşabilir miyiz?»

«Neden olmasın?»

Sir James, sigarasını yaktıktan sonra kısa bir bocalama geçirdi ve sonunda Davina'ya da sigara ikram etti. Genç kadın sigarayı alınca:

«Bakıyorum, sigaraya yeniden başlamışsın,» diye mırıldandı.

Davina, bu sözleri duymazlıktan geldi.

«Nikolayef'in öldüröldüğünü biliyordun demek?»

Sir James, hafifçe başını salladı. Adamın her tarafta casusu vardı. Onun böyle bir olayı duymaması olanaksızdı. Davina, sözlerini sürdürdü. «Pazar günü yaptığımız toplantıya, Polyakof'u da çağırđık. Adam, bize her zamanki gibi akla mantığa sığmayacak önerilerde bulundu. Onun sözlerini ciddiye alıp almamak konusunda da bir karara varamadım.»

«Ne yazık ki, on beş yıldan beri, Polyakof'un sözlerini hiç kimse ciddiye alamıyor. Ayık mıydı? Yoksa biraz sarhoş muydu?»

«Benim gördüğüm kadarıyla ayıktı. Venedik'teki kız ile Paris'teki öğrenci arasında bir ilişki olabileceğini söyledi. Paris'e birini gönderip o kız hakkında gizli bir araştırma yapmamızı önerdi.»

Sir James White, hiç sesini çıkarmadı. İhtiyar

Rus'un eski yöntemlerle iş görmeye ne kadar meraklı olduğunu biliyordu. Davina bu konuda bir karara varmışsa, Sir James VWhite da kendi görüşünü açıklayacaktı. Ama önce Davina'nın düşüncesini öğrenmek istiyordu.

Bir süre sonra Davina: «Bence bu iyi bir fikir,» dedi. «Doğu Almanya'daki adamımızdan haber gelinceye kadar oturup beklemeyi doğru bulmuyorum. Nikolayef'in katilleri yakalandıysa. Doğu Almanya'daki adamımız, ayrıntıları öğrenemeyecek. İtalyanlar şıl Valtiorinilerin kızına ecel terleri döktürüyor. Ve tabii zaman onların lehine çalışıyor. Evet, bana kalırsa, bizim ihtiyar şeytan haklı. Fransız kızının peşine düşmemizde yarar var. Sen ne dersin?»

«Benim bir öneride bulunmam doğru değil. Fakat insan eski alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemiyor. Yerinde olsam, ben de Poiyakof'un önerisini kabul ederdim. Yalnız bu işin de sakıncalı bir yanı var, öyle değil mi?»

«Var tabii. Adamlarımızdan birini kızın peşine takarsak, Fransız Haberalma Servisi de bizi topa tutar. Görev sahalarına girdik, diye kıyameti koparırlar.»

Sir James VWhite gülümsedi: «Bu işi yapabilecek tek kişi var. Onu ikimiz de tanıyoruz. Örgütten ayrılmış, iki yıl oldu. İyi bir işi var, herkes ona saygı duyuyor... Kimden söz ettiğimi anladın değil mi? Co-Jin Lomax'tan tabii...»

Davina, sakın sakın. «Colin Lomax benim de aklıma geldi,» dedi, «Fakat onun bu işi yapacağını hiç sanmam. Onunla dostça ayrıldığımız söylenemez. Üstelik Haberalma Örgütünden tiksindiğini defalarca da tekrarlamıştı.»

Sir James gülümsedi. «Colin Lomax seni kısıkmıyordu. Haa, aklıma gelmişken sorayım. Şu Tony VValden işini ne yaptın? Yoksa şu anda bu konuyu tartışmak istemiyor musun?»

«Tartışılacak bir şey yok ki. Yalanını adamın yüzüne vurdum. Bana bir sürü yalan uydurduğunu da itiraf etti. Onunla tekrar görüşeceğimi sanmıyorum. Neyse, şimdi şu Colin Lomax işine dönelim.»

«Ama Tony VVaiden'i bu şekilde terk edemezsin... Eğer Sovyetler adama baskı yapıyorlarsa...»

Davina, adamın sözünü kesti. «O konuyu daha sonra tartışırız. Ben olmayınca, Sovyetler de onunla ilgilenmeyecekler. Asıl Avrupa'da olanlar önemli.. Tony VVaiden değil.»

«Bana kızma... Seninle aynı fikri paylaşıyorum. Ancak olup bitenlerden sen sorumlusun. Meslek yaşamının dışında ikinci bir yaşamın olmamalıydı. Kadınlar, ikisini bir arada götüremiyorlar. Sakın beni yanlış anlama. Kadınları küçümsediğini için söylemiyorum bunları...»

«Colin'i kandırmaya çalışırım. Artık içeri girsek iyi olacak. Charlie'yi bir köşeye çekip, annemin durumunu görüşmeliyim. Bana kalırsa annemin hava değişikliğine ihtiyacı var.»

Davina, kız kardeşini mutfakta buldu. Charlie, konuklara çay hazırlıyordu. Küçük Fergie ise dadısıyla bir köşede oyun oynuyordu. Davina, bazı şeylerin hiçbir zaman değişmeyeceğini düşünmekten kendini alamadı. Vaktiyle, Charlie'nin de dadısıyla, böyle oyunlar oynadığını anımsadı.

«Charlie, seninle bir dakika görüşebilir miyim?»

«Hangi konuda?»

Davina, kardeşiyle gözgöze gelmemeye çalıştı. «Annemin ne yapacağı konusunda görüşmek istiyorum.»

«Annemi bu akşam Londra'ya götürüyoruz. Sen de işinin başına dönebilirsin. Annem için endişelenmeden, başarılarına yenilerini ekleyebilirsin. Annem senden yardım falan istemiyor.»

Charlie, başkalarının yanında olay çıkarmaktan tiç çekinmiyordu. Ama Davina, asla böyle bir şeyi göze alamazdı. Hiç sesini çıkarmadan mutfaktan ayrıldı.

Davina, kolunu annesinin beline doladığında, Betty Graham, pek yorgun ve bitkin bir haldeydi. «Charlie ile Londra'ya gidiyormuşsun, anneciğim. Seni alıp götürmek isterdim ama şu sıralarda bürodan ayrılmama olanak yok. Çok önemli olaylarla karşı karşıyayız. Bu iş bitince, ana kız birlikte tatile çıkarız. Sen nereye gitmek istersen, oraya gideriz. Ben sana telefon ederim. Charlie'nin numarasını biliyor musun?»

«Peter Vereker'in numarasını biliyorum. Adam, Chester Caddesinde oturuyor. Charlie, her şeyi ayarlamış. Sen benim için hiç endişelenme. Gerçekten birine ihtiyacım olduğu zaman, sen benim yammdaydın. Bir iki gün sonra ben seni ararım. Çok yorgun görünüyorsun, yavrum. Ben kendimi toparlar toparlamaz evime döneceğim. Baban bu evi ve bahçeyi çok severdi. Bahçeyi bakımsız bırakmak istemem. Sana iyi yolculuklar, Davina. Kendine iyi bak, olur mu yavrum?»

İgor Borisof, Başkan'ın Kremlin'in en üst katındaki dairesine asansörle çıktı. Başkan Zerkof, Politbüro'nun haftalık toplantısına inecek gücü kendinde bulamamıştı. Dışişleri Bakanı için düzenlenecek olan devlet törenine katılmak istiyordu. Bu nedenle de biraz dinlenip, enerji toplaması gerekiyordu.

İvan Borisof, Başkan'ın dairesine girince, ihtiyar devlet adamı, yanındaki koltuğu işaret ederek:

«Otur.» dedi.

«Suikast, son derece dikkatli hazırlanmış... A-raba bir anda infilak etmiş.»

«Dışişleri Bakanı Nikolayef, seni hiç desteklemezdi. Bu işi sen mi yaptın, Borisof?»

Borisof, Başkan'ın gözlerinin içine baktı. «Hayır, baba. ben yapmadım. Onu öldüren, adamım Aleks* idi. Ama. bu işi benim emrimle yapmadı.»

Zerkof, «İşte buna hiç kimse inanmaz» dedi. «Eğer Aleksi sağ kalsaydı belki Politbüro üyelerine senin suçsuzluğunu anlatabilirdi. Şimdi ise, düşmanlarına karşı kendini savunamayacaksın. Senin adamın Aleksi'yi kim kandırdı acaba?»

Borisof, üzgün üzgün başını salladı.

«Keşke bunu bilebilseydim. Aleksi can çekişirken onu konuşturmaya çalışmışlar. Ama ağzından sadece bir tek sözcük çıkmış. 'Rusya'»

Zerkof, ağır ağır, «Aleksi'yi öldürenleri cezalandırmamalıyım,» dedi.

«Onları cezalandırmak mı? Başka tanığımız yok ki. Adamları Moskova'da bir yere sakladım. Onları hiç kimse bulamaz. Aleksi'nin 'Rusya' dediğini duymuşlar. Bu sözün ne anlama geldiğini ise bilmiyoruz. Ama mutlaka bilen biri var. İşte ben de bu işin peşine düşeceğim.»

Zerkof, hafifçe gülümsemeye çalıştı. Doktorlar ona hiç heyecanlanmamasını söylemişlerdi. Olacak şey miydi bu? «Amerikalı, Fransız ve şimdi de Rus, bunların arasında bir bağ var, öyle değil mi?»

Borisof: «Bir süre daha bekledikten sonra bu dediğinizin doğru olduğunu kabul edeceğim.»

«Bir süre ne bekleyeceksin?»

«Yeni saldırıyı. Batı'dan iki kişi, bizden de bir kişi gitti. NATO'dan iki, Varşova Paketi'nden de bir kişi. Dördüncü saldırı düzenlenince, bu işin tereddüt edilecek yanı kalmayacak. Lâf aramızda, bu üç olayın birbiriyle bağlantısının bulunduğuna inanıyorum.»

Borisof, Başkan'ın yanında daha fazla kalmadı. İhtiyar adam çok yorgun görünüyordu. Borisof, Başkan'ın dairesinden çıkar çıkmaz doğrudan kendi odasına gitti. Ne yazık ki, odada Aleksi onu beklemiyordu.

«Rusya...» Aleksi'nin son sözü bu olmuştu. Aleksi, otomobil infilak ettikten sonra kaçarken Polonya Güven'lik Servisi ve KGB ajanlarının kurşunlarından kurtulamamıştı. Kurtulma şansının hiç de fazla olma-

dığını 6nceden mutlaka tahmin etmişti. Aleks, hiç g6z6n6 k6rprmada cinayet işlemiş ve bu uğurda da 6l6m6 g6ze almıştı. Borisof, sekreterinin 'Rusya' s6z6yle bir şeyler anlatmak istediğinden emindi.

Borisof, pencereden dışarıya baktı. Kremlin'deki ihtiya ve hasta adamı, korkularıyla huzursuz etmek istememişti. Ama şu anda b6y6k bir korku t6m benliğini sarmıştı. Yakın çevresinde bir d6şmanın bu bulunduğu muhakkaktı. Fakat d6şmanın kimliğini 6đrenmesi çok g6 olacaktı. Vakit kaybetmeden, emrinde çalışanlar arasında geniş çapta bir tasfiyeye girişmesi gerekecekti. Rusya dışından herhangi bir kimsenin Aleks'i'yi kandırmasına olanak bulunmadığını biliyordu.

Colin Lomax, kulaklarına inanamıyordu. Fakat işte mesaj telefona ıbağlı teyp bandına geçilmişti. Bayan Graham, kendisini aramasını rica ediyordu. Bayan Graham, saat altı buçuktan sonra Colin Lomax'ın telefonunu bekleyecekti. Genç adam. Bayan Graham'ın yeni telefon numarasını bilmiyordu. Birlikte oldukları g6nlerde, Davina Graham, başka bir semtte oturuyordu 6nk6...

Davina'nın onunla tekrar g6r6şmek istemesi, Colin Lomax'ı pek de etkilememişti. Sadece biraz şaşırtmıştı o kadar.... Colin Lomax'ın genç kadına olan b6y6k aşkı Davina'yı Tony VValden'in kolları arasında bulduğu dakika sona ermişti Daha 6nce. Meksika'da birlikte çalışmışlar, iş arkadaşlığı aşka d6n6řm6řt6. Ama Davina nedense, o 6 kâğıtcı reklam şirketi sahibine kapılmıştı. şimdi Davina'nın durup dururken onu araması biraz garipti. Colin Lomax artık Gizli Haberalma Servisinde de çalışmadığına g6re Davina ile ortak bir yanları kalmamış demekti. Ancak Davina, son derece gururlu bir kadındı. Colin Lomax'ı çok 6zlese bile gururunu ayaklar altına alıp onu aramaya kalkışmazdı. Genç adam, saat altı

buçuk oluncaya kadar merakla bekledi. Tam altı buçukta da Davina'nın numarasını çevirdi.

«Colin, merhaba. Nasılsın?»

«Ben iyiyim, ya sen?»

«Ben de iyiyim. Seninle görüşmek istiyorum. Bir iş çıktı, bu konuyu seninle görüşmem gerekiyor.»

Uzun bir sessizlik oldu. Colin Lomax, neden sonra, «Pekâlâ» dedi. »Nerede buluşacağız?»

Davina birden öfkeleniverdi:

«Böyle soğuk soğuk konuşma, Colin. Seni arayıp, ricada bulunmak benim için hiç de kolay olmadı. Eğer benimle görüşmek istemiyorsan, lütfen açık açık söyle olsun bitsin.»

«Seninle görüşmemin bir sakıncası yok. O sahtekâr aşığıyla karşılaşma tehlikesi olmadığı sürece yani.»

«Merak etme. Onu görmeyeceksin. Brompton Caddesindeki Üzüm Salkımı barını biliyor musun?»

«Hanımefendi, Londra'daki barların hepsinin adreslerini ve adreslerini ezbere bilirim. Oraya gelmem yarım saat sürer.»

«Tamam. Yediye doğru orada buluşuruz.» Davina, telefonu kaparken, elinin titremesine engel olmadı. Aynaya baktı. Yüzü de hayli solgundu. Alnında kırışıklar belirmişti. Yapayalnız ve mutsuz bir kadın görünümünde olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Davina, gerçeği gözleriyle görmemek için aynanın önünden uzaklaştı.

Bar, pek kalabalıktı. Müşterilerin çoğunluğunu da evlerine dönmekten önce birer içki içmek isteyen gençler oluşturuyordu.

Davina, bar tezgâhının önüne gidip kendine bir viski soda ısmarlarken arkasından bir erkek sesi:

«Viskiler iki olsun» diye seslendi.

Colin Lomax, hiç değişmemişti. Açık kumral saçları şimdi biraz daha kısaydı. Yeşil gözlerinin bakışları daha bir donuklaşmıştı. Tokalaşmadılar. Birbirlerine dokunmaktan çekinir gibiydiler. İçkileri aldılar.

Colin Lomax, hemen cebinden bir sigara paketi çıkardı.

Davina şaşırmıştı: «Sen sigara mı içiyorsun?» Meksiko'daki bir casus avı, Colin Lomax'ın bir ciğerine malolmuştu.

«Ara sıra içiyorum işte.» Genç adam Davina'ya da sigara ikram etti.

«Teşekkürler.»

Kısa bir sessizlik oldu. Colin Lomax, «Kusura bakma ama seni hiç de iyi görmedim» dedi.

«Çok çalışıyorum. Seni aramamın nedeni de bu.»

«Beni eski günleri anmak için aramadığını biliyorum. Yorgun ve bezgin bir halin var. Sorun nedir. Davina? Yani sevgilinin dışında... Senin Romeo hâlâ kadınlara pamuk mu satıyor?»

«Sigara iomemelisin, Colin. Söndür şunu.»

«Bazı huyların hiç değişmemiş, Davina. Çevrendekilere hükmetmeye bayılıyorsun. Hadi, şu içkini bitir de yenisini ısmarlayalım. Bu arada seninle barış imzalamayı da istiyorum.»

«Birbirimizle tartışacaksak, benim burada daha fazla kalmama gerek yok. Haa, artık sevgilim filan da yok. O iş bitti?»

«Demek bu kadar çabuk bitti ha? Ben sana daha fazla dayanmıştım... Adamı kovdun mu?»

«O kendi kendini kovdu. Hem bunlar seni hiç ilgilendirmez Colin.»

«Demek şimdi müdür oldun ha? Acaba burada-kiler sana ne isim taktılar?»

Davina, «Patroniçe adını uygun buldular,» dedi. «Çok zeki bir yardımcım var. Bu ismi o buldu.»

«Patroniçe ha... Bu isim sana yakışmıyor dersem, herhalde bana çok kızarsın.»

«İsmin bana yakıştığını söylersen, daha çok kızarım.»

Colin Lomax içkisini yudumluyordu. Davina bu^nu fırsat bilip konuya girdi.

«Çok berbat bir durumla karşı karşıyayız. Bir saniye şu bardağı elinden bırak da beni dinle.»

«Boş mideyle kaîam çalışmaz. Yolun biraz ilerisinde bir et lokantası var. Hadi oraya gidip bir şeyler atıştıralım.» Colin, saatine baktı. «Saat on buçukta birisiyle buluşacağım.»

Davina ayağa kalktı. «Öyleyse hemen çıkalım. O lokantaya yürüyerek gidebilir miyiz?»

«Tabii...»

Davina, olup bitenleri anlatırken Colin Lomax'ın hiç sesi çıkmadı. Davina, konuşmasını bitirince:

«Bağımsız çalışan elemanlarınızdan birini kızın peşine taksana,» dedi.

Davina, ona bu görevi üstlenmesini teklif etmeden genç adam, bu işe girmeyeceğini anlatmış oluyordu.

«Colin, biz seni uygun görmüştük. İyice düşünmeden kesin kararını verme.»

«Sen beni terk ettiğin zaman Haberalma Örgütüyle de ilgim kalmadı. Ben artık kimseden emir almıyorum.» Colin Lomax, dikkatli dikkatli Davina'nın yüzüne baktı, sonra, kararlı bir tavırla, «Geri dönmeyeceğim,» dedi.

«Senden işe geri dönmeni istemiyorum ki... Sadece bir işte bana yardım edeceksin. Bu tek görev için sana çok yüklü bir ücret ödeyeceğim. Aramızdaki anlaşmazlığı bu işe karıştırmayalım. O hikâye çoktan noktalandı. Senin özel yaşantın ayrı, benimki ayrı. Duruma bu gözle bakamaz mısın?»

«Yaşamımın en güzel yıllarını bunları düşünerek geçirdim. Vücudumda bombaların izleri hâlâ duruyor. Birde kauçuk ciğer sahibi oldum. Bütün bunlar, benim örgütten ilişkiyi tamamen kesmeme yeter sanıyorum. Örgüt ile seni ayrı ayrı değerlendiremem. Benim gözümde sen örgütü simgeliyorsun.» Colin Lomax, gözlerini kıstı, bir süre daha Davina'yı süzdü, sonra, «Ücret ne kadar?» diye sordu.

«Az önceki sözlerini duyduktan sonra sana böy-

le bir öneride bulunduğuma da pişman oldum. Boş ver, benden bir teklif aldığını öa unutmaya bak.»

Colin Lomax, Davina'ya doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. «Aferin, sana... Akıllı bir kadınsın. O işi yapsam bile o pis paraya elimi sürmek istemeyeceğimi biliyordun. Paradan söz etmekle her şeyi bozdun, öyle değil mi? Kuzum gene nasıl bir bataklığa saplandın, söyler misin?»

Davina, uzanıp bir sigara aldı. «Boş ver. Kes sesini.»

Colin Lomax, elini sigara paketinin üzerine koydu. «Çok fazla sigara içiyorsun. Ev halkı nasıl?»

«Babam geçen hafta öldü.»

Colin Lomax, bu habere gerçekten üzölmüştü: «Yaa, vah vah. Çok üzöldüm. Başın sağolsun. Annen nasıl?»

«Tabii babamın ölüümü onun için büyük bir şok oldu. Ama Charlie, annemle ilgileniyor. Bu işi temizledikten sonra annemi alıp seyahate çıkacağım.»

«Peki Charlie nasıl?»

«Eskisi gibi. Kendine yeni bir sevgili bulmuş. John'un maskesini düşördüm diye beni bir türlü bağıışlamıyor. Tabii seni de defterden sildiği muhakkak. John'un marifetlerinin ortaya çıkarılmasını birlikte sağlamıştık. Çok da iyi bir işti o.»

Colin Lomax güldü. «Sen hiç pes etmiyorsun değil mi? Ağzıma bir parmak bal çalıp her istediğini yaptırabileceğini sanıyorsun. Ama bu kez, boşuna çenenen yorma. Yağcılığın işe yaramayacak.»

Davina, çantasını kavradı. «Bana yağcı demesen olmaz mı? Hiç de dostça bir söz değil bu. Saat on buçukta randevun varsa, hesabı istesen iyi olacak.» Davina çantasını açıp, para çıkarmaya hazırlandı.

Colin. «Paranı çantaya koy, lütfen.»

«Yemek için teşekkürler, Colin.»

Colin Lomax, Davina'yı arabasının yanına götürdü. «Şansın açık olsun, hayatım. Şu büyük işi iste-

diğın şekilde sonuçlandırmanı diliyorum.» Davina arabaya binip motoru çalıştırıncaya kadar Colin Lomax da oradan ayrılmadı.

Colin Lomax'ın dairesinin kapısı tam saat 10.45'de çalındı. Colin kapıyı açtı ve dışarıda duran genç kıızı kucakladı.

Genç kıız: «Geciktiğım için özür dilerim,» dedi.

Colin, konuğunu tekrar tekrar öperken. «Bu gece işler nasıl gitti?» diye sordu.

«Fena değildi. İyi bir aile dizisi olacak. Çok sıkıcı bir dizi ama yıllar yılı ekranda kalacağını sanıyorum.»

Colin Lomax, genç kııza, rol aldığı TV dizisi hakkında daha fazla soru sormadı. Biraz sonra ikisi de soyunup Colin'in yatağına girmişlerdi. «Bir havacıva öyküsünün kahramanıyla sevişmek benim için yeni bir deney olacak» dedi.

TV oyuncusu, ertesi sabah erkenden, Colin'in evinden ayrıldı. Birlikte yumurta ve domuz saiamı yemişler, kahve içmişlerdi. Kıız, gerçekten kelimenin tam anlamıyla bir 'dişi'ydi. Erkeklerle yatıp kalkmaktan ve kıza süreli aşk serüvenlerinden hoşlanıyordu.

Colin Lomax'ın bürosu, Tottenham Court Caddesi'nden hemen bir sokak ötedeydi. Kentin en gözde semtlerinden biriydi burası. Colin Lomax ile eski 'meslektaşları Yüzbaşı Fraser hırsızlardan, soygunculardan korkanları korumayı meslek edinmişlerdi. Şirketin durumu iyiydi, bu da Londra'da hırsızlık ve soygun olaylarının arttığına bir işaretti.

Colin Lomax o sabah büroya geldiğı zaman Fraser, arkadaşının pek yorgun ve huzursuz görüldüğünü hemen fark etti.

«Sen dün akşam Joan ile buluşmadın mı?» diye sordu.

«Evet, onunla beraberdik ama kişisel bazı nedenler yüzünden uyuyamadım. İşler ne durumda?»

«Bugün mü?»

«Hayır, sadece bugünkü durumu sormadım. Genel olarak nasıl?»

«Epey yoğün... Neden sordun?»

«Bir süre büroya da gelmeyeceğim. Onun için durumu öğrenmek istedim. Paris'e gidiyorum. Orada ne kadar kalacağımı bilemem ama birkaç haftadan önce dönebileceğimi hiç sanmıyorum. Ben olmadan da buradaki işleri yürütebilir misin?»

Fraser, arkadaşına merakla baktı. «Anladığım kadarıyla bu bir eğlence gezisi olmayacak...»

«Evet, iyi bildin. Bir bakıma, benimkisi büyük bir çılgınlık. Neyse bugün işleri düzene koyalım. Sana yükleyeceğim işlerin de listesini yapmam gerekecek.»

«Sana soru sormama izin var mı, Colin?»

«Hayır, yok.»

Özel Bölümün başkanı, Barış Yürüyüşü'nün programını büyük bir dikkatle incelemiş, konuşmacıların listesini defalarca gözden geçirmiş'ti. İngiltere'nin dört bir yanından gelen Barışseverler, başkentin caddelerini doldurmuşlardı. Konuşmalar, Hyde Park'da yapılacaktı. Londra'da bir bayram havası esiyordu. Ve özel bölümün başkanı MacNeil de durumdan şimdilik son derece memnundu. Meslektaşlarının kalabalığın kontroluna ilişkin korku ve endişelerine katılmıyordu. En önemli konuşmacı, sol kanattan bir politikacıydı. Barış Yürüyüşü'nün ikinci önemli lideri de Anglikan Kilisesinden Peder Marmie idi. MacNeil, bu adamın korunması için özel önlemler alınması gerektiğine inanmıyordu. Onun öldürülmesi ya da Ruslardan üstükapalı para alması söz konusu değildi.

Toplantı o akşam saat yedide başlayacaktı. MacNeil de Albert Hall'e gidip, konuşmaları oradan izlemeye karar vermişti. Kalabalık arasında beklenmedik bir olay çıkarsa, MacNeil, bulunduğu yerden her şeyi anında görebilecekti.

Toplantı, herkesin bir ağızdan söylediği «Barış Marşı» ile başladı. Sonra konuşmacılar kürsüye çıktılar. Peder Marmie konuşmaya başlarken dinleyiciler de büyük bir coşkuyla, din adamını alkışladılar. Sevgi gösterileri, doruğa ulaşmıştı. Jean pantolonlu, göğsünde güvercin resmi bulunan bir tişört giymiş delikanlı, Peder Marmie'ye herkesten fazla yakınlık gösteriyordu. Delikanlının durmadan kollarını havaya kaldırıp bağırması, Peder Marmie'yi de etkilemişti.

Güvercin resimli, tişört giyen delikanlının yanında duran bir genç kız da, «Peder Marmie, gerçekten harika, değil mi?» diye bağırırdı.

Delikanlı da karşılık verdi. «Gerçekten öyle. Yüzüne baksana... Nur inmiş... Pırıl pırıl parlıyor.» Delikanlı fırladı, elinde tuttuğu dövizini açtı. «BARIŞ YANLILARI - TANRININ SEVGİLİ KULLARIDIR» yazılı dövizini bir süre havada salladı, sonra Peder Marmie'ye biraz daha yaklaştı. Kovboy çizmesinin koncuna sakladığı silâhı çıkardı. Dövizin arkasına saklayıp, tetiği çekti. Arka arkaya dört kez ateş etti. Peder Marmie, kollarını iki yana açarak, yere düştü. 'İrlanda' adını taşıyan delikanlı ise, MacNeil ile adamları aşağıya inmeye fırsat bulamadan kalabalığın arasına karışmış, gözden kaybolmuştu.

Davina. «Korkunç bir kabus bu» diye söylendi, televizyonda haber programını izliyordu. Humphrey Grant, Tim Johnson ve servisin diğer elemanları, TV alıcısının karşısına sıralanmışlardı. Co'in Lomox da servis elemanlarının biraz gerisinde duruyordu. Özel bir görüşme için büroya çağırılmıştı genç adam. Sui-kasti izleyen panik yüzünden yüzlerce insan yaralanmıştı. Bazılarının yarası çok ağırdı.

Humphrey Grant. «Eh, hiç değilse bu iş bitti,» dedi. «Burada oturup, ne zaman olay çıkacak diye merak ve endişe içinde tırnaklarımızı kemirip durduk. Doğrusu çok daha kötü şeyler de olabilirdi.»

Davina, öfke içinde Humphrey Grant'e döndü. «Daha kötüsü mü? Tanrım, o adam öldü, bir sürü masum insan da yaralandı. Bundan daha kötü ne olabilir?»

«Bundan daha kötüsü bir devlet başkanının öldürülmesi olabilirdi. Peder yerine Almanya Devlet Başkanı'nı kurban seçselerdi... Ya da Kraiçe'nin doğum günü törenlerinde olay çıksaydı... Gerçekçi olmak zorundayız... Hepimiz için çok daha kötü şeyler olabilirdi.»

Davina. «MacNeil'den gelecek ilk raporu bekliyorum» dedi, «Şimdilik suçlunun izini kaybettirmeyi başardığınızı söyleyebilirim. Tabii o kalabalıkta, suçlu yakalamak olanaksızdı.»

Colin Lomax. Tim. Johnson'u dikkatli dikkatli süzdü. Davina'nın sözünü ettiği yeni yardımcı bu adam olsa gerekti. Doğrusu Tim Johnson gibilerini, çok iyi tanırdı ve böylelerine günahını bile vermezdi. Davina'nın da Tim Johnson'u fazla beğendiğini sanmıyordu. Neyse, bunlar Colin Lomax'ı ilgilendirmezdi. Genç adam, saatine baktı, ertesi sabah sekiz uçağıyla Paris'e hareket edecekti. Bir an önce evine dönebilmek için sabırsızlanıyordu. Ona gerekli bilgi ve talimatı verseler, burada bir dakika bile durmıyacaktı. Sonunda, dayanamadı:

«Bayan Graham, acaba benim işimle ilgilenebilecek misiniz? Sabaha kadar burada bekleyemeyeceğim.»

«Bağışla. Tim seninle evine gelecek, gerekli belgeleri ve dosyaları da getirecek. Paris'teki işi o iyi biliyor.»

Colin Lomax, genç kadını omuzlarından tutup sarmak istiyordu. Bunu yapmamak için de kendini güç tuttu. Dişlerini gıcırdatarak:

«Sen o kızıl saçlı serseriye bana gönderirsen anlaşılmayı bozarım. Ev adresim, 443 Barbica, Doğu.»

Davina gülümsedi. «Sen hiç değişmemişsin.»

«Ne yazık ki, ben seni çok değişmiş buldum. Ve

de bu değişme hiç hoşuma gitmedi. Bana bilgi vermeye ya sen geirsin, ya da ben yarın Paris'e gitmekten vazgeçerim. Kararım kesin.»

«Biliyorum. Bugünlerde sen de kendini pek ağırdan satmaya başlamışsın. Ama sana ihtiyacım var, Colin. Burada işleri düzene sokar sokmaz, evine geleceğim, merak etme.»

Davina, bu sözleri söyledikten sonra Colin Lomax'ı unutup, tekrar işe daldı.

Özel Bölümün raporunda dişe dokunur bir bilgi yoktu. Silâh bulunamamıştı. Görgü tanıkları, da olayın nasıl cereyan ettiğini pek anlayamamışlardı. Sadece silâhın çok yakın bir yerden ateşlendiği muhakkaktı.

Toplantı saat on bir buçuğa kadar sürdü. Davina, büroda gece çalışanlara görevi devrettikten sonra Tim Johnson'dan Colin Lomax için hazırlanan dosyayı istedi. Tim Johson, pek şaşırmıştı. Davina hiç oralı olmadan:

«Bay Lomax dosyaları benim getirmemi istiyor» dedi.

«Ama saçma bir istek bu. Senin daha önemli işlerin var. Bay Lomax, kapris yapıyor...»

«Ne yapalım... İşi almayı kabul etmek için bunu şart koştu. Bay Lomax'ın kapris yaptığını ben de çok iyi biliyorum. Ama bugün olanlardan sonra Colin Lomax'ın kaprislerine boyun eğmekten başka çaremiz kalmadı. Onu iyi tanırım. Eskiden de böyle numaralar yapardı. Seni bir angaryadan kurtardığım için de ayrıca memnunum. Hadi, iyi geceler. Yarın sabah görüşürüz.»

Davina arabasını boş caddelerde büyük bir hızla sürüyordu. Sanki, insanlık korktuğuna uğramış ve nükleer savaş, dünyayı kasıp kavurmuştu. Ve şimdi de Davina, ölü bir kentte sağ kalmayı başaran tek kişiyle buluşmaya gidiyordu...

Davina, «Evini çok beğendim,» dedi.

«Eh, fena sayılmaz. Eğer karnın açsa, sana çabucak bir şeyler hazırlayabilirim.»

«Yiyecek bir şey istemem. Sade kahve pişir, yeter »

Colin Lomax, mutfağa gidince, Davina da çevresini alıcı gözüyle incelemeye koyuldu. Masanın üzerinde kocaman güllerle dolu bir vazo vardı. Colin'in evini çiçeklerle süslemeyi akıl edemeyeceğini bildiği için de genç adamın hayatında bir kadının var olduğunu anlamakta gecikmedi.

Coiin Lomax, raporlara göz gezdirdikten sonra «Beni asıl şaşırtan da kurbanların arasında bir bağın bulunmaması.» dedi «Franklyn'e bir diyeceğim: yok. Nükleer silâhlara karşı olan Amerikalı bir çılgın onu öldürmeyi planlayabilir. Ama listedeki ikinci isim, Franklyn'in tam karşısı. Fransızların Sosyalist Bakanı, sol kanatta çok sevilen bir kadındı. Bayan Duvalier'nin evinde tam bir katliam düzenlenmiş. Ve en küçük bir iz bırakılmamış. Hizmetçilerin dışında, yukarıda odasında mışıl mışıl uyuyan bir öğrenciden-başka tanık yok... O da uyku ilacı alıp uyuduğu için olup bitenlerden habersiz. Diğer kurbanların da birbirleriyle ortak bir özellikleri yok...»

Davina'nın kahvesi soğumuştur. Fincanı eliyle itti. «Bu işlerin arkasında Borisof'un bulunduğundan emindim. Şimdi bile yanıldığımı düşünmek istemiyorum. Borisofun, Ni'kolayef ile arası açıktı. Düşmanını ortadan kaldırmak için böyle bir plan hazırlamış olabilir. Bir dizi suikastın gerçekleştirilmesiyle, işi örtbas edeceğini sanmıştır.»

Colin Lomax, alaycı bir tavırla gülümsedi. «Eski formunu kaybetmişsin, Davina. Borisof, bir parti üyesinden yakasını kurtarmak isteseydi, dünyayı ayağa kaldırmadan sessiz sedasız, adamın işini bitirirdi. Sen biraz kafanı çalıştırmaya bak. Doğrusu düşünce tarzını beğenmedim...»

Davina birden öfkelenivermişti. «Eğer sen de benim kadar yorgun olsaydın...» diye söze başlamışken sustu. Aslında Colin Lomax haklıydı. Kafası çalıışmıyordu.

Colin Lomax. «İtalya'daki kızla görüşebilseydik,» dedi.

«Bunu yapamayız, Colin. Sinyor Modena o kızı kimseyle konuşturmuyor. Ve de anladığım kadarıyla kızın ağzından hiç laf alamadılar. Eğer bunu başarsalardı, yeni cinayet işlenmezdi. Modena bu işi İtalyan teröristleri değil de başkalarının yaptığına dair en küçük bir ipucu elde etseydi, hemen bize bilgi verirdi. Kızıl Tugaylar ile Aldo Moro'ya yapılanlar, İtalyan meslektaşlarımızı çok üzdü ve açıkçası çok utanırdı...»

Colin Lomax, bir süre düşündükten sonra:

«Bu öğrenci kızın cinayetlerle bir ilgisinin bulunabileceğini sanmıyorum,» dedi. «Elde en küçük bir ipucu yok. Şiddetli baş ağrısı sayesinde ölümden kurtulmuş...»

«Ben şansın böylesine inanmam,» dedi Davina. «Fransız Haberalma Örgütü yöneticilerine de düşüncemi açık açık belirttim. Adamlar, kız hakkında defalarca soruşturma yaptılar ama kız hep temiz çıktı.»

Colin Lomax, elindeki raporu okumaya başladı:

«Kız halasıyla oturuyormuş ve öğrenciymiş. Belirli bir erkek arkadaşı yokmuş. Kıza herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulmasına gerek kalmamış. Birkaç gün sonra okuluna dönmüş ve normal yaşantısının sürdürmeye başlamış... Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabilmesi, garip.»

Davina, «Peki, senin planın nedir?» diye sordu.

Colin Lomax, büyük bir kararlılıkla:

«Kızı gördüğüm zaman, kesin kararımı vereceğim,» dedi.

Davina, şaşırmıştı, «O kızla, görüşmek için girişimde mi bulunacaksın?»

«Neden olmasın? Soruşturmadan bir sonuç alı-

namadı. Fransız Haberalma Örgütünün bana anlayış göstereceğinden eminim.» Colin Lomax, Venedik'te yakalanan kız ile ParisTı öğrencinin fotoğraflarını çıkarıp dikkatli dikkati! baktı:

«Şu Fransız kızı, oldukça güzel. Ama saçlarını neden bu kadar kısa kestirmiş? Saçlarını uzun bıraksa, çok daha güzel olacak. Aman iyi ki sen saçlarını kısa kestirmiyorsun.»

«Bugünlerde, saç modellerini düşünmeye pek fırsatım olmadı.»

Colin Lomax, arkasına yaslanıp, bacak bacak üstüne attı. Davina, onu hep soluk ve kirli jean pantolonlar ve eski gömleklerle görmeye alıştığı için genç adamın takım elbise giymiş olmasını biraz yadırgamıştı. Ama Colin Lomax, iyi kâr getiren bir şirketin sahibiydi. Müşteri çekmek için ciddi bir iş adamı havasına girmesi gerekiyordu.

Colin Lomax. «Bana şu sevgilinden söz etmek istiyor musun?» diye sordu.

Davina, «Hayır,» dedi. «Lütfen sen de ikide birde lafı dönüp dolaştırıp ona getirme. Ayrıca sizinle aramızın açılmasına öa Tony Walden neden olmadı. Bizim ilişkimiz zaten sona ermek üzereydi.»

«Bak bu dediğin doğru ama o sahtekâr herif aramıza girmeseydi belki sorunlarımızı çözebilirdik. Ama herifin parası vardı, üstelik çok da etkileyiciydi.»

Davina'nın gözleri kısıldı, öfkeli bir sesle. «Tony Walden ile parası uğruna ilgilendiğimi söylemeye nasıl cesaret edebiliyorsun?»

«Peki, o halde seni ona iten sebep neydi? Seks mi?»

Davina ayağa kalktı, «Ben gidiyorum. Senin kavga çıkarmak için bahane aradığın ortada. Oysa şimdi sizinle kavga etmeye hiç niyetim yok. Paris'ten göndereceğin haberleri merakla bekleyeceğim. Paltom nerede?»

«Ben dışarıdaki portmantoya asmıştım.»

Colin Lomax, genç kadının paltosunu tutmaya da zahmet etmedi. «Çok hızlı çalışmam gerekecek,» dedi. «Bürodan en fazla on beş gün uzak kalabilirim.»

Davina, kapıda durdu, arkasına döndü. «Saçmalama... Böyle bir işe zaman sınırlaması koyamazsın.»

«Ben koydum. İki hafta, hayatım. Hepsi bu kadar. Seni ararım. Eğer oturup, benimle uygar bir insan gibi konuşmaktan kaçınıyorsan, çekip gidebilirsin.»

«Seninle uygar iki insan gibi oturup konuşmak olanaksız. Senin özel yaşamına burnumu sokmayı aklıma bile getirmemiştim... Bu terbiyesizliği yapan sensin. Şu gülleri vazoya kim yerleştiririyse, bu işi bilen birilerinden ders alsın.»

«Haklısın, o kız böyle işleri pek beceremiyor. Ama o, basit bir kız... Onunla seni terazinin aynı kefesine koyamam.»

Davina'nın öfkesi birden dağılıvermişti. «Hayır,» dedi, «bunu yapabileceğini ben de sanmam. Eğer kendine karşı dürüst davranırsan, Tony VValden'i suçlamaktan da vazgeçebilirsin. Aslında aramıza giren benim görevimdi... Tony VValden değil.» Davina, sözlerini bitirince, kapıyı açıp dışarı çıktı.

Colin Lomax, ertesi gün, uçakla Paris'e gitti. Charles de Gaulle Havaalanından doğruca, sol kıyıda pansiyonların bulunduğu bölgeye gitti. Yanına fazla eşya almamıştı. Cebinde de bin sterlin para vardı. Orta halli, temizce bir pansiyona yerleşti. Eşyasını odasına bırakıp, kenti dolaşmaya çıktı. Paris'te huzuru kaçıyordu. Dünyanın en güzel kentlerinden biri sayılmasına rağmen Paris, Colin Lomax'a hiç de cazip gelmiyordu.

Genç adam, Helene Blond'un öğrenim gördüğü liseyi buldu, önünden birkaç kez geçti. Öğrencilerin okuldan çıkışlarını izledi. Fakat Helene Blond'u bu!-
azizler çetesi

maya çaba harcamadı. Bir plan hazırlamadan o kızla karşılaşmak istemiyordu.

Lomax, bir otomobile atlayıp, kızın halasının oturduğu semte gitti. Apartmanın önünden geçtikten sonra, taksi şoförüne, arabayı Paris'in merkezine götürmesini söyledi. Fraser'in salık verdiği lüks lokantalardan birinde güzelce karnını doyurdu. Yemekler cidden nefisti ve burada hiç turist yoktu.

Colin Lomax yemeğini yerken, hep Davina'yı düşündü durdu. Onunla tanıştığı günü, yeniden gözlerinin önünde canlandırdı. Kavgalarını, mutluluklarını, sevişmelerini bir bir aklından geçirdi. Davina, haklıydı... Aslında Colin de genç kadının mesleğini ön planda tutmasına dayanamamıştı ve Tony Walden araya girmeseydi de ilişkileri çözülme noktasına gelmişti... Colin Lomax, sakın sakın kahvesini içti. Sonra borcunu ödeyip, lokantadan dışarı çıktı. Geçmişe yaptığı yolculuk sona ermişti. Şimdi Helene Blond'u düşünmek zorundaydı.

Kadın gardiyan, hücrenin kapısını açarken, müt-hiş gürültü yapıyordu. Elsa Valdorini, tahta sandalyenin kenarına ilişmiş, bekliyordu. Kadın gardiyanı, sabahları kahvaltı tepsisini getirdiği zaman, bir de kendisini iç avluda yürüyüşe çıkardıkları zaman görüyordu. Önceleri, Elsa, gardiyan kadının, peşinde dolaşmasına çok sinirlenmiş, kadının uyarılarına hiç kulak asmamıştı. Ama şimdi taktik değiştirmişti. Artık kadın gardiyanın bir dediğini iki etmiyordu. Verilen yemekleri yiyor, söylenen her sözü, büyük bir uysallıkla dinliyordu. Ama günlerdenberi hiçbir şey olmamıştı ve bu gidişle uzun bir süre daha bir şey olmayacaktı. Saati, radyosu, kitabı yoktu. Gazete okumasına bile izin verilmiyordu. Hiç kimse ona işkence yapmaya kalkışmıyordu. Kurallara uymadığı zamanlar, sadece aç bırakılıyordu.

Bu sonu gelmeyen tekdüze yaşantı, Elsa Val-

dorini'yi çıldırtıyordu. Sorguya çekilse, azarlansa, hatta işkence uygulansa, bu derece huzursuz olmayacaktı. Artık zaman kavramını da tamamen kaybetmişti. Annesiyle babasının ona yardım etmek için çaba harcıyıp harcamadıklarını da bilemiyordu. Zaten buna aldırdığı da yoktu. Yıllar yılı, annesinden de babasından da tek kelimeyle tiksiniyordu. Şimdi onlardan yardım beklemesi de saçmaydı.

Hücrenin kapısı açılınca, Elsa Valdorini dehşet içinde irkildi. Tekdüze yaşam sistemi bozulmuştu.

Franco Modena, kapıdan içeri girmiş, dikkatli dikkatli Elsa Valdorini'ye bakıyordu.

«Nasılsın, Elsa?»

Elsa, polis müdürünü, hakaret dolu bakışlarla süzdü. «Benden ne istiyorsun?» Genç kız, birden kendini eskisine göre çok daha iyi hissetti. Güçlenmişti. Yüzüne de renk geldiğinin farkındaydı.

«Seni buradan çıkarmaya geldim. Birlikte küçük bir gezi yapacağız.»

Modena, gayet yumuşak bir sesle konuşuyordu. Arkasına dönüp, kadın gardiyana bir şeyler mırıldandı. Birkaç dakika sonra gardiyan, Elsa'nın ceketini getirmişti. Modena, ceket kadından aldı, Elsa'ya uzattı: «Giy şunu,» Elsa, hiç karşı koymadan söylene-ni yaptı. «Şimdi yürü.»

Elsa, gardiyanın peşinden dışarı çıktı. Korku ve umut birbiriyle mücadele ediyordu. Bir gezi mi? Mahkemeye mi gideceklerdi? Hayır, mutlaka başka bir yerde sorguya çekilecekti. Elsa Valdorini, sorguya çekimekten hiç sıkılmıyordu. Canını yaksalar oldukça rahatlayacaktı.

Genç kız birden, «onu yakalamış olmalılar» diye düşündü. «Cinayeti işleyip, benimle sevişmekten kaçınan o serseriye yakaladılar mutlaka...»

Kadın gardiyan. «Hadi, biraz daha hızlı yürü» dedi. Elsa da hemen adımlarını sıklaştırdı. Avluda bekleyen bir arabaya bindiler. Bir süre sonra Roma'nın en işlek caddelerinden geçiyorlardı.

Modena. «Burası Venedik değil ama, Roma da, güzellik bakımından Venedik'i aratmaz. Sen Roma'ya hiç gelmiş miydin?»

«Evet, iki kez geldim.»

«Ailenle birlikte mi geldin?»

Elsa Valdorini başını salladı. Annesiyle babasından nefret ediyordu. Onların simgeledikleri her şeyden tiksiniyordu. Fakat aile sözcüğü nasılsa genç kızı duygulandırmıştı.

Yola çıkalı, aşağı yukarı bir saat olmuştu. Elsa, Modena'nın kolundaki saatten anlamıştı bunu. Kentin dışına çıkmışlardı. Demek mahkemeye götürülmeyecekti. Sorguya da çekilmeyecekti. Peki ama nereye gidiyorlardı? Bu yolculuğun sonunda Elsa'yı ne gibi bir sürpriz bekliyordu?

«Pencereyi açın,» dedi. «Midem bulanıyor.»

Kadın gardiyan, Elsa'nın solunda oturuyordu. Soran gözlerle Modena'ya baktı. Modena hiç istifini bozmadan: «Korkudan miden bulanmaya başladı,» dedi, «Yolun sonuna yaklaştık artık.»

Araba ana yoldan ayrılmış, yer yer tümseklerle dolu, bozuk ve تنها bir ara yola sapmıştı. Biraz sonra Elsa, karşıda büyük bir şatonun belirdiğini fark etti. Çok eski devirlerden kalma bir şatoydu burası. Araba, binaya yaklaşırken, büyük bahçe kapıları açıldı. Bir kaleden farkı yoktu buranın. Araba durunca, Modena aşağıya indi. Elsa Valdorini, köşeye büzülmüş oturuyordu. Yerinden kıpırdamak istemediğini belli etmeye çalışıyordu.

Modena, «Arabadan inmek zorundasın,» dedi. Kadın gardiyan güçlü kollarıyla, Elsa'yı kavradığı gibi arabadan indirdi. Şatonun dört bir yanı kalın ve yüksek duvarlarla çevriliydi. Burada hiçbir hayat izi de yoktu.

Modena, «Sen burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?» diye sordu.

Elsa soruya karşılık vermeden, meraklı meraklı çevresine bakınmaya devam etti.

«Bu şato, 1480 yılında Sforza tarafından yaptırılmış. Borjiyalara karşı mücadeleye başladıkları zaman Sforza yanlılarının karargâhı olmuş burası.»

«Tarih dersine teşekkürler.»

Modena, sözlerini sürdürdü; «Rehineleri de burada gizliyorlarmış. Ve tabii önemli esirleri. Buraya kapatılanların hiçbiri buradan sağ kurtulamamış. Son yıllarda bu şatodan gene yararlanmaya başladık.»

Modena, Elsa Valdorini'yi binanın kapısından içeri soktukten sonra, merdivenlerden aşağıya indirdi. Üç kat aşağıya indiler. Burası, elektrikli aygıtlarla gayet iyi korunan, korkunç bir zindandı. Modena, demir b'r kapının önüne gelmişti. Düğmeye bastı, kapı açıldı.

«İçersini alıcı gözüyle incelemeni istiyorum,» dedi. «Her şeyi gözlerinle gör...»

Burası küçük bir hücreydi. Bir portatif karyola, küçük bir tahta masa ve tahta bir sandalye vardı. Pencere yoktu. Elsa Valdorini birden paniğe kapıldı. Başka bir hücreden tüyler ürpertici bir kadın çığlıgt duyuldu... Elsa, bir an bu çığlığı atanın kendisi olduğunu düşündü. Dehşet içinde, bir adım geriledi.

«Sakin ol, Elsa. Seni oraya kapatmayacağız.»

Eisa Valdorini, kadın gardiyanın koluna tutundu. Birlikte yukarıya çıktılar. Binanın giriş katındaki edarlardan birine girdiler. Burası gayet sade döşenmişti, ama bir cezaevi hücrelerine benzemiyordu.

Modena, bir sigara yaktı. «Sen cesur bir kızsın, Elsa» dedi, «Bunu itiraf etmek zorundayım. Seni buraya getirmemin nedeni de bu zaten. Buradan söz etsem, seni korkutamayacaktım. Her şeyi kendi gözlerinle görmem gerekiyordu.»

«Beni mahkemede sorguya çekmediniz,» diye bağırdı Elsa. «Uzun süre gözaltında tutamazsınız.»

«Bir bakıma haklısın... İstersek, bir iki yıl seni burada tutabiliriz. Mahkemede yargıç huzuruna çıktığın zaman da suçsuzluğunu iddia edecek halin kalmaz. O hücreyi gördün... Buraya kapatılan kadınların

hepsi de deliriyor. Eğer benim sorularıma cevap vermezsen, hafta sonunda seni buraya kapatacağız. Her şey hazır. Artık senin başına gelecekler hiç kimseyi ilgilendirmiyor. Ailen de seni terk etti. Sana yardım etmek için bir girişimde bile bulunmadılar. Gazeteciler de seninle ilgilenmiyor. Dünya seni unuttu. Seni bu işlere sürükleyen dostların da seni unuttular... Kısacası işlemediğin bir suçu üstlenmekle hata ettin.»

Elsa, susuyordu. Modena, sakın sakın sigarasını içmeye devam etti. Elsa Valdorini, başını ellerinin arasına almıştı. Biraz sonra ağlamaya başladı. Modena, genç kızın hıçkırıklarını bir süre dinledikten sonra; «Kendini burada yaşamaya mahkûm edecek misin?» diye sordu «Bombayı sen atmadın, Elsa. Ama bu işi yapan adamı evinde barındırdın. Şimdi hazır eline bir fırsat geçmişken, biraz da kendini düşün. Bu, senin son şansın. Eğer benim teklifimi geri çevirirsen, seni unutacağım. Yani diğerleri gibi. Sana gösterdiğim o hücreye diri diri gömüleceksin. Benimle konuş, Elsa... Olanları anlat.»

Elsa Valdorini, ağır ağır başını kaldırdı. «Bir adamdı,» dedi. «İki gece bizim evde kaldı.»

6

Colin Lomax üç günü, Helene Blond'u izleyerek geçirdi. Her sabah, genç kız halasının evinden çıkıp, okula giderken, Colin Lomax da onu gözden kaybetmemeye çalıştı. Helene'in öğle yemeklerini iki sokak ötedeki küçük bir kafeteryada yediğini öğrenmişti. Ayrıca, Helene'in okul arkadaşlarından uzak durmaya özen gösterdiğini de fark etmişti.

Colin Lomax, kızın, herhangi bir gruba dahil olmadığını artık biliyordu. Fazla konuşmuyordu, arka-

daşlarıyla gülüşüp, konuşmaktan kaçındığı belliydi. Oysa genç kızın yaşlıları, erkeklerle flört etmeye hevesli, hayat dolu kızlardı. Helene ise onların yanında başka dünyalardan gelmiş gibi yabancı kalıyordu. Belki de başından geçen olay, onu arkadaşlarından uzaklaştırmıştı. Beiki de yaşlılarının yanında huzursuz oluyordu. Duvalier ailesinin öldürülmesi, onu değiştirmişti beiki de. İştahı yerindeydi... Colin Lomax, kafeteryada kızın, tabak tabak yemek yediğini görmüştü.

Genç adam, üçüncü günden sonra, Heiene'in onu fark etmesini sağladı. Evden okula, okuldan kafeteryaya giderken, kızın peşinden ayrılmıyordu ve Heiene'in de bunu anlaması için elinden geleni yapıyordu. Colin Lomax, bu tutumunu iki gün sürdürdü. Hafta sonunda da kızın evinin karşısında nöbet tutmaya başladı. Kiraladığı arabayı, kaldırımın kenarına çekip, gazete okuyormuş gibi yaparak, evi gözlüyordu. Heiene, sokağa çıkınca da arabadan inip, kızın peşine düşüyordu. Helene, takip edildiğinin farkındaydı. Pazartesi sabahı da Helene'i okula halası götürdü. Kızın, halasına nasıl bir yalan uydurduğunu anlamak imkânsızdı. Yalnız Colin Lomax'ın varlığından tedirgin olmaya başladığı da belliydi.

Colin Lomax, kafeteryadan içeri girip, masalardan birine oturunca, Helene Blond'un da yüzü bembeyaz kesildi. Colin, onunla hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Yemeğini ısmarlayıp, bir sigara yaktı. Helene ise, tabağındaki yemeği bitirmeden borcunu ödeyip dışarı fırlamıştı. Genç adam, kızın peşinden dışarı çıkmadı. Ama akşam paydos saatinde, arabasıyla okulun önündeydi. Helene onu görünce, paniğe kapıldı. Hemen metro istasyonuna doğru yürümeye başladı... Aslında yürümüyor, koşuyordu. Peşinden gelen bu adam kimdi? Fransıza hiç benzemiyordu. Helene, korkmuyordu ama doğrusu endişelenmişti. Bu adam ondan ne istiyordu? Acaba polise durumu bildirmesi gerekir miydi? Hayır... Polis artık onunla ilgilenmiyordu. Sahne ışıklarından uzaklaşmıştı ve bir

bakıma tehlikeyi atlatmış sayılırdı. Belki de adam. serserinin biriydi... Helene, onunla tek başına uğraşmayı deneyecekti.

Sakin bu adam onun Duvalier katliamıyla ilgili olduğunu düşünmesindi? Helene, soğuk soğuk ter dökmeye başladı. Böyle bir olasılığı aklına getirmek bile istemiyordu.

Helene, metro istasyonundan caddeye çıkınca, yolun iki yanına dikkatli dikkatli baktı. O adam görünürde yoktu. Oysa Colin Lomax, bir köşeye gizlenmiş, Helene'i seyrediyordu. Kızın yüzündeki rahatlamış ifadeyi görünce, hafifçe gülümsedi.

Helene Blond, evinin kapısına vardığında, Colin Lomax, birkaç metre ileride, duruyordu. Genç kız. Colin'i görünce elinde olmadan bir hayret çığılığı kopardı. Colin, genç kızla hiç ilgilenmiyormuş gibi, davrandı, ve başını kaldırıp kıza bakmadı... Birkaç dakika sonra kapının kapandığını duyunca, oradan ayrıldı.

Ertesi gün, evin semtine uğramadı, Liseye de kafeteryaya da gitmedi. Gününü Paris'te gezerek geçirdi. Tuileries ve Louvre'un çevresinde dolaştı. Davina onu görebilseydi kimbilir nasıl da şaşırırdı. Sanat koleksiyonları ve müzeler, Colin Lomax'ın faaliyet alanlarının pek de başında yer almazdı. Fakat genç kadınla yolları ayrıldığından beri Colin de çok değişmişti. Yaşantısının hızı o eski hey-heyli günlerdekine göre çok azalmıştı. Ufkunu genişletmeyi kararlaştırmıştı. Eh öyle ya, en az iki kez ölümden dönmüştü. Bir keresinde Ulster'de bir başkasında da gene Meksiko'da, tıp ilmi ve dededen kalma talihi ona iki olayda da ikinci bir şans tanımıştı. Colin, şansını boşa harcamamaya karar vermişti.

Ertesi sabah ise, saat yedide, Helene'in evinin yakınındaki metro istasyonunda genç kızı beklemeye koyulmuştu. Bu kez, kızın peşinden metroya bindi. Helene, bir istasyon önce, metrodan indi ama, Colin Lomax, bu oyunu önemsemedi. Kurbanına kısa süre

için de olsa, bir soluk alma olanağı tanımak istiyordu. Geçmişte de bu yöntemden yararlanmış ve başarılı sonuçlar elde etmişti. Helene Blond, genç adamı tekrar karşısında görünce ne yapacaktı acaba? Belki de biriyle temas kurup, yardım isteyecekti. Colin Lomax, içinden kızın böyle yapması için dua ediyordu. Eğer polise başvurursa, suçsuzluğu bir bakıma kanıtlanmış sayılacaktı. Ama kızın polise baş vurmayacağından emindi.

Helene Blond o gün öğle paydosunda okuldan dışarı çıkmadı. Bu davranışı da onun huzurunun kaçtığını gösteriyordu. Akşam üstü de okul dağılırken, Colin, kızı göremedi. Demek ortalıkta görünmek istemiyordu. Colin arabasında oturup, sabırla beklemeye koyuldu. Bir saat sonra, Helene okulun kapısından çıkmıştı. Sağına soluna bakınmadan yürüyordu. Colin, kızı görünmeden arabasını hareket ettirdi. Helene, evinin kapısına geldiği zaman Colin oradaydı. Genç adamın ona yaklaştığını fark edince, dehşete kapıldı. Elindeki anahtarı yere düşürdü, Colin, kızın yüzüne uzun uzun baktı... Peşinden gelen yabancı yüzünden korkuya kapılan masum bir kız ifadesi yoktu bu yüzde. Colin Lomax, o anda Davina'nın sezgisinde yanılmadığını anladı. Duvalierlerin katliamına ışık tutacak olan kişiyle burun burunaydı.

«Anahtarınızı düşürdünüz, Matmazel,»

«Beni rahat bırakın. Peşimde dolaşmayın, yoksa polise baş vuracağım.»

«Sizi uyarmak istiyorum,» Colin Lomax, sesini alçaltarak sözlerini sürdürdü; «başkaları öldürüldü. Bundan sonra sıra sizde.»

Bu sözler, Colin Lomax için hiçbir anlam taşı-mıyordu, ama Helene Blond'u nedense çok etkilemişti. Genç adam, kızın bir karşılık vermesine fırsat bırakmadan oradan uzaklaştı. Helene Blond'u izlemeye devam edecekti ama genç kız onu hiç görmeyecekti.

CIA örgütünde çalışan Brunson, verdiği sözü tuttu. Adamın Venedik'teki dostu, bir şeyler öğrenmiş ve öğrendiklerinin ışığı altında soruşturma yapmıştı. Sonuçlar, Davina'yal gönderilmişti. Davina, gelen raporu Humphrey Grant'e uzattı: «Modena'ya baskı yapmak için elimizde yeterli kanıt var,» dedi. «Venedik'te olanları rafa kaldırıp unuttuğumuzu düşünmesin. Buna izin vermemeliyiz.»

Davina, yorgun görünüyordu. Humphrey Grant onun, basit sorunlardan fazlasıyla tedirgin olmaya başladığının da farkındaydı. Genç kadın önce sevgilisinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Şimdi de bu karmaşık suikastler dizisi sinirlerini iyiden iyiye yormuştu.

Humphrey Grant, Davina'nın isteği üzerine Doğu Almanya'da temas kurduğu kişiye, Davina Graham'ın sevgilisinden ayrıldığını" bildirmişti. Bu haberin, KGB ajanlarına iletilmesi için gereken yapılacaktı.

Humphrey Grant. «Tony Valden ile ilişkini birdenbire kesmeni, karşı taraf biraz kuşkuyla karşılayacaktır,» dedi.

Davina, birden sinirlenmişti. «Bu, benim özel sorunum,» dedi. «Şimdi yapılacak iş, bu raporu Roma'ya iletmek...»

Tim Johnson, Roma'ya gidip Amerikalıların elindeki belgeleri Alfredo Modena'ya sunmayı önerdi. Adamla doğrudan temas kurulursa, belki daha kısa sürede sonuca ulaşabilirlerdi.

Tim Johnson, ertesi sabah ilk uçakla Roma'ya gitti. Ve öğleden sonra Modena'nın bürosuna uğradı. Uzun süren tartışmalardan ve telefon konuşmalarından sonra Tim Johnson cezaevine götürüldü. Modena, küçük bir odada, bir masanın başında oturuyordu. Gözleri yorgunluktan şişmişti. Johnson, adamın, ölü gibi yorgun olduğunu fark etmekte gecikmedi. Modena'nın aynı zamanda heyecanından yerinde duramaz hale geldiğini de sezmişti.

Tim Johnson. CIA'dan gelen raporu, Modena'nın önüne bıraktı. «Bayan Graham, bunu görmenizi istedi» dedi, «Belki sizin elde ettiğiniz bilgiyi tamamlayıcı nitelikte olabilir.»

Modena, başını kaldırıp Tim Johnson'a baktı. «Sizden önce öğrendiğime inandığınız bazı gerçekleri bana anlatmak için mi bu kadar yolu teptiniz... Hadi hadi, dostum, beni budala yerine koymaya kalkışmayın. Şu raporu verin bir göz atayım. Bu arada siz de lütfen ceketinizi çıkarın, burası çok sıcak.»

Tim Johnson, ceketini çıkarıp bir sandalyeye oturdu. Sıcak da ne kelime... Burası aynı zamanda çok da havasızdı. Ve çevreden gelen iğrenç kokulara dayanmak çok güçtü.

Modena. «Bu rapor gerçekten çok işime yarayacak» dedi. «Benim ortaya çıkardığım bazı önemli ipuçlarını geliştirmemi sağlayacak.»

«On gün önce Peder Marnie'nin öldürülmesi bizim ortaya attığımız iddiayı da doğruluyor değil mi?»

Modena, «Siz bu cinayetlerin birbirleriyle bağlantılı olduğuna mı inanıyorsunuz?» diye sordu.

«Evet. Duvalier cinayetleri, Sovyet Dışişleri Bakanının kaza sonucu ölmesi... Dört ayrı cinayet ama hepsi bir merkezden planlanmış.»

Modena, kaşlarını havaya kaldırdı. «Birbirleriyle ilgileri olmaydn kişilerin öldürülmesini bir merkezin planladığına inanmak çok güç. Bu cinayetlerin tek ortak yanları, birbirleriyle hiçbir bağlantılarının bulunmaması.»

«Tamam. Çok haklısınız. Bu cinayetleri planlayan kişi ya da örgüt belirli bir plan uygulamıyor. Kurbanlar birbirlerinden çok farklı kişiler ama bunlara uygulanan cinayet yöntemi aynı. Bir katil, kalabalık bir yer ve büyük heyecan yaratma olanağı... Eğer Madame Duvalier, sokak ortasında öldürülseydi, bu kadar büyük tepki gösterilmezdi. İşte böyle. Sinyor Modena. biz size sırlarımızı açıkladık, umarım bundan sonra siz de öğrendiklerinizi bizden gizlemezsiniz.»

Modena, cebinden çıkardığı mendille, alnındaki terleri siğidi. «Sizin kuramınızı ben de inandırıcı buldum. Benimle gelin...» Sinyor Modena, bu sözleri söyledikten sonra ayağa kalktı. Tim Johnson ile birlikte odadan çıktılar.

Modena. «Elsa» dedi, «Bu fotoğraflara dikkatle bakmanı istiyorum. Evinde kalan adama benzeyen biri var mı bunların arasında?»

Brunson'un ajanı, çok dikkatli bir çalışma sonucu Henry Franklyn'in öldürüldüğü hafta, Venedik'teki otel ve pansiyonlarda kalan herkes hakkında soruşturma yapmış, sağa sola bol bahşiş dağıtarak, şüpheli şahısların bir listesini çıkarmıştı. Daha sonra da, görgü tanıklarının verdikleri bilgilere dayanılarak, katilin bir resmi çizilmişti. Bu şekilde çizilmiş, bir düzine resim vardı. Modena, Elsa Valdorini'ye bu resimleri göstermişti. Elsa, resimleri uzun uzadıya incelemeye gerek duymadan bir tanesini işaret etti:

«İşte adam bu.»

«Güzel...» Modena, gülümsedi. Sonra arkada duran Johnson'a döndü. «Elsa bize çok yardımcı oldu,» dedi. «Zavallı çok da acı çekti ama, artık başkalarının işledikleri suçlar uğruna acı çekmekten vazgeçti. Kısacası aklını başına topladı.»

Tim Johnson, genç kızın hafifçe kızardığını fark etti. Modena'nın sorguya çekme tekniği hakkında bilgisi vardı ama adamın bu derece başarılı olabileceğini tahmin etmemişti. Yırtıcı bir kaplanı, evcil-leştirmek, kolay iş değildi, hatta olanaksızdı... Ama Modena, bunu başarmıştı işte..

Modena, ayağa kalktı. Kıza tekrar gülümsedi. «Güzel» diye mırıldandı. Sonra Johnson'u yukarı kata çıkardı.

«Size yemek gönderecekler. Buranın yemekleri hiç de kötü sayılmaz. Şimdi seninle şu raporları karşılaştırıp, durumun değerlendirmesini yapalım.»

Olup bitenler, yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu. Katil, bir pansiyonda kalmıştı. Pansiyon sahibi onun, mimarlıktan ve öğrencilikten söz ettiğini anımsıyordu. Modena da Tim Johnson da bu açıklamayı önemsemediler. Katil, pansiyon sahibine yalan söylemiş olacaktı. Adamın Padua'ya gitmeye karar vermiş olduğuna da inanmadılar. Elsa Valdorini, adamın kuzeyli şivesiyle konuştuğunu belirtmişti, pansiyon sahibi de doğruluyordu bunu. Adam, açık havada çalışmaya ve uzun süre yol yürümeye alışkın biri izlenimini uyandırmıştı. Ama bu adam elleriyle çalışan biri olamazdı. Elsa Valdorini, katil ile sevişmeyi aklından geçirirken, onu dikkatle incelemiş ve özellikle ellerinin pek bakımlı olduğu dikkatini çekmişti. Sarı saçlı, açık mavi gözlü, temiz giyimli biriydi katil. Havaalanları 'kapatıldığı için, katilin hava yoluyla bir yere gitmesine olanak yoktu. Geriye tren kalıyordu... Adam, Valdorinilerin evinden ayrıldıktan sonra Trieste'ye kalkan trenlerden birine binmiş olabilirdi. Katilin, kuzeye, baba evine gitmesi akla en yakın olasılıktı.

Modena, «Kuzeye giden tren ve otobüslerde arama yapılacak,» dedi, «Kuzeylilerin çoğu otobüsle yolculuk yapmaktan hoşlanırlar. Elimizdeki ipuçlarını değerlendirip, bekleyeceğiz.» Modena, arkasına yaslanıp, içini çekti, «Elsa Valdorini ile her gün görüşüyorum. Hazır oramızda bir anlaşma zemini oluşmuşken, kendimi unutturmak istemiyorum. Aksi halde, kız fikrini değiştirip, tanıklık yapmaktan da kaçınabilir. Bu insanlara güvenmek hiç doğru değildir.»

«Onunla anlaşma yapmayı nasıl başardınız?»

Modena, hafifçe gülümsedi. Tim Johnson, adamın pek sık gülümsemediğini fark etmişti. «Benimle anlaşmaya yanaşmadığı takdirde başına neler gelebileceğini ona gösterdim,» dedi. «Bereket ki, kız paniğe kapıldı da işin iç yüzünü anlayamadı. Aslında

iki yıl önce kapatılan bir cezaeviydi burası... Elsa Valdorini için küçük bir oyun sergiledik. Ve oyunumuz işe yaradı. Karanlık hücre, Elsa Valdorini'nin gözünü korkuttu. Şey, kahve içer misin?»

«Peki, kızı ne yapacaksınız?»

Modena. «On beş yil hapis cezası verilecek,» dedi. «Güneye göndereceğiz. Kadın tutukluları orada barındırıyoruz. Calabria kıyılarının karşısında küçük bir ada var...O adadaki cezaevinden kimse kaçamaz.»

Helene Blond, sofrada yemek yemedi. Halasının sorusu üzerine, sıkıntılı bir tavırla acımadığını söyledi ve yaşlı kadına da üzerine bu kadar çok düşmemesini hatırlattı. Zavallı hala, yeğenindeki bu değişikliğe pek şaşmıştı. Son günlerde çok garip davranmaya başlamıştı Helene... Duvaierlerin evinde karşılaştığı faciadan sonra zavallı bir türlü kendini toparlayamamıştı. Aslında hala, yeğeninin o zengin ve şımarık insanlardan kurtulduğuna da sevinmiyor değildi. Helene'in onlardan çok etkilendiğini sezmişti çünkü. Hala, gözlerini yeğeninden ayırmadı ama onu üzecek bir şey söylememeye de özen gösterdi. Zaten bu kızın bazı davranışlarını hiç anlayamıyordu. Helene «ben yürüyüşe çıkıyorum» dedi, «Gecikmeyeceğim. Sakın beni merak etme.» Genç kız eğilip, halasının alnına bir öpücük kondurdu. Şu ihtiyar cadıdan tiksiniyordu, ama bu öpücük cadıyı yatıştırmıştı. Kadının peşinde dolaşp, yerli yersiz sorular sormasını önlemişti.

Helene, o gece ağzına tek lokma yiyecek atamamıştı. Peşinde dolaşan adamın söylediği sözler aklından hiç çıkmıyordu.

«Başkaları öldürüldü. Bundan sonra sıra senin.» Böyle demişti o adam. Venedik'te cinayet işleyen adam, Polonya'da Sovyet Bakanını havaya uçuran adam, Londra'da barış çağrısında bulunan papazı öl-

d üren adam... Ya diğerleri? Başkaları aklına gelmiyordu... Helene, onun yaptığı işi yapanların birer birer öldüklerini düşünüyordu sadece.

Bu kişileri kim öldürmüştü? İşte bu soru, genç kızın kafasını kurcalayıp duruyordu. Yakalanıp da konuşmasınlar diye örgüt tarafından mı öldürülmüşlerdi? Helene, Paris'e geri döndükten sonra onunla hiç kimse temas kurmamıştı. Zaten kural da buydu... Önceden tartışılıp, onaylanan kural. Göreve hazırlık, görevin yerine getirilmesi ve ondan sonra yaşadığın sürece susmak. Bu örgütte görev alan herkesin uymak zorunda olduğu kurallardı bunlar.

Ama Helene Blond'un durumu diğerlerinkine benzemiyordu. Şu peşinden ayrılmayan adam, onu korkutmaya başlamıştı. Genç kız, o akşam esraren-giz yabancıyı görememişti. Çünkü Colin Lomax, kı-yafet değiştirmiş, kocaman bir de güneş gözlüğü tak-mıştı. Helene Blond, takip edildiğini fark etmeden evine gelmişti.

Colin Lomax, Helene Blond'un eve girip, oda-sına çıkmasını bekledikten sonra kaldığı pansiyona döndü. Hemen telefona sarılıp, Davina'nın dairesine telefon etti. Telefon uzun uzun çaldı. Tam Colin, Davina'nın evde olmadığına hükmedip telefonu ka-pamak üzereyken, hattın öbür ucundan «Alo,» diyen bir kadın sesi duyuldu.

«Davina, benim.»

«Kapıdan içeri girenken telefonun çaldığını duy-dum.» Davina, soluk soluğaydı. «Yeni bir haber ıar mı?»

«Ortalığı biraz karıştırdım. Sana yarın daha ay-rıntılı bilgi verebileceğim.»

Colin, genç kadının ona hal hatır sormadan konu-ya girmesine kızmıştı. Bu nedenle de telefonu hemen kapamaya niyetlendi.

Davina birden endişeli bir sesle, «Colin, sakın kendini tehlikeye atma olur mu?» dedi.

«Merak etme. Senin işlerin nasıl?»

«İyi. Neyse İtalya'dan iyi haberler geldi. Sen de orada bir sonuç alabilirsen, bu işi çözümleyeceğimize inanıyorum. Yarın beni ne zaman arayacaksın?»

«Bir evi araştıracağım... O iş bittikten sonra seni ararım. Dostumuz dün gece o eve gitti. Orada kimin oturduğunu öğrenmeliyim. Ben küçük hanımla konuştuktan sonra, 'kızın o eve gitmesi beni kuşkulandırdı.»

«Kızla konuştun mu?»

«Canım sadece üç beş cümle konuştuk. Benim fransızcam pek iyi değil. Ama kızın içine korku düşürmeyi de başardım. Yarın, bir şeyler öğreneceğimi sanıyorum. Ben seni yarın akşam ararım. Gece evde mi olacaksın?»

«Tabii... Ama başın derde girerse, hiç vakit kaybetme hemen kırmızı numarayı çevir.»

Colin Lomax, alaycı bir sesle. «Emredersiniz, Hamfendi,» dedi.

«İyi geceler, Colin. Bu işi üzerine aldığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.»

«Teşekkürü hiç gerek yok...» Colin, telefonu kapadı.

Helene Blond, ısrarla, «Beni takip ediyorlar,» dedi. «Dört günden beri peşimde bir adam var. Bugün de adam yanıma gelip bana bir şeyler söyledi. Bunun üzerine sizinle temas kurmak zorunda kaldım.»

Adam, kıza baktı. Donuk bakışlı gözleri öfke doluydu. «Kuralı çiğnedin» dedi, «Ne olursa olsun, bir daha geri dönmemeni söylemişlerdi sana. Akli başından giden tek üye sensin...»

Helene, iyiden iyiye paniğe kapılmıştı. Demek adamlar ona yardım etmeyeceklerdi. Bir zamanlar, Helene'e güvence veren o olmaz olasınca kuralları bu adamlar kendilerine siper alıyorlardı. Başkalarının ne yaptıklarını Helene nereden bilebilirdi ki?

«Adam bana öldürüleceğimi söyledi.»

Kızı dinleyen adamın yüzündeki ifade hiç değişmedi:

«Hemen gitmelisin» dedi, «Seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Kuralları biliyorsun. Bunlara uyaçağına yemin etmiştin. Eğer tehdit ediliyorsan, masum insanlar böyle *durumlarda* ne yapıyorlarsa, sen de aynı şeyi yap. Polise başvur.»

Adam, gidip kapıyı açtı: «Hemen buradan defol.»

Helene yerinden kıpırdamadı. «Ya o adam hepimiz hakkında bir şeyler biliyorsa? Buna da aldırış etmeyecek misiniz?»

«Bizi hiç kimse bilmiyor. Eğer seninle ilgili bazı ipuçları ele geçirdilerse, ne yapman gerektiğini biliyorsun.»

Adam, Helene'e dikkatli dikkatli baktı. Bu kız, diğerleri gibi değildi. Belki de verdiği yemini tutmak istemeyecekti. Ona daha değişik bir yöntem uygulamak zorundaydılar. «Sen evine git,» dedi, «Ben bir şeyler yapmaya çalışırım. Fakat sakın bir daha buraya ge' me. Bize güven, seni koruyacağımıza inan.»

«Beni korumak zorundasınız. Yalnız bir şeyi daha öğrenmek istiyorum. Öbürleri ne durumda? İtalya, Rusya, ve İrlanda nasıl? Onlar da güvencedeler mi?»

Adam, kıza yalan söylemedi. «Sadece Rusya öldü, onu yakalayıp öldürdüler. Ama konuşmadı. Diğerleri ,eski yaşamlarına döndüler. Hiçbirinden haber olamadık. Sen de şimdi gitmelisin.»

«Pekâlâ, pekâlâ, gidiyorum. O adamı tekrar görürsem ne yapayım?»

«Polise başvur. Gerisini de bize bırak.»

He'ene evden dışarı çıktığında o küçük meydan da kimsecikler yoktu. Ilık, sakın bir yaz akşamıydı. Helene, sanki rüzgârdan korunmak istiyormuş gibi hafifçe öne eğilerek, halasının evine kadar yürüdü. Genç kız örgütün kurallarına boyun eğmeyecekti. İşler karışırsa, intihar etmeyi göze alması beklene mezdi.

Helene, karşıya geçip, köşeyi dönünceye kadar

adam da pencereden onu izledi. Kızın peşinde kimse yoktu. Fakat nasılsa, zincirin en güçlü halkasında bir gevşeme olmuştu. Hiç kimse fark etmeden, kız bir hata yapmıştı mutlaka ve adam da Helene'in büyük bir tepki göstereceğini bildiği için onu tehdit etmişti. Üyelerin hepsi için geçerli olan yasağı da bu nedenle çiğnemişti Helene... Adam, evin arka bölümündeki merdivenlerden aşağıya indi. Vaktiyle mutfak olarak kullanılan büyücek bir odaya girdi. Burada mükemmel bir haberleşme sistemi göze çarpıyordu. Üç kişi, görev başındaydı. İki kadın, biri de genç bir erkekti, telsiz başında, haberleşme sistemini yönetenler... Adam içeri girince, üçü de ayağa kalktı. Adam, saatine baktı, kısa bir duraklamadan sonra kararın» açıkladı.

Ertesi sabah, Colin Lomax, kızın, okula gitmek için evden çıktığını gördü. Fakat peşinden gitmedi. Şimdilik buna gerek yoktu. Bir taksi çağırdı ve şoföre meydanın adını verdi.

«Evin numarası kaç?»

Colin Lomax, omuzlarını silkti. «Numara aklımda kalmadı ama binayı görünce tanırım.»

Şoför, ağzının içinde bir şeyler geveledi. Nereye gideceklerini bilmeyen yabancılara, öyle kızılıyordu ki. Araba meydana varınca, Colin Lomax, şoföre doğru eğildi. «Sağdaki ikinci ev» dedi. «Hayır, evin önünde durma, ağır ağır geçelim.» Şoförün homurdanmasına aldırmadan, camdan dışarı baktı. Evin kapısında «MA NANG'IN EVİ» sözcükleri yazılı pirinç bir levha vardı. Colin, «Tamam,» dedi. «Ana caddeye dönelim. Sen burayı biliyor musun? Ma-Nang ne demek?»

Şoför, başını arkaya çevridi, «Bilmiyorum, Mös-yö. Ben Çinli değilim.»

Colin Lomax, Ulusal Kütüphanenin önünde arabadan indi. Kütüphanedeki görevli kadın Colin'e yardım etmeye pek hevesliydi. Doğu kültürüyle ilgili

kitapların bulunduğu bölümde araştırma yapmasını önerdi.

Doğu Kültürü bölümündeki görevli, Kanton dili sözlüğünü inceledi. Ma-Nang sözlerine rastlayamadı. Ansiklopedileri, Cin dilleriyle ilgili kitapları karıştırdılar... Aradan saatler geçtiği halde bir sonuca ulaşamamışlardı. Görevli sonunda. «Bir de telefon rehberini denerseniz,» dedi. «Belki de sözlerin anlamını oradan çıkarabilirsiniz.»

Colin Lomax, görevliye teşekkür etti. Sahi telefon rehberine bakmayı neden daha önce akıl edememişti? Genç adam, rehberi açar açmaz, aradığını buldu. MA-NANG'ın Evi, MEDİTASYON OKULU. Kütüphane görevlisiyle, Colin Lomax, birbirlerine bakıp güldüler.

Görevli, «Saatlerce şu ismi aradık durduk» dedi. «Oysa telefon rehberine baksaymışız, bir dakikada her şeyi öğrenecekmişiz. Neyse, aradığınızı buldunuz ya, önemli olan buydu, Mösyö...»

«Evet. Sizi de saatlerce uğraştırdığım için kendimi bağışlayamıyorum. Lütfen, siz beni bağışlayın.»

Kütüphane görevlisi, gülümsedi. «Size yardımcı olmak benim görevimdi. Yalnız bir şey var. Belki de Ma-Nang Çince olmadığı için kitaplarda bu isme rastlayamadık. Eğer bu, dünyaca bilinen bir felsefenin adı olsaydı, mutlaka kitaplarda rastlardık.»

«Ben de aynı şeyleri düşündüm... Belki de bu •sözcüğün hiçbir anlamı yoktur.»

Adam, gelen mesajı ağır ağır okumaya başladı. 'Fransa', tam bir panik içinde, dışarıdan tehdit edildiğini ve izlendiğini ileri sürüyor. Güvenliğimiz açısından bir tehlike yaratan bu duruma karşı ne gibi bir önlem alınacağını lütfen hemen bildirin.»

Adam, sinirlenmişti. Arada bir de olsa, böyle kendini kapıp koyverenlere rastlıyorlardı. Oysa bu kız, içlerinde en yetenekli olandı, insanlardan nefret edi-

yordu... Yazık... Adam, kararını hemen vermedi. Yapılması gereken başka bir iş daha vardı. Bu olayı o işle birlikte yürütmek zorunda kalabilirlerdi. 'Fransa' yi tehdit edenin kim olduğunu pek de merak etmiyordu. Herhangi bir ülkenin haberalma örgütünden biri olabilirdi... Bu önemli değildi. Önemli olan, insanların kıza ya da başka birine daha fazla yaklaşmalarını önlemektir. Adam, not defterine bir cümle yazdı. Koltuğunun yanındaki zile bastı ve odaya giren görevliye. «Bunun hemen şifrelenip, yerine iletilmesini istiyorum,» dedi.

Güzel bir sabahtı. Güneş, çam ormanının tepesinden iyice yükselmişti. Nehir kıyısına gidecekti adam. Suyun ağır ağır akışını seyretmek, içindeki huzursuzluğu büyük ölçüde giderecekti. Bu, aslında eski bir ata sözüydü. Geçmişle ilgili pek çok şey gibi, bu söz de doğrudur.

Davina. «Aldığımız bilgiyi, bilgisayarlara incelettik. Hiçbir sonuç çıkaramadık» dedi, «Ma-Nang adında bir kurumun izine rastlayamadık.»

Humphrey Grant de tasalı görünüyordu. «Uydurma bir isim taşıyan bir Meditasyon Merkezi. İsminin uydurma olup olmamasının bizim için bir önemi yok,» dedi. «Sadece Colin Lomax, o kızla konuştuğundan sonra, kızın neden oraya gittiğini öğrenmeliyiz.»

Tim Johnson atıldı. «Biri o binaya girip, durumu öğrenmeden bir sonuca varamayız. Colin Lomax'ın o binaya girmesi de bence sakıncalı. Kız, onu adamlara tarif etmiş olabilir. Colin Lomax kızın suçlu olabileceğine gerçekten inanıyor mu?»

Davina. «Buna kesinlikle inanıyor,» dedi. «Colin Lomax, çok deneyimli bir arkadaştır. O kızın suçlu olduğunu sezmiş... Bu da benim için yeterli. Modena'dan bir haber alabilseydik.»

Tim Johnson. «Modena'dan kolay kolay bir haber alacağımı? sanmıyorum» dedi, «Bu iş epey za-

man alacağa benzer. Colin Lomax, bir daha ne zaman temas kuracak?»

Davina, «Colin o binayı araştıracağını söylemişti,» dedi.

«Bu işi Fransız Haberalma Örgütüne bıraksak nasıl olur? Tek başımıza bir sonuca varabileceğimizi sanmıyorum...» Humphrey Grant'ti bu sözleri söyleyen.

Davina, omuzlarını silkti. «Bu aşamada Colin Lomax'ı geri çağırمام. İş sonuna kadar götürmek istiyor. Onun deneyimlerine de güvenim var. Eğer Colin, o evde bir ipucu bulabilirse, öğrendiklerini sevimli albayımıza bildirmesini rica ederiz.»

«Ya Helene Blond ne olacak?» Bu soruyu soran Tim Johnson'du.

Davina. «Tabii kızı da bağırllarına basacaklardır,» dedi. «Sizler neler düşünüyorsunuz bilmiyorum ama. içimde bir ses başkalarının canı yanmadan bu işi çözümleyeceğimizi fısıldıyor»

Humphrey Grant ayağa kalktı. Hiç de iyimser görünmüyordu. Ama o iyimser olmayı hiçbir zaman denememişti ki...

«Dilerim, senin dediklerin doğru çıkar.» Humphrey Grant sözlerini tamamlar tamamlamaz odadan ayrıldı.

Tim Johnson, Davina'ya dikti gözlerini. «Biliyorum, bu adam mesleğin en eskilerinden ve en ustalarından biri, ama hayatım boyunca da onun kadar karamsar birine rastlamadım. Bu haline dayanmak çok güç.»

«Fakat aynı zamanda dünyanın en akıllı adamlarından biridir. Benden sana söylemesi. Tim. Sakın Humphrey Grant'i küçümseme... Kahve ister misin? Ben bir fincan kahve içmeye niyetliyim.»

«Teşekkürler, ben istemem. O kadar çok işim var •ki, işe nereden nasıl başlayacağımı bilemiyorum.»

Davina, sekreterinin getirdiği kahveyi yudumlamaya başladı. Babasının cenaze töreninden sonra

James VWhite'ı hiç görmemişti. Charlie'ye telefon edip annesinin durumunu sormayı da aklına getirmemişti. Coiin Lomax'ı Paris'e gönderdikten sonra Tony Walden'i de hiç düşünmemişti. Tony de onu aramamıştı. Tony VValden'in böyle kolay kolay pes etmesi pek olacak şey değildi. Belki onun da işleri başından aşkındı. Sovyet şantajcıları başından defetmeye çalışıyordu...

Tony VValden'in Sovyetlerle bir pazarlığa girişmiş olduğunu düşünmek bile Davina'nın midesini bulandırmaya yetiyordu. Genç adam, böyle bir şeyi nasıl göze alabilirdi?

Davina, kahve fincanını elinden bıraktı. Birdenbire kahvenin de tadı kaçmıştı. Genç kadın, Tony VValden'i unutmaktan başka çaresinin olmadığını düşündü ve hemen büyük bir hevesle önündeki işe sarıldı... Acıları unutmanın en emin yolu, çalışmaktır.

Colin Lomax, telefon rehberinde bulduğu numarayı çevirdi. Zil birkaç kez çalar çalmaz telefon açıldı. Colin, kötü bir fransızcayla, derdini anlatmaya çalıştı. Bile bile gramer hataları yaparak, Meditasyon kurslarına katılmak istediğini anlatmaya uğraştı. Acaba Ma-Nang Evi'nde hangi yöntem uygulanıyordu? Zen'in yöntemi mi?

Telefonu açan kadın, «Biz Ma-Nang'ın yöntemini uyguluyoruz,» dedi.

«Sinir gerginliğinden şikâyetçiyim. Rahatlamak istiyorum...»

«O zaman doktorunuza görünün.»

Coiin Lomax, «Doktoruma başvurdum,» dedi. «Batı'nın tüm yöntemlerini denedim. Hiçbiri işime yaramadı. Acaba gelip sizi görebilir miyim? Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz.»

Kısa bir sessizlik oldu. Kadın, «Biz tıbbi alanlarda çalışmıyoruz,» diye kestirip attı, «Ruhsal huzur ile ilgileniyoruz. Lütfen bir dakika bekler misiniz?»

Colin Lomax, telefon başında saniyeleri saymaya başladı. Biraz sonra kadın, telefonun başına geri dönmüştü. «Özür dilerim ama size yardımcı olamayacağız» dedi, «Yaz tatiline giriyoruz, bir süre öğrenci kabul edemeyeceğiz.»

Telefon kapanmıştı. Colin Lomax bir küfür savurdu. Bu adamların dümen çevirdikleri belliydi. Genç adam, içinden söylene söylene Helene Blond'un okuluna kadar yürüdü. Okulun dağılma saatiydi. Colin, öğrenciler arasından Helene Blond'u seçmekte gecikmedi. Genç kız, hızlı adımlarla yürüyordu. Colin Lomax, kızın peşinden gidip gitmemek konusunda bir karara varamadan, kaldırımı fazla yaklaşan arabayı fark etti. Araba çok hızlı gidiyordu ve yayalara da gereğinden fazla yaklaşmıştı. Colin Lomax, hemen Helene'e doğru koşmaya başladı.

Düğününe bir gün kalmıştı. 'İtalya', akrabalar için düzenlenen ziyafete hazırlanıyordu. Annesi, mutfığa girmiş yemek pişiriyordu. Kasabadaki komşular da müstakbel kayınvaldeye ellerinden geldiğince yardımcı olmuşlardı. Akrabalar, dostlar, bir masa başına oturup, güle oynaya yiyip içeceklerdi. 'İtalya'nın sevdiği kızla evlenmeye karar vermesi, herkesi sevindirmişti. Gelinin babasının büyük bir bağı vardı, ayrıca kasabadaki en büyük bakkal dükkânının da sahibi idi. Bu evlilik kasaba halkını çok sevindirmişti. Evet, 'İtalya'nın evlenmesi, kasaba için yılın en önemli olayı sayılıyordu.

'İtalya', odasında hazırlanırken, pencereden eve taşınan kasa kasa şarabı görünce bir ısıklık öttürdü, Oh, yaşamak ne güzeldi... Hele kayınpederi ölünce, ne büyük bir servete konacaktı... Bundan sonra, çocuk çocuğa karışıp, yüzyıllar boyunca ataları nasıl yaşamışsa, o da aynı şekilde yaşayacaktı. Öldüğü zaman da mezar taşına sadece adını, doğum ve ölüm tarihini yazacaklardı. Venedik'te yaşadığı o küçük

serüvenden kimse söz etmeyecekti. 'İtalya*' o işi zaten unutmuştu bile... Bundan sonra normal yaşamını sürdürebilecekti.

'İtalya' bunları düşünürken kız kardeşi odanın kapısına geldi. «Birisi seni arıyor,» diye seslendi. «Hayır, adını söylemedi. Ben bu adamı daha önce görmemiştim.»

«Pekâlâ...»

'İtalya', dışarı çıktı. Evin önünde bekleyen motosikletli adama doğru ağır ağır yürüdü. Adamın başındaki miğfer yüzünü örtüyordu. 'İtalya', esrarengiz yabancıya dikkatli dikkatli baktı.

«Buyrun...» Bir anda kaburgalarının arasına saplanan ince kama, 'İtalya'yı yere serdi... Çok eskiden İtalya'da katillerin kullandıkları cinsten, incecik cma son derece tehlikeli bir silâhtı bu kama... 'İtalya'nın kalbini parçalayıvermişti.

'İtalya'nın kız kardeşi, evde hazırlıklara dalmıştı, motosikletin gürültüsünü duydu ama hiç ilgilenmedi. Ağabeysinin ortalıkta görünmemesi de onu meraklandırmadı. Neden sonra dışarı çıktığı zaman, ağabeysinin cesediyle karşılaştı.

Cinayet haberi, Modena'nın adamlarına da ulaşmıştı. Modena'nın ekibi, cinayet yerinden elli kilometre batıda araştırma yapıyordu. Ekipteki adamlardan biri olay yerine gidip, soruşturma yapmak istedi. Ertesi gün de bir fotoğrafla geri döndü. Öldürülen genç adamın fotoğrafıydı bu. Kasabada herkes bu anlamsız cinayete çok üzülmüştü. Son aylarda, motosikletli soyguncuların, köylere kasabalara dehşet saçtıkları biliniyordu ama böyle birinin damat adayını durup dururken öldürmesi garipti. Modena'nın adamı, fotoğrafı Roma'ya gönderdi. Bunu yapmasının bir nedeni vardı. Kasabada sorguya çektiği adamlardan biri ona, ölen delikanlının, Henry Franklyn'in öldürüldüğü günlerde ailesiyle birlikte Venedik'te olduğunu söylemişti.

Rapor ile fotoğraf, Modena'ya ulaştırıldığı za-

man, Modena fotoğrafı, Elsa Valdorini'ye gösterdi. Kız, fotoğrafı görür görmez, beti benzi attı. «Onu tutukladılar mı?» diye sordu.

«Hayır. Dün sabah, bir bıçak darbesiyle öldürülmüş.»

«Yaa...» Elsa Valdorini, gözlerini Modena'nın kilerden kaçırmaya çalıştı.

«Elsa, bu cinayeti kimin işlediğini biliyor musun?»

«Hayır.» Elsa, başını salladı. «Ama burada güvencede olduğumu biliyorum...»

«O kadar emin olma. Bu adam ortadan kaldırılınca, seninle aramızda yaptığımız anlaşma da geçersiz oluyor... Tabii benden gizlediğin başka gerçekleri açıklarsan, o zaman iş değişir.»

Araba, hızla Helene Blond'a yaklaşıırken, Colin Lomax da kızın üzerine atıldı... İki kişi birden, kaldırımın ortasına yuvarlandılar. Bu sırada araba, olanca hızıyla yayaların arasına dalmış ve önüne geleni ezmişti. Cadde bir anda ana baba gününe dönmüştü.

Colin Lomax, Helene'i ayağa kaldırdı. Genç kız,, neye uğradığını anlayamamıştı. Colin'i karşısında görünce, bir çığlık kopardı. Colin, Fransızca konuşmaya gerek kalmadığını düşünerek, «Sen İngilizce biliyor sun değil mi?» dedi. «Buradan hemen uzaklaşmalıyız. Hadi yürü... Yaralanmadın değil mi?»

«Bilmiyorum.» Colin, kolunu kızın beline doladı ve onu kalabalıktan uzaklaştırmaya çalıştı.

Helene, Fransızca konuşmakta ısrar etti. «Sen kimsin? Ne yapmak istiyorsun?»

«Biraz önce senin hayatını kurtardım. O araba, seni ezecekti. Benimle gelmek zorundasın. Seni tehlikeden koruyabilirim.»

«Ben eve dönüyorum. Seninle bir yere gitmeyeceğim.»

«Pekâlâ, öyleyse senin evine gidelim. Orada konuşur, ne yapacağımızı kararlaştırırız.»

Helene Blond, adamın bu sözlerle ne demek istediğini sormaya cesaret edemedi. Büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Evin kapısına geldikleri zaman «Halam evde» dedi, «Sen kimsin? Halama senin kim olduğunu söylememi istiyorsun?»

«Halana gerçeği söyle. Az önce sokakta bir kaza geçirmene ramak kalmıştı ve ben seni kurtardım. Bir bahane bulup halanı evden uzaklaştırmaya çalış... Rahat rahat konuşmamız için halanın evden ayrılması şart.»

Colin Lomax, «Tartışmaya ayıracak zamanımız yok,» dedi. Helene Blond'un evinin oturma odasında, pencerenin önüne gitmiş dışarısını gözlüyordu. Helene Blond, kanepeye oturmuştu. Erkeğin böyle düşünmekte yerden göğe kadar haklı olduğunu biliyordu. Genç kız, yardım istemek için Ma-Nang'a gitmişti ve bu nedenle de ölüm cezasına mahkûm edilmişti. O araba, Helene'in Duvalier ailesine karşı kullandığı tabanca gibi öldürücü bir silâhtı. Örgüt ona ihanet etmişti. Genç kız artık iki büyük düşman ile karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Colin Lomax, «Adamlar senin kurtulduğunu mutlaka öğrenmişlerdir,» dedi, «Haberleri radyodan dinledin. Kazada iki kişi ölmüş. Ölenlerden birinin sen olmadığını anlamaları uzun sürmez. Ve tabii o durumu öğrenir öğrenmez de buraya geleceklerdir. Şimdi kararını ver. Benimle gelip canını kurtarmak mı istiyorsun, yoksa evinde kalıp, cezayı çekmeyi mi yeğliyorsun?»

Helene ayağa kalktı. «Senin yanında da tehlikeden kurtulmuş sayılmayacağım.» dedi, «Bizim her yerde adamlarımız var.»

«Biliyorum. Hatta bir tanesi de kısa bir süre

önce Barış Yürüyüşüne katılmıştı ama kimliğini açıklamadı. Seni hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde gizleyebilirim. Ve eğer benimle iş birliği yapmayı kabul edersen, seninle anlaşmaya da hazırım.»

Genç adam, saatine baktı, «Sana beş dakika süre tanıyorum.»

Helene'in silahı yukarıdaydı. Şimdi yapacağı şey, edamın teklifini kabul etmiş gibi göründükten sonra yukarı çıkıp, silâhı almaktan ibaretti.

«Beş dakika düşünmeme gerek yok,» dedi. «Seninle geliyorum.»

Colin Lomax, bu açıklamaya hiç de şaşırtmamıştı.

«Pasaportunu getir,» dedi, «Eşyanı toplamaya öa zamanın yok.»

Kazayı yapan araba bir garaja bırakılmıştı. Birkaç saat sonra da, bu araba kent dışındaki araba mezarlıklarından birinde parçalanacaktı. Ma-Nang Meditasyon Merkezinin toplantı salonunda, başkan kazada yaralananların isimlerini inceliyordu. 'Fransa' kurtulmuştu. Bu hatayı bu gece mutlaka düzeltmeliydiler. Hatanın haberi Moskova'ya ulaştırılmadan bu iş bitirilmeliydi.

Helene'in halası, yeğeniyle yabancı adamın arkalarından bakakalmıştı. Kadıncağızın vücudu tir tir titriyordu, heyecandan ve şaşkınlıktan soluk alamayacak hale gelmişti.

Yeğeniyle bu adam evden çıkmak üzereyken kadıncağız eve dönmüştü. Yeğenine nereye gittiklerini sormaya kalkışınca Helene, halasına hakaret etmeye başlamıştı. Sonunda kadıncağız soru sorduğuna soracağına bin defa pişman olmuş ve bir köşeye çekilmek zorunda kalmıştı.

Colin Lomax, «Gitmek zorundayız. Madam,» diye

mırıldanmıştı, «Yeğeniniz tehlikede. Sakın kimseyle konuşmayın. Ben size telefon edinceye kadar da kimseye kapıyı açmayın. Yeğeninizin de kusuruna bakmayın. O sözleri istemeyerek söyledi.»

Kadıncağz ne yapacağını bilemiyordu. Helene'in tehlikede olmasına bir anlam verememişti. Bu işte bir gariplik vardı... Bir süre düşündükten sonra telefonu açıp, polis merkezine telefon etti.

Colin Lomax evin biraz ilerisinde, bir taksi çağırdı. Şoföre, «Charles De Gaulle Havaalanına gidelim,» dedi.

Kız, somurtuyordu. «Nereye gidiyoruz,»

Colin Lomax, kızın yüzüne bakmadan. «İngiltere'ye gidiyoruz,» diye karşılık verdi. «Orada dostların seni bulamayacak.»

«Bizim her yerde adamımız var.»

«O adamlar halana bir kötülük yaparlarsa üzülme-yecek misin?»

«Neden üzüleyim? Bana kalırsa, çok da isabet ederler...»

Helene Blond, her fırsatta 'biz' diye konuşuyordu. Suçsuz, masum insanları bir hiç uğruna öldürmekten, çekinmeyen bir çetenin elemanı olduğu belliydi. Helene Blond gibilerinin akrabalarına, dostlarına değer vermeleri elbette beklenemezdi. Hani şu kızı sokak ortasına bırakıp gitmek de aklından geçmiyor değildi... Fakat duygularını bu işe karıştırmamalıydı. Altı uçağıyla Londra'ya hareket edebilirlerse, çok iyi olacaktı.

Polisler, hemen gelmişlerdi. Hala, kapıyı polislere açtığı zaman onları kutlamaktan kendini alamadı. İki polis gelmişti. Biri, hala hanımın söylediği sözleri kelimesi kelimesine bir not defterine yazdı, öbürü de notlar almakla yetindi. Hala hanım, yeğenini ko-

nuşmasından İngiliz olduğunu anladığı genç bir adamın kaçırdığını söylemişti. Adam ona Heiene'in tehlikede olduğunu belirtmişti. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Polisler, kızın pasaportunu alıp alamadığını öğrenmek istiyorlardı. Eğer pasaportunu almışsa, ülke dışına çıkacak demektir.

Hala hanım, polislerle birlikte üst kata, Heiene'in odasına çıktı. Pasaport yerinde yoktu. Polisler, kadını yatıştırmak için ağızlarının içinde bir şeyler geveleyip, aşağıya inmeye hazırlandılar. İhtiyar kadının önden yürümesi için geri çekildiler, not alan polis, kadının sırtına bir darbe indirip, onu merdivenlerden aşağı yuvarladı. İki adam, kadının cesedine bakmadan, çekip gittiler. On dakika sonra da jandarmalar olay yerine gelmişti.

Kendilerini polis olarak tanıtan adamlar, meydana evin arka tarafındaki toplantı salonunda, başkalarına bilgi verdiler. Bir İngiliz. Kızın hayatını kurtaran adam... Kıza, Ma-Nang ile ilişkisini itiraf ettiren adam yani. Kızı Londra'ya götürüyor olmalıydı. İngiliz Haberaîma Örgütünün Genel Merkezinde onu sorguya çeceklerdi. Durumu Moskova'ya bildirmekten başka çare kalmamıştı. Bu iş, artık onların sorumluluk alanından çıkmıştı.

Helene, koltuğa büzülmüş oturuyordu. Altı uçağına son dakikada yetişebilmişlerdi. Colin Lomax, yetkililere bir kart uzatmış ve her iş göz açıp kapayıncaya kadar halledilmişti. Helene, şimdi başka bir düşmanın elinde olduğunu biliyordu. Ayrıca uçakla yolculuk yapmaktan da hiç hoşlanmıyordu. Sinirleri gerilmiş, nabız atışları iyice hızlanmıştı.

Heiene'in yanında oturan adam, hiç konuşmuyordu. Ama genç kız onun kendisine düşmanca duygular beslediğinden de emindi. Korkuyordu. Evet, ilk kez içine bir korku düşmüştü.

Uçak, Londra Havaalanına indiğinde, Colin Lo-

max ile Heiene Blond'u kimse karşılamadı. Terminal binasının park yerinde onları bekleyen bir araba da yoktu. Cojin Lomax, terminal binasındaki telefon kulübelerinden birine girdi. Helene'i de kapının önünde tutup, bir numarayı çevirdi. Heiene, kulak kesilip adamın konuşmasını dinlemek istedi ama, Colin, «Evet, tamam» deyip, telefonu kapamıştı.

7

Modena, «Seni nasıl buldular?» diye sordu. İki gün iki gece, hemen hiç ara vermeden konuşmuşlardı. Elsa Valdorini önceleri, susmakta ısrar etmiş, fakat saatler ilerledikçe kızın da direnme gücü zayıflamıştı. Ve işte artık, konuşmaya başlamıştı.

Elsa Valdorini, derin derin içini çekti. «Bana bir sürü test yaptılar. Enstitüye giden herkes bazı formları doldurup, bir sürü soruyu yanıtlamak zorundadır. Bu formları, bizim ne tür bir tedaviye gereksinmemiz olduğunu anlamak için sorduklarını söylediler.»

«Peki, sana ne tür sorular sordular: Özel yaşamınla ilgili sorular mıydı bunlar?»

Elsa Valdorini, başını yana çevirdi. «Bazıları öyleydi. Sinir sistemimdeki gerginliğin kaynağını bulmak için bu soruları sormaları gerekiyormuş. Bana öyle dediler.»

«Peki senin sinirlerin gerçekten bozulmuş muydu? Belki de büyük bir baskı altındaydın ve böyle bir kuruluşa sığınmak istedin, öyle mi?»

«Patlayacak hale gelmiştim. Her şeyden nefret ediyordum. Okuldan, ailemden, yaşamımdan nefret ediyordum. Ne yapacağımı, kime sığınacağımı bilemiyordum. Bir erkekle ilişkim olmuştu.»

Modena, «Yaaa,» dedi, «Peki bana o erkekten söz et.»

«Hayır. O zaman on yaşındaydım. Olanları hiç kimse bilmiyor.»

«Bu olaydan söz etmek zorunda değilsin.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sinyor Modena. «O formları doldurduktan sonra ne oldu?» diyerek sessizliği bozdu.'

«Bana bir yardımcı verdiler. Bir kadındı. Bana rehberlik edecek bir kadının gerekli olduğunu belirttiler.

Sinyor Modena, aklından geçenleri kıza açıklamadı. «Sevgilin oldu mu?» diye sordu.

«Hayır... Kızın gözlen dolu dolu olmuştu. Bir erkekle sevişmeyi düşünmek bile istemiyordum. Bunu düşünmek bile beni tiksindiriyordu. Ama daha sonra her şey değişti.»

Modena gayet yumuşak bir sesle; «Sana nasıl yardım ettiklerini anlatsana» dedi.

Adamların yöntemlerinde hiç de kuşku uyandıracak bir özellik yoktu. Küçük gruplar halinde basit jimnastik hareketleri yapıyordu. Müzikle tedavi yapıyordu. Ve ipnotizma, tedavinin kısa sürede sonuçlanmasına yarayacak ilaçlar da kullanılıyor muydu acaba? Bazan ilaçlar verilen öğütleri dikkatle dinlemeye yardımcı oluyordu. Modena bu ilaçların her şeyi ne kadar kolaylaştırdığını tahmin etmekte güçlük çekmedi. Demek böylece beyinlere fikirler yerleştiriliyordu. Yavaş yavaş ve büyük bir dikkatle. Özel olarak seçilmiş öğrenciler bir süre sonra, eskiden inandıkları, benimsedikleri her şeyi unutuyorlardı. Zihinlerinde sadece kine ve nefrete yer kalıyordu. Ma-Nang, kurbanlarını ya da öğrencilerini, çeşitli sorunları olan gençler arasından seçiyordu. Elsa ValdorinP yi biraz daha konuşturabiise, gruptaki öğrencilerin isimlerini de belki öğrenebilecekti. Ama Elsa Valdorini bitkin bir haldeydi.

«Size daha fazla bir şey anlatamam,» dedi.

Modena ayağa kalktı, gerindi, sonra uzun uzun esnedi. «Sağol, Elsa, bize gerçekten büyük bir yardımda bulundun.» Kız başını kaldırıp Modena'ya baktı. Modena kaşlarını çattı. Bu zavallı kıza acımamak elde değildi.

«Gene de beni o zindandan kurtarabilecek misiniz?»

«Evet, senin oraya gönderilmene engel olabilirim.»

Modena zile basar basmaz kadın gardiyan içeri girdi.

«Kızı hücreğine geri götürün.» Sonra kızın yüzüne bakmadan oradan uzaklaştı. Elsa Valdorini'ye acı-maya başlamıştı. Bu iyiye işaret değildi. Bu kıızı bir daha görmemeliydi.

İngiliz Haberalma Örgütünün Merkezinde çalışanlar, önemli olaylarla karşılaşmaya alışkındılar. Sıkıntılı, bunalımlı günler de onları pek etkilemiyordu. Fakat o akşam merkezde son derece gergin bir hava vardı. Gece ekibinde çalışanlar, büroya geldiklerinde gündüz ekibinde çalışanları orada buldular. Patroni-çe ve yardımcıları da birinci kattaki bürodaydılar. Bir şey bekliyorlardı besbelli. Ama ne bekledikleri açıklanmamıştı. Eski ajanlardan Coiin Lomax ile ilgili bazı söylentiler dolaşıyordu. Galiba eski ajan birini yakalamıştı.

Humphrey Grant, diğerleri gibi heyecanlı değildi. Böyle dramatik başarı öykülerine hiç değer vermezdi o... Uzun yıllar meslekte çalışmanın sağladığı deneyimleri, ona gayet dikkatli olmayı ve daima en kötü ihtimalleri aklından çıkarmamayı öğretmişti. Davina da adamın soğukkanlılığını sezmişti, fakat onun kadar karamsar olmak da istemiyordu. Humphrey Grant'in neden böyle davrandığı belliydi. Adam, Colin Lomax'ı, Davina'yı ve hatta Tim Johnson'u kıskanıyordu. Doğrusu çak yazıktı. Humphrey Grant, kıskanç-

lık duygularını bir yana bırakıp işlere dört elle sarılsa, ne kadar iyi olacaktı.

Davina bunları düşünürken, «Tim, her türlü hazırlık tamam mı?» diye sordu.

«VValton'da bir oda hazırlandı. Araba ve refakatçi dahil her şey tamam.»

Özel bölümde görevli MacNeil, Gloucestershire'daki eğitim merkezinde hazırlıkların tamamlanmasını sağlamıştı. VVelton malikanesi adıyla bilinen eğitim merkezi dışarıdan görenler için sevimli bir malikaneydi. Helene Blond için burada bir oda hazırlanmıştı. Genç kız burada her türlü tehlikeden uzak kalacak, bildiklerini Davina Graham'a anlatıncaya kadar bir yere gidemeyecekti.

Davina birdenbire, «Humphrey» dedi. «Bana kırılsa Şefe de telefon etmeliyiz.»

Humphrey Grant, şaşkınlığını gizleyemedi. Sir James VWhite'a kendisinden başka hiç kimsenin 'Şef diye hitap etmediğini sanıyordu.

Davina, bu isteğinin nedenini de açıkladı. «Colin Lomax'ı bu işe sokmamızı Şef istemişti» dedi. «Olup-bitenleri öğrenmek onun da hakkı. Niye gidip Şef ile konuşmuyorsun? »

«Bu işi senin yapman daha doğru olmaz mı?»

Davina, kimseyi incitmek istemiyordu ama Humphrey Grant son zamanlarda genç kadının canını adamakıllı sıkmaya başlamıştı. Tony VValden olayını Sir James VWhite'a anlatmış olması hiç de hoş değildi. Sir James, Tony Walden ile ilgili soruşturmanın sonucunu Davina'dan önce öğrenmişti.

«Şefi sen sık sık görüyorsun. Ve onunla konuşmaya daha çok fırsat bulabiliyorsun.»

Genç kadın, Humphrey Grant'in yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. Adam, telefonu açıp Sir James VWhite'ın numarasını çevirirken elleri titriyordu.

Davina, telefonda konuşulanları dinlemedi. Saatine baktı. Colin Lomax arayalı epey zaman geçmişti. VVelton malikanesine varmaları an meselesiydi.

«Şef seninle konuşmak istiyor,» Davina döndü, telefonu Humphrey Grant'in elinden aldı.

Sir James White neşeli bir sesle. «Duyduğuma göre iyi haberler varmış» dedi. «Şu senin arkadaşın Colin gerçekten yetenekli bir delikanlı. İkinize de aferin...»

«Ben aferini hak etmedim. Her şeyi Colin yaptı.»

«Saçmalama... Colin'i göreve dönmeye razı eden sensin. Onu bir daha elimizden kaçırmayalım olur mu?»

Colin Lomax, kızla birlikte bürodan içeriye girince kısa bir sessizlik oldu. Herkes şaşkın şaşkın birbirine baktı. Colin'in getirdiği kız yirmi yaşların-daydı, dikkati çekecek hiçbir özelliği yoktu. Kızın tatlı bir yüzü vardı, ifadesi biraz daha değişik olsa, güzel bile sayılabilirdi.

Davina kıza yaklaştı. «Matmazel Blond sizi burada görmek beni çok sevindirdi,» dedi. Bu sözleri Fransızca söylemişti. Helene Blond, bu kadının Fransızcasının erkeğinkinden çok daha iyi olduğunu düşündü. Yalnız bu kadında da Helene'in nefret ettiği bir özellik vardı. Çevresindekilere hükmetmeye bayılıyordu.

«Teşekkürler...»

Colin Lomax, bir koltuğa oturup sigara yakmıştı. Davina gözünün kuyruğundan genç adamın ayağını sallayıp durduğunu fark etmişti. Bu, tehlike işaretiydi.

«İngiltere'ye kendi isteğinizle mi geldiniz?»

«Evet. Bu adam bana İngiltere'de tehlikeden uzak olabileceğimi söyledi.»

«Doğru söylemiş. Sizi Korumaya almamızı istiyor musunuz, Matmazel Blond? Bu ülkede kalmanız için gerekli izni sağlamadan önce bazı gerçekleri öğrenmeliyim.»

Helene çevresine bakındı. «Hayır, dersem ne yaparsınız?»

Davina hiç duraksamadan: «O zaman dokuzda Paris'e kalkacak olan uçağa bindiririz.» dedi.

Kız ellerini eteğinin ceplerine soktu. Hafifçe omuz silkerek, «İngiltere'de kalmak istiyorum,» dedi. «Bu kadarı sizin için yeterli mi?»

«Sanırım. Buradaki meslektaşlarım konuşmamıza tanık oldular, ayrıca söylediğin her söz de kayıtlara geçirildi. Birazdan bir araba gelip seni alacak.»

«Nereye gidiyorum?» Helene Blond'un sesinde endişeli bir ifade vardı.

Tim Johnson, «Kentten uzakta, sakın bir tatil evine gideceksin,» diye karşılık verdi. «Lüks bir otel kadar rahat ve konforludur. Malikanenin sınırlarının dışına çıkmamak koşuluyla orada istediğin gibi gezebilirsin. Sana hiç kimse kötülük yapamaz; o evi seveceksin.»

Helene Blond, hiç sesini çıkarmadan, düşmanca bakışlarla Tim Johnson'u süzdü.

«Giyecek bir şeyim yok,» dedi. «Param da yok. Sigara bile alamadım.»

«İstediğiniz her şeyi sana sağlayacağız,» Diktafonun zili çalıyordu. Tim Johnson, Davina'ya döndü: «MacNeil'in adamları gelmiş olmalı,» dedi. «Küçük hanımı aşağıya indireyim mi?»

Davina, başını salladı. «Evet, Tim, sağol.»

Davina, Helene Blond'un yanına gitti. «Şimdilik güle güle. Ben yarın gelip seninle konuşacağım. Mösyö Johnson seni sözünü ettiği eve götürecektir. Eve varınca da istediklerinin bir listesini yapiver...»

Helene Blond, kapıya yürüdü. «Bundan hiç kuşkunuz olmasın.»

Kapı kapanınca, Davina, Colin Lomax'in yanına gitti. «Sen bir harikası,» dedi. «Bu işi nasıl basardın?»

«Resmî bir rapor mu istiyorsun?»

«Hayır. Raporunu yarın da hazırlasan olur. Sen şimdi sadece neler olduğunu anlativer.»

Colin Lomax. «Karnım tok olunca daha rahat konuşuyorum.»

«O halde gidip yemek yiyelim. Bu kez benim konuğumsun.»

Humphrey Grant; «Ben artık eve gidiyorum,» dedi. «Sen yarın saat kaçta yola çıkacaksın, Davina?»

«Sabah dokuz buçukta. Senin de gelmeni istiyorum, Humphrey. Tabii Tim de bizimle gelecek. O çok iyi Fransızca biliyor. Kızın sözlerini bize rahatlıkla tecrüme edebilir.»

Humphrey Grant, Colin Lomax'a döndü. «Kutlarım. Resmi rapora göz atmadan önce sana bir öneride bulunmak istiyorum.»

«Kızla ilgili bir öneri mi bu?»

«Evet. Bana kalırsa, çok dikkatli olmalıyız. Bu kız, normal bir insana benzemiyor. Kötü ruhlu bir yaratık o.»

Colin Lomax, «Ben de aynı kanıdayım,» diye karşılık verdi.

Yarım saat sonra büroda kimse kalmamıştı. Gündüz ekibi nöbeti gece ekibine bırakmıştı.

Humphrey Grant, evine gitmeye karar vermişti, Tim Johnson da karısı ve çocuklarının onu evde dört gözle beklediklerini biliyordu. Evde, çoluk çocuk birlikte televizyon izlerlerken. Tim Johnson bir yandan da ertesi gün başlayacak olan sorgulamayı düşünüyordu.

Davina ile Colin Lomax, Brompton Caddesindeki et lokantasında karınlarını doyurmaya karar vermişlerdi.

Helene Blond ise, Welton Malikanesindeki lüks yatak odasında, gözlerini tavana dikmiş düşünüyordu. Tehlikeden kurtulmuştu. Şimdilik. Fakat sabahleyin yeni bir mücadele başlayacaktı. Ve düşmanı bir kadındı...

Davina, yemek sona erip kahve gelinceye kadar Colin'e soru sormadı. Genç adam, çok yorgun ve perişan görünüyordu. Biraz kendini toparlaması için ona süre tanımak gerekiyordu.

Sonunda Davina dayanamadı:

«Elimden geldiğince sabırlı olmaya çalıştım,» dedi. «Ama sabrın da bir sınırı var. Hadi, Colin, bana olanları anlatıver.»

Colin Lomax, ayrıntılara girmeden", başından geçenleri özetledi. Helene Blond'u kaldırırma nasıl savurduğunu anlatınca, Davina heyecanlandı:

«Canını tehlikeye atmışsın. Buna hiç gerek yoktu,» dedi.

«Neyse yine de sapasağlamım işte. Biz ucuz kurtulduk ama o gün iki kişi öldü. Helene Bbnd bile olanları görünce şok geçirdi.»

«Yani bunun da kızı kandırmana yardım ettiğini mi belirtmek istiyorsun? Humphrey Grant, kızın kötü ruhlu bir yaratık olduğunu söylediği zaman sen de ona katıldın. Niçin?»

«Sana kızın halasını anlatayım...» Colin Lomax sözlerini bitirince, Davina bir sigara yaktı.

Genç adam, «Konyak içmedik ama...» dedi. «Sana konyak ısmarlayabilir miyim?»

«Bu gece benim konuğumsun, yoksa unuttun mu?»

«Örgütten ücret aldığıma göre, konyağın parasını ben ödeyebilirim.»

Lokantadan çıktıkları zaman, Colin genç kadının koluna girdi. «Hadi, beni kırma, oturup birer konyak içelim.»

«İçelim ama bir şartla.»

«Ben öyle şartlı şurtiu işlerden hiç hoşlanmıyorum. Ama sen gene de şartın neymiş, açıkla bakalım.»

«Yarın Welton'a gelip, sorgulamaya katılacak-

sın. Arabam burada. Bu akşam, erkeklik gururunu incitmek istemediğine göre, arabayı sen kullanabilirsin...» ,

Colin Lomax, yastığı baaşmın altına yerleştirdi: Davina Graham'ın evine varıncaya kadar hiç konuşmadılar.

Evde genç adam, birkaç kadeh konyak içti, Davina ise elindeki kadehi yarılayamadı bile... Bu arada Helene Blond'dan, söz ettiler. Bu inatçı kızın Ma-Nang'ın Evi ile bir ilgisinin bulunabileceğine inanmak güçtü. Onun, telkinle ya da ilaçla beynini yıkmak kolay bir iş olmasa gerekti.

Colin Lomax, «Anladığım kadarıyla sen şu eski hipileri düşünüyorsun,» dedi. «O işlerin modası çoktan geçti. Bizim küçük kızımız, barışı ve kardeşliği çok daha değişik yöntemlerle savunmaya meraklı. Bana öyle geliyor ki bu Ma-Nang Evi Rusya'da bir merkezden idare ediliyor.»

Davina da ekledi, «Yani başka bir deyişle, bu işte de dostumuz Borisof'un parmağı var öyle mi? Ben daha ilk gün bu olasılığı aklıma getirmiştım. Bugün de fikrim değişmedi.»

Colin Lomax. «Ama fikrinin doğru olduğunu kanıtlaman da güç...»

«Farkındayım. Bu gece güzel bir uyku çekip, yarın sabah sekiz buçukta, apartmanın kapısında benimle buluşmaya ne dersin?»

«Malikaneye geleceğimi söylemedim ki... Ben de iş gücü sahibi bir insanım... Senin arabana bindim diye, ağzından çıkan her sözü emir sayamam.»

«Yarın sabah görüşürüz. Bu arada gerçekten çok iyi bir iş başardığını tekrar söylemek istiyorum. Evet, tek kelimeyle harikaydın...»

Doktor, bacak bacak üstüne atmıştı. «Bu çok tehlikeli bir hata.» diye mırıldandı. Doktorun koruyucusu içinden 'Artık kendine eskisi kadar güven-

miyor' diye düşündü. Nihayet çatlak ortaya çıkmıştı. Eh, o da bir insandı. Ve bu nedenle de hesaplarında yanılmıştı. Ancak doktorun hatası, koruyucunun kurduğu düzeni allak bullak edecekti.

«Vaktiyle sen bana eleman programlanınca, onun bu işden kurtulamayacağını söylemiştin» diye homurdandı. «Ama bu eleman, kontrolden çıktı. Ve her şeyin anahtarı da bu kızda. 'Fransa' onlara her şeyi anlatabilir.»

Genç adam: «Ben de bunun nedenini araştırıyordum,» dedi.

«Ben özür değil, çözüm istiyorum. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Son testi uygulayacağım.» Doktorun kalbinin atışları hızlanmıştı. Duygularını kontrol altında tutamadığı için de ayrıca üzülmüyordu. Baskıya karşı böyle bir tepki göstermemesi gerekirdi. Oysa diğer elemanlar gibi kendini de çok iyi bir şekilde programladığını sanıyordu. «Hiç merak etmeyin,» diye mırıldandı. «'Fransa'yı yola getirmek için nasıl bir yöntem uygulamak gerektiğini biliyorum.»

Doktor, koruyucusuyla göz göze gelmekten kaçınarak, sözlerini sürdürdü:

«Söz veriyorum, Fransa, benim isteklerime uyaacaktır. İstese de bana karşı koyamayacak...»

Koruyucu birkaç saniye hiç sesini çıkarmadı. Şu "kendini beğenmiş serseriye giderek kızmaya başlamıştı. Onun geçmişte başardığı büyük işler de artık gözünde yoktu.

«Bir teknik geliştirdin,» diye damdan düşer gibi konuştu, «Ben de sana gerekli olan her türlü kolaylığı sağladım. Bana yaptığın her açıklamayı kabullendim.» Adam, hırsıyla yumruğunu masaya indirdi. «Ama başarısızlığa uğrayabileceğinden hiç söz etmedin. Bu son deneyin olumlu bir sonuç vereceğini nereden bilebilirim?»

Doktor, sesini yükseltmemeye özen göstererek; «Son deneyleri izlediniz» dedi. «Siz de oradaydınız.

Deneyde kullandığımız kişiler hepsi de uygulamayı benimsediler. Üstelik hepsi de değişik kişiliğe sahiptiler. Fransa da bize boyun eğecektir...»

Öbür adam, öfkeyle, bağırdı. «Sen sadece teorilerini savunuyorsun. İngiliz Haberalma Örgütünün elinde tutuklu olan birine nasıl deney yapacaksın? Bu soruma karşılık ver, dostum... Eğer yanıtını akla uygun bulursam, sana tekrar güvenebilirim.»

«Sorunun bir bölümüne yanıt verebilirim. Fakat bu iş için gerekli malzemeyi ben temin edemem. O iş benim sorumluluk alanımın dışında kalıyor. Eğer sizler gerekli malzemeyi temin ederseniz, 'Fransa' benden gelecek işaret üzerine cinayet işleyecektir. Kız şimdi tutuklu olduğu için onunla bir temas kuramıyorum. Ama siz teması sağlarsanız, gerisi kolay...»

Adam, doktora bakıp gülümsedi: «Benim adamlarım üzerlerine düşeni yapacaklar» dedi; tehdit dolu bir gülümsemeydi bu. «Sen de üzerine düşeni yapacaksın kuşkusuz. Haklı olduğunu kanıtlaman ne kadar sürer?»

Doktor hiç düşünmeden karşılık verdi. «Onu hemen etkileyebilirim. 'Fransa', harekete geçinceye kadar dayanılmaz bir bunalım içinde kıvranacak...»

Adam, hafta sonunu yazlık evinde geçirdi. Irmağın kıyısında balık tutup, suyun akışını dalgın dalgın izleyerek dimlenmeye çalıştı. Yaz günlerine bayılıyordu. Meslektaşları yazın bu en sıcak aylarını Karadeniz kıyısındaki villalarda geciriyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, eski devirlerden kalma o görkemli villa'arda yazın tadını çıkarmaya kendisi de can atıyordu. Eskiden Borisof da yaz tatillerini Karadeniz kıyılarında geçirme olanağını bulmuştu. Ama bu yaz, durum çok farklıydı. Moskova'nın sıcaklığına katlanmak zorundaydı. İktidar hırsı onu bu fedakârlığa zorlamıştı.

Adam, o hafta sonu çok güvendiği iki yardım-

cismi yazlık evine çağırdı. Onlara neler istediğini anlattı. Adamlar, onu dinlerlerken, yüzlerindeki ifade değişmişti. Adamın yardımcılarının verilen emirden hiç de hoşlanmadıkları belliydi.

«Biliyorum, sizden güç bir iş istedim ama bunu yapmak hiç de olanaksız değil. Üstelik bu işin yapılması gerekiyor. Yoldaşlar. Sizin bunu başaracağınıza inanıyorum...»

Adamlardan yaşlıca olanı. «Kurallara aykırı bu,» diye miniaandı. KGB örgütünde görevli bir albaydı. Ama tatil gününde sivil giyinmişti. Şortu ve bisiklet, yaka gömleğiyle tam bir sporcuyu anımsatıyordu. Ondan daha genç olan arkadaşı ise, eşofmanlıydı. İki de sportmen görünüşlüydü. İki adam da, o çevrede yaşayanlara resmi bir görev için buraya geldiklerini belli etmek istemiyordu.

Albay. «Daha önce böyle bir şey yapılmadı,» dedi. «Yazıyla belirtilmemiş olsa bile kural bu...»

«O zaman biz de yeni bir kural düzenleriz... Batı Dünya'sında hiç kimsenin güvencede olmadığını belirtiriz.»

Kısa bir sessizlik oldu. Adamın yardımcılarında daha genç olanı, cesaretini kanıtlamaya çalıştı. «Ve Doğuda da kimse güvencede değil. Şef?»

«Bunu daha önce kanıtladık. Zaten bu sayede-şimiz de daha kolaylaşacak, Yoldaşlar. Ve Rusya'yı daha tehlikesiz bir ülkeye dönüştüreceğiz. Albay,, bana en kısa zamanda bir rapor hazırlamanı istiyorum.»

Adamlar kalktılar. O'nu eğilerek selâmladıktan sonra evden ayrıldılar. Adam gene yalnız kalmıştı. Güvenlik Örgütlerinin Başkanlarının da artık tehlikenin uzakta olmadıkları kanıtlanmalıydı. CIA'nın Brunson'u, Fransada SEDECE Örgütünün başkanı, İngiltere'nin Davina Graham'ı tehlikeye karşı bağlılık sahibi olmadıklarını bilmeliydiler. Şu dâhi doktor da artık kendini kanıtlamalıydı, aksi halde, ça-

lıştığı hastanedeki koşuylardan birine hasta olarak yatırılması işten bile değildi.

Davina, VVelton'dan ayrılmaya nihayet karar verdiğinde saat akşamın yedisi olmuştu. Genç kadın Humphrey Grant ile birlikte üst düzeydeki yetkililere ayrılan küçük bir dinlenme salonuna gidip, birer içki içtiler. VVelton'un yönetimini üstlenen emekli bir subaydı. Savaşta çok büyük işler başarmıştı. «Bu durumun hepinizi düş kırıklığına uğratması doğa!» dedi, «Kız, bunalım geçiriyor. Doğru olanı yaptığından emin değil, bu nedenle de şimdilik susmayı yeğliyor.»

Davina öfke içinde, «Kız yalan söylüyor,» dedi. Bunu biliyorum. Sen de benimle aynı kanıda değil misin, Humphrey?»

«Evet, Davina, sana hak veriyorum. Kız şimdilik bizlere ayrıntılı bilgi vermemekte direniyor. Bu davranış benim için pek de sürpriz olmadı. İnsanlara böylesine düşman kesilen biriyle daha karşılaşmadığımı da belirtmek isterim. Kız özellikle sana çok kızıyor, Davina.»

«O halde bu aşamada benim aradan çekilmem daha doğru olur. Belki de Tim, iyi bir koz yakalayınca kadar kızıdan uzak durmam gerekebilir. Kız, nedense Tim Johnson ile daha iyi anlaşıyor. Zaten Tim de mükemmel fransızca biliyor, bu nedenle aralarında bir yakınlaşma söz konusu olabilir.»

Humphrey Grant, «Siz kızın İngilizceyi iyi bilmediğine mi inanıyorsunuz?» dedi. «Bence yanılıyorsunuz. Söylediğimiz her sözü anlıyor. Yalnız sen bir noktada haklısın, Davina. Kızı nedense tedirgin ediyorsun. Bundan sonraki günlerde Tim ile değişmeli olarak kızı sorguya çekmek istiyorum. Bakalım, davranışlarında bir değişiklik olacak mı?»

VVelton'un yöneticisi. «Şu dakikaya kadar hiçbir gelişme olmadı mr » diye sordu.

«Hayır, ne yazık ki, hayır... Tim nerede?»

Emekli asker, «Kısa bir yürüyüşe çıktı,» dedi, «Bacaklarının kaslarını açmak istiyormuş. Hava da çok güzel. Bizden istediğiniz bir şey var mı. Bayan Graham?»

«Hayır, yok. Sağolun. Yalnız size şu kadarını söyleyeyim: Kız böyle davranmakta devam ederse onun blöfünü görmeye kararlıyım.»

«Nasıl yani?»

«Kızı, Fransız Haberalma Örgütü'ne devredeceğim. Ve gerekeni yapmalarını söyleyeceğim. Duvalier ailesini onun kurşuna dizdiğini biliyorum. Bu masum kız numaralarına daha fazla göz yumamayacağım. İçki için teşekkürler... Aman kızdan gözünüzü hiç ayırmayın olur mu?»

«Siz hiç tasalanmayın. Bizim haberimiz olmadan, bir yere adımını atamaz. Odanın dört bir yanı elektronik aygıtlarla dolu. İkinizi de arabaya kadar götürüyüm.»

Dışarı çıktıkları zaman, VVelton'un yöneticisi, Humphrey Grant'e, «Yarın tekrar gelecek misiniz?» diye sordu.

Davina, atıldı; «Yarın Tim gelsin, Humphrey sen, Tim'e birkaç gün izin ver... Şansını denesin bakalım.»

Davina Graham'ın, söze karışıp, kendisine yöneltilmiş bir soruya yanıt vermesi, Humphrey Grant'i fena halde sinirlendirmişti.

Davina da pot kırdığını fark etmişti. «Kusura bakma, Humphrey sinirlerim çok bozuk. Tabii geri dönüp dönmeyeceğini senin açıklaman gerekir. Tim ile aranızdaki anlaşmaya benim karışmam doğru de*ğildi.»

Humphrey Grant, kolay kolay gevşeyeceğe benzemiyordu. «Bu işin düzenlenmesini sana bırakmam doğru olacak.»

Davina, adamın öfkesini anlamazlıktan geldi. Bir sigara yakıp, **dumanını** derin derin içine çekti. «Ah,

Tanrım, öyle yorgunum ki... Saatler saati orada put gibi oturup, kızın yalanlarını dinlemek beni çok yordu. Utangaç kızmış da, aşağılık duygusuna kapılmış da... Bıraksalar, piçin suratına iki tokat indirirdim. Zaten kız da benim neler düşündüğümü anladı. Bile bile benimle dalga geçti. Moa'ena'dan gelen haberlerden sonra, kızı ne yapıp yapıp konuşturmamız gerekiyor. Tek umudumuz bu. Elsa Vaidorini, küçük bir ipucu verebildi. Kız, bildiklerinin hepsini Modena'ya anlattı ama bu da bizim için yeterli değil. Franklyn'in katilini sağ bırakmadılar... Soruları yanıtlamasına olanak vermediler. Bu kızı da öldürmeye çalıştılar. Bu da kızın ne kadar önemli biri olduğunu kanıtlamaya yeter sanıyorum.»

Humphrey, somurtarak, «Peder Marnie'nin katilini asla bulamayacağız,» diye homurdandı. «Mac Neil'in adamları, şu meditasyon merkezlerini didik didik ediyorlar. Ama bunların hangilerinin sahte hangilerinin gerçek olduklarını saptamak aylarca sürebilir. Bunlardan birinin Ma-Nang'ın İngiltere'deki şubesi olduğunu anlamak da çok güç.»

«Haklısın. Adamların Fransa ve İtalya'da uygulamaları yöntemlerden yararlandıkları kesin. Ama bu iş bizim yetkimizin, sorumluluğumuzun dışına çıkıyor, Humphrey. Her şeyi de biz yapamayız. McNeil ve diğerleri kafa kafaya verip, bu sahtekârları bulsunlar. Gecenin bu saatinde yollarda trafik de çok yoğun oluyor.»

Humphrey Grant, tekrar homurdandı. O da yorgundu. Bu sorgulama seansı onun do canını sıkmıştı. Heiene Blond'dan da hiç hoşlanmamıştı. Tim Johnson birkaç gün bu kızla birlikte olacak diye onu kıskanmak aklının köşesinden bile geçmiyordu. Fakat Davina, kızın özellikle kendisine karşı sert bir tepki gösterdiğini söylerken, durumu abartmamıştı. Gerçekten de bu Heiene Blond, özellikle Davina'ya diş bilemediğini gizlemiyordu.

Bazı kadınların hemcinslerine karşı böyle inanı!

mayacak derecede nefret beslediklerine tanık olmuştu. Acaba neden böyle oluyordu? Humphrey Grant, uzun süreden beri zihnini kurcalayan bu soruyu aklından çıkarmaya çalıştı. Davina, Humphrey Grant'i evinin önüne bıraktı, sonra doğruca kendi evine gitti.

Davina o sabah, saat dokuza kadar, Colin Lomax'ı beklemişti. Ama genç adam, söz verdiği halde, randevu saatinde oraya gelmemişti. Genç kadın, sıkıntılı bir tavırla TV'yi açtı. Birkaç dakika televizyondaki programı izledi, sonra sıkıntı içinde TV'yi kapadı. Çok kötü bir gün geçirmişti. Bir fincan kahve içerse belki sinirleri biraz yatıştırdı... Cam yemek yemek istemiyordu. Sigara... Eyvah, evde sigarası da kalmamıştı. Davina, sigarasız ne yapacağını düşünürken birden Tony vValden aklına geldi. Genç adam, Davina'nın sigara içmesine hep karşı çıkmış, sağlığını tehlikeye attığını söylemekten bıkip usanmamıştı... Davina «Canın cehenneme,» diye mırıldanıp, pakette kalan son sigarayı yaktı.

Davina, sigarasını tablaya bastırırken, Colin Lomax'a telefon etmeye karar verdi. Telefonun zili uzun uzun çaldı ve neden sonra Colin, telefonu açtı.

«Bu sabah neden gelmedin? Seni bekledim.»

«Uyuya kalmışım. Bağışla.»

Davina iyice sinirlenmişti. «Evet, belli oluyor. Hiç değilse telefon edip gelemeyeceğini söyleyebilirsin.»

«Galiba çok kötü bir gün geçirmişsin... Bilmem yanılıyor muyum?»

«Evet, gerçekten çok kötü bir gün geçirdim. Ama bundan sana ne?»

«Sinirlerin bozulunca kavga çıkarmaya can atıyorsun. Dinle, Davina, anlaşmanın benimle ilgili bölümü tamamlandı. Benden bir mucize beklemen doğru olmaz. Onun için, lütfen beni daha fazla üzme. Dün neler oldu?»

«Eğer birazcık ilgilenseydin, VVelton'a gelir, her şeyi kendi gözlerinle görürdün.» Davina telefonu

kapayıp, tekrar televizyonu açtı. Eğer Helene Blond, uzlaşmaz bir tavır içinde olmayı sürdürürse, İvla-Nang Evi hakkındaki bilgileri, Fransız Haberalma Örgütüne aktarmaları gerekecekti. Ve de kızı Fransızlara teslim edeceklerdi. Böylece barış liderinin *neden* vs kimler tarafından öldürüldüğü anlaşılamayacaktı. Fransız Haberalma Örgütü'nün İngilizlere yardımcı olmaya çalışmayacağı da belliydi. Hele Colin Lomax, bir hafta içinde bir sürü ipucu elde edip, örgütteki elemanları güç duruma düşürünce, adamlardan yardım beklemek aptallık olurdu... Davina, ekrandaki görüntülerle ilgilenmek istedi ama, akli fikri cinayetlerdeydi. Birden kapının çalındığını duydu.

«Kim o?»

«Benim, Davina... Lütfen kapıyı aç.» Davina, diktafonu kapayıp, kapının ziline bastı. Colin Lomax, merdivenlerin basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Genç kadın, onu içeriye buyur ederken, «Bu ne sürpriz?» dedi.

Genç adam, Davina'nın yüzüne baktı. «Aslında benim gelişim senin için bir sürpriz olmamalı. Kavga etmek istediğin *zamanlar*, hep *sen* konuşurdun, karşındaki de seni dinlemek zorunda kalırdı. Kavganın sonunda da ne yaptığımızı unutmadın değil mi?»

«Colin...»

Erkek, Davina'yı susturdu. «Kavgayı bitirdiğimizi varsayalım» dedi ve kadını kolları arasına aldı.

O gece Helene Blond bir kâbus gördü. Aşağı yukarı bir yıldan beri böyle bir rüya görmemişti. Uykudan uyandı. Soluğu kesilmişti, terden sıılsıKlâm olmuştu. Birden nerede olduğunu bile anımsanamadı. Sonra uzanıp, başucundaki lambayı yaktı. Genç kız lambayı yakarken, tavana yerleştirilmiş olan küçük kamera da çalışmaya başlamıştı. Helene Blond, yatağın içinde doğruldu. Sakinleşmeye çalıştı... Annesi... Kollarını vücuduna doladı, farkına varmadan

küçük bir çocuk gibi büzüldü. Korkmuş bir çocuk... Kendini korumaya çalışan, zavallı bir çocuk. Rüyasında annesini görmüştü. Elinde bir sopayla Helene'e doğru yürüyordu. Bağırarak istemişti ama sesi çıkmamıştı. O korkunç cezadan kaçıp kurtulması olanaksızdı... Bacaklarını kıpırdatamıyordu. Babası, o rüyada yer almamıştı. Bu korkunç rüyada onun yeri yoktu, çünkü Helene o rüyayı gerçekte yaşadığı zaman babası evde değildi. Adam, o hiç sonu gelmeyen uzun gezilerinden birine çıkmıştı, karısıyla nefret ettiği kızını evde başbaşa bırakmıştı.

Helene'in ilk çocukluk anıları arasında korku birinci sırayı alıyordu. Annesinin verdiği büyük korku. Ona anne demek de doğru değildi... Küçük kızı cezalandırmaktan başka bir şey düşünmeyen bir canavardı o... Ağlayan çocuk, karyolasında, çimdikleniyor, tokatlanıyordu. Yürümeye başladığı zankan, karanlık bir odada cezaya bırakılmak, Helene Blond'un kaderi olmuştu. Küçük kız küçük bir kabahat yapsa, annesi onu hemen küçük karanlık odaya kapatıyordu. Yemeğini yemezse, üstünü kirletirse, hele hele, altını ıslatırsa, karanlık odada soluğu alıyordu. Altını ıslattığı zamanlar annesi onu ince bir sopayla dövüyordu. Çocukluk yılları, sayısız dayaklar ve sürekli korku içinde geçmişti. Babası eve uğradığı zamanlar, ana-kız arasında geçenlerin hiçbirini fark etmemişti.

Helene on altı yaşına geldiği zaman, annesi kansere yakalanmıştı. Helene, yatağına uzanıp, annesinin iyice çaresiz duruma geleceği günleri düşlemeye başlamıştı. Annesi, ondan yardım istediği zaman, kadının boğazını sıkıp, onu bir daha konuşmamak üzere susturacaktı... Hep bu düşle yaşıyordu, Helene... Ama düşleri gerçekleşmemişti. Margaret Blond'un hastalığı ilerleyince, kadını bir hastaneye kaldırmışlar ve annesi orada ölmüştü. Helene, hastanede, annesinin cesedi önünde öylece durmuştu. Babası da yanındaydı. Hiç sesini çıkarmıyor, hiçbir şey yapmıyordu. Annesine beslediği korkunç nefret, benliğini sarmıştı...

Bu nefret duygusundan kurtulabilmek için bir şeyler yapması gerekiyordu... Sonunda meditasyonu denemeyi kararlaştırmıştı

Helene Biond'a, lisedeki arkadaşlarından biri Çinlilerin yönettikleri bir kurumu önermişti. Onların yöntemlerinin Hintlilerinkinden çok farklı olduğunu ve sorunlarını kısa sürede çözümlemesine yardım edeceklerini belirtmişti. Helene Blond, kısa süre sonra, uykusuzluk diye bir sorununun kalmadığını fark etmişti. O günlerde halasının yanında oturuyordu. Babası, sürekli seyahatte olduğu için evde tek başına kalmak istememişti. Geceleri gördüğü rüyaları halasına anlatmamıştı. Zaten o kadından da nefret ediyordu. Halası, kelimenin tam anlamıyla bir iyilik simgesiydi. Oysa Helene Blond, kendini bildi bileli, nefret ve kötülükten başka bir şey tanımamıştı, işte bu nedenle de halasını benimseyemiyordu. Zavallı halası, çok zayıf bir kadındı. Oysa Helene, karşısında daima güçlü ve zalim insanlar görmeye alışmıştı. Başkaları ona nasıl davranmışsa, Helene Blond da çevresindekilere öyle davranmak istiyordu. İşte Ma-Nang Evi'nde, genç kıza insanlardan korkmamayı, onlara her türlü kötülüğü yapmayı öğretmişlerdi. Artık çok güçlüydü Helene... 'Fransa'ydı o. Bundan sonra hiç kimsenin ona kötülük yapmaya gücü yetmeyecekti. Genç kız, ışığı söndürüp, başını tekrar yastığa bıraktı. Uykuya dalmadan önce Davina Graham gözlerinin önünde canlandı. Bu kadın, Duvalier ailesini Helene'in öldürdüğünü öğrense, acaba ne derdi? Kuşkusuz, Helene Blond'un hiç de küçümsemeyecek biri olduğuna inanmak zorunda kalırdı...

Davina, «Bu iş yürümeyecek» dedi.

Colin Lomax, yastığı başının altına yerelştirdi: «Ben aynı 'kanıda değilim... Sen çok sevimli ve çekici bir kadınsın ama, konuşmaya başlayınca, her şey değişiyor. Çok da zayıflamışsın, hayatım.»

Davina, erkeğe baktı. «Colin, yalvarırım, biraz daha ciddi olmaya çalış...»

«Hayır, şu anda ciddi olamam. Seninle sevişince çok mutlu oluyorum. Mutluluğumu berbat etmene izin veremem. Geriye dönmeyi isteyen ben değilim. Ama şimdi buradayım ve sen ne düşünürsen düşün, bu işin yürüyeceğine inanıyorum. Yalnız önce bir soruma cevap vermek zorundasın. Tony VValden'e aşık mısın?»

Davina, kollarını erkeğin vücuduna doladı. «Hayır, ona aşık değilim. Zaten onu sevseydim, seninle sevişmeyi aklımdan geçirmezdim.»

Colin, genç kadının elini parmaklarının arasına hapsetti. «Güzel... O halde her şeye yeniden başlayabiliriz. Lütfen, bu kez bana bir şans tanı. Yoksa kulağına eğilip 'seni seviyorum' dememi mi bekliyorsun?»

«Beni seviyor musun?»

Colin, genç kadını, biraz daha kendine çekti. «Eğer seni sevmeseydim, şimdi burada olmazdım... Görüyorsun ya, durum, gayet iyi...»

Colin genç kadına 'beni seviyor musun?' diye sormadı. Davina, erkeğin bunu sormasını bekledi ama Colin hiç oralı olmadı... Davina da rahat bir soluk aldı. Çünkü Colin'in bu sorusuna kesin bir yanıt vermek ona güç gelecekti. Davina, Colin'i seviyor muydu? Evet, bir erkek olarak, bir arkadaş olarak ve bir sevgili olarak, evet. Ama onun uğruna mesleğini bırakmayı, göze alamazdı. Böylesine büyük bir fedakârlığı asla yapamazdı. Erkeğe bu ilişkinin sürekli olamayacağını söylemesinin nedeni de buydu. Çünkü Davina ikinci kez kendini bir erkeğe adayıp da gene bir düş kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Ayrıca Colin Lomax'ı da üzmeye hakkı yoktu. Davina o gece Colin'e, gerçekleri anlattı, Tony VValden ile ilişkisinin neden kesildiğini açıkladı.

«Tony, görevimi bırakırsam, her sorunun çözüm-

leneceğine inanıyordu. Benim evlenip, her şeyi yüz-üstü bırakabileceğimi düşünmüştü.»

Colin Lomax, «Öyleyse bu adam, seni hiç tanı-mamış,» dedi, «Ailesi hakkında bir soruşturma yap-mayacağını düşünmekle de budalalık etmiş... Buda-lanın tekiymiş. Oysa ben de onu çok akıllı ve be-cerikli biri sanıyordum. Özel sektörün parlak delikan-lılarından biriydi benim gözümde... Ama Tony Wal-den'in ülkesini satmayı düşüneceğini de aklıma ge-tirmemiştim.»

«Burası Tony'nin ülkesi değil... Zaten onun va-tanı da yok. Bunu çok iyi biliyorum. Tony için sadece mesleği ve ben önemliydim. Adam oğullarını bile fazla sevmiyor. Borisof'un ajanları için bu.unmaz bir nimetti. Ben de bir bakıma öyle sayılırdım. Tony Wal-den'e güvenmekle bunu kanıtlamış oluyordum.»

«Kendini suçlama... Sen ona fazla güvenmedin.»

«Evet, gene şansım varmış.»

«Peki, şimdi durum nedir?»

«Tony ile ilişkimi kestiğimi karşı tarafa duyur-maya çalıştım ve başarılı olduğumu da sanıyorum... Aksi halde adamlar, Tony VValden'i mahvedebilir-lerdi.»

«Ve tabii sen de böyle bir şeyin olmasını istemi-yorsun değil mi?»

«Hayır, istemem... İnan bana, Colin, Tony Wal-den, beni kaybetmekle yeterince büyük bir düş kfrıklığına uğradı... Ben;m yüzümden çektiği ccı ona yeter.»

«Tahmin ederim. Peki, Tony VVa'den ile ilişkinin kesilmesinin nedeni neydi? Yani adamlara ne yaian uydurdun?»

«Tony'yi bir başka erkek uğruna terk ettiğimi bildirdim.»

«Bari bu masala inandılar mı?»

«Bilmiyorum. O geceden sonra Tony VValden ile hiç konuşmadım. Bu da beni biraz şaşırttı. Çünkü

benim tanıdığım Tony kolay kolay pes edecek tiplerden değildir.»

Colin Lomax, bir sigara yakıp Davina'ya uzattı.

«Gene de Tony Walden senin için bir tehlike kaynağı. Bu işi kökünden çözümlemelisin, hayatım. Adamlar, birine çengel attılar mı, onun yakasını kolay kolay bırakmazlar. Bunu, sen benden çok daha iyi bilirsin.»

Davina, tıfuraksadı. «Tony Walden için dosya açıldı,» dedi. «Humphrey Grant, dosyayı MacNeiPe verecek. Onu göz hapsinde tutacaklar.»

Colin güldü.

Davina şaşırılmıştı. «Komik bir şey söylemedim ki...»

«Ama sen çok komiksin. Eski şefin James White'a benziyorsun.»

Davina, erkekten uzaklaşmaya çalıştı: «Hayır, böyle konuşma... Dediklerin doğru değil.»

Colin, genç kadını tekrar kendine çekti. «Biliyorum. Yani şimdilik James White'a benzemiyorsun... Hadi şimdi ya bana bir öpücük ver ya da kahvaltı hazırla...»

Davina saatine baktı «Kahvaltı...» dedi, «Saat kaç olmuş farkında mısın? Bir saate kadar büroda bulunmam gerekiyor.»

Colin Lomax, yataktan kalktı. Duş yapıp giyindi, Davina çantasını hazırlayıp, telefon ederken, genç adam da kahvaltısını tamamladı. Colin, gözlerini Davina'dan ayırmıyordu... Hiç konuşmadan onu seyrederken, Tony Walden'i düşündü... Bu adamın, Davina Graham'dan yana hiç şansı yoktu. Genç kadın yataktan kalkar kalkmaz, ikinci kişiliğine bürünür-mişti. Hey koca sersem hey... Davina'nın işinden istifa edip, onunla evleneceğine ciddi ciddi inanmıştı demek... Gerçi Davina'yı, Colin'den uzaklaştırmayı başarmıştı ama davranışları, onun Davina'nın kişiliği hakkında en küçük bir fikre sahip olmadığını kanıtı-

yordu. Aslına bakılırsa, Davina da Tony Walden i anlayamamıştı.

Colin, bu adamı artık kıskanmıyordu... Zaten kıskanması için de bir neden kalmamıştı. Bundan sonra Davina'yi tekrar kendine bağlamak için büyük bir mücadele verecekti. Bu iş hiç de kolay olmayacaktı... Fakat kesin kararını vermişti... Ne yapıp yapıp Davina'yı tekrar kazanacaktı.

Apartmandan birlikte çıktılar. Sokak kapısının önünde Colin genç kadını öptü. «Akşama yemekte buluşuyor muyuz?»

«Yemeği ben mi hazırlayacağım?»

Coiin Lomax, genç kadına, uzun uzun baktı. «Yemeği ben hazırlayacağım. Barbican'a gel. Tam se-kizde... Önlüğümü takmaya zamanım olsun...»

«Seni koca budala seni...» Davina. genç adamı, dudaklarından öptü.

Brüksel'de toplanma kararı pek acele verilmişti. Tony VValden'in sekreteri her zamanki gibi patronuna Beşinci George Oteli'nde yer ayırtmıştı. Sekreter hanım, patronunun çalışma programını da hazırlamıştı. Tony VValden bu sıralar her zamankinden daha çok çalışıyordu. Bürodaki işler ve iş gezileri, ona başka şeyler düşünme fırsatını vermiyordu. Zaten son günlerde çok da değişmişti. Büroda çalışanlar, kendi aralarında patrandaki bu inanılmaz değişikliği tartışıp, çeşitli varsayımlar üzerinde duruyorlardı. Tony VValden, huzursuz, içine kapanık, kolay kolay beğenmeyen titiz bir adam olmuş çıkmıştı. Hafta sonlarını da büroda geçirmek istiyordu. Tatil günlerinde ancak uçak yolculuğu yaparsa, büronun dışında olmayı göze alabiliyordu. Buradakilerin hepsi de Tony VValden'in kısa bir süre birlikte çalıştığı genç kadınla iki yıldan beri duygusal bir ilişki içinde olduğunu biliyorlardı. Bu ilişkinin sona erdiği belliydi. Tony VVal-

den'deki bu değişikliğin de sevgilisiyle arasının bozulmasından kaynaklandığı muhakkaktı.

Tony Wa İden'in yaşamına başka kadınlar da girmişti. Sadık sekreteri Frieda Armstrong, Paris'te, Madrid'de büyük otellerde geğirilen hafta sonlarını, kuyumculara, 'kürkçülere ödenen kabarık faturaları biliyordu. Ayrıca genç patronunun Ritz Oteli'nde özel bir de dairesi vardı. Önemli müşterilerini ve kadın arkadaşlarını ağırlıyordu bu dairede... Zavallı Frieda, yıllardan beri patronuna aşıkı ve genç adam başka bir kadınla ciddi ciddi iğülen'meye başladığı zamanlar, Frieda Armstrong da üzüntüsünden kahroiliyordu. Tony VValden'in gelip geçici serüvenleri değildi onu üzen... Davina Graham gibi, akıllı, güzel ve zeki kadınlar, tasalandırıyordu sekreter hanımı... Frieda Armstrong, böyleleriyle rekabet edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ayrıca genç patronuna biraz *da* acıyordu... Adamcağızın özellikle şu sıralar pek mutsuz olduğu belliydi.

Belçika'lı müşteri çok önemliydi... Bu müşteri ne zaman Tony VVaiden ile temas kurmak istese, genç adam, hemen diğer işlerini bir yana bırakıyor, randevularını iptal ediyordu.

O Çarşamba sabahı Tony VVaiden, havaalanına gitmek üzere bürodan çıkarken, Frieda Armstrong *üa* patronuna iyi yolculuklar diledi. Genç adam, yorgun görünüyordu. Durmadan işaret parmağını, baş parmağının tırnağına götürmesi de onun sinirlerinin bozuk olduğunu kanıtlıyordu, Baş parmağının etleri de iyice berelenmiş, tırnak dibine *kan* oturmuştu. Frieda Armstrong bir şeyler söylemeyi içinden geçirdi ama buna cesaret edemedi.

Tony Walden, olaysız bir yolculuktan sonra Brüksel'e varmıştı. Havaalanında, bir taksi onu karşılamış ve doğruca Beşinci George Oteline gitmişti. Güzel bir kentti şu Brüksel. Yaz güneşi havayı iyice ısıtmıştı, her taraf turistlerle doluydu. Fakat Tony VVaiden, oteldeki dairesine varıncaya kadar, çevre-

siyle fazla ilgilenmedi. Her zamanki gibi dairede bir sepet dolusu meyve ve bir şişe şampanya onu bekliyordu. Otel yönetimi, zengin müşterilerin nasıl ağır lanmaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Tony VValden, saatine baktı. Bir saat beklemek zorundaydı. Bu otelin tavanlarında, Venedik'teki Gritti Otelinde olduğu gibi yağlı boya resimler yoktu. Davina banyodan çıkıp, yanına gelmeyecekti. Tony, genç kadının evinden ayrıldığı geceden beri hiçbir kadınla beraber olmamıştı. Karısıyla da yüz yüze gelmemeye özen göstermişti. Yazlık evde oturmaktan da sıkılıyordu. Hele karısı da o evde olunca, Tony VValden'in sıkıntısı büsbütün artıyordu. İşte bu nedenle de tatil günlerini, Londra'da bürosunda, geçirmeye bakıyordu. Kısa bir süre önce Financial Times Gazetesinde Tony VValden'i öven bir yazı yayınlanmıştı. Genç adam, reklamcılık dünyasının en dinamik, en çalışkan patronu olarak nitelendirilmişti. Gazetede, Tony VValden'in beş yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı da yer almıştı. O günlerde, kendine ne kadar güvendiği fotoğraftan belli oluyordu. Oysa şimdi durum çok değişikti... Tony VValden çok büyük tehlikelerle karşı karşıyaydı. Sevdiği kadını elinden kaçırmıştı. Davina'nın bıraktığı boşluğa dayanabilmek çok güçtü.

Saat on ikiyi beş geçte telefon çaldı. Tony. telefonunu açar açmaz:

«Evet» dedi, «beyefendiyi lütfen yukarıya gönderin.»

Ziyaretçi, elli yaşlarında, gereğinden fazla kibar görünümlü, sahtekâr kılıklı bir adamdı.

«Yolculuğunuz iyi geçti mi, Mösyö VValden?»

«Evet, çok iyi geçti. Notunuzu alınca doğrusu çok şaşırdım. O sorunu hallettiğimizi sanıyordum.»

Belçikalı, başını iki yana salladı. «Ne yazık ki, durum sizin düşündüğünüz gibi değil. İsviçre'de belirli bir hesap numarasına büyük bir para yatırma öneriniz, olumlu karşılandı. Doğrusu ben de bu çözümden memnun kaldığımı belirttim. Fakat ne yazık

ki, bizimkiler, fikir değiştirdiler. Dostlarım, parayla ilgilenmiyor...»

Tony VValden, soğuk soğuk ter dökmeye başlamıştı. Demek parayla ilgilenmiyorlardı ha... Bu ne biçim işti? Önce, parayı almayı kabul etmişler, 'bu iş tamam' demişlerdi. şimdi ise, para yerine başka şey istemeye karar vermişlerdi.

«Dostlarınız para yerine neyle ilgileniyorlar acaba? Benden olmayacak şeyler istemeyin, lütfen. Artık haber kaynağım kurudu. Bunu onlar da biliyor.»

«Evet, evet biliyorlar. Bizim kendi haber kaynaklarımız var ve her şeyin dediğiniz gibi olduğuna inanıyoruz. Eski sevgilinizin yeni bir arkadaşı var.» Adam omuzlarını sükti. «şey, adam pek de yeni bir arkadaş sayılmaz. Sizden önce beraber olduğu adamla dolaşıyor.» Brükselli adam, Tony VValden'in yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etmişti. «Sizin bundan haberiniz yok muydu?»

«Hayır...»

Kısa bir sessizlik oldu, Belçikalı hiç de sabırsız değildi, burada dakikalarca beklemeyi de göze almıştı.

Tony VValden, «Sözünü ettiğiniz adam... diye söze başladı, «Yani benden önce ilişki kurduğu kişi, Lomax adında biri mi?»

«Evet adı Lomax... Haberalma Örgütünde çalışmış.»

Davina, verdiği sözü tutmuştu... Colin Lomax ile ilişki kurduğu izlenimini uyandırmıştı.

«Dostlarınız İsviçre'deki hesapla ilgilenmiyorlarsa, başka ne istiyorlar?»

Belçikalı ziyaretçi, yüzünde garip bir ifadeyle, «Bayan Graham ile tekrar ilişki kurmanızı istiyorlar.» dedi.

«Budalalık etmeyin... Davina Graham ile buluşsam bile, o kadının ağzından laf alabileceğimi sanı-

yorsanız, aldanıyorsunuz. Kadın belki de benimle karşılaşmak bile istemeyecektir.»

Adam, elini havaya kaldırdı:

«Lütfen, önce beni dinleyin. Bayan Graham'dan. bilgi sızdırmanızı isteyen yok. Sadece kadını sizinle buluşmaya ikna edeceksiniz ve ona küçük bir armağan vereceksiniz. Hepsi bu kadar... Canım, ne de olsa onunla eski dostsunuz... Birbirinizle kavga etmeden, uygar iki insan gibi vedalaştınız. Zaten, Bayan Graham, sizi terk etmişti öyle değil mi?»

Tony Walden, o anda tuzağı fark etti. Ah, ne alçak herifti bu... Eğer Davina Graham'a gerçeği açıkladığından kuşkulanırlarsa, Tony VValden'i mahvedeceklerdi.

Tony VValden, öfkeli öfkeli, «Davina beni terk etti» dedi, «ben Avustralya'daydım, onun da yalnızlıktan canı sıkılmış. Ne kadar sıkıldığını bilemem tabii. Eski sevgilisiyle barıştığından haberim yoktu. Yalnız şunu aklınızın bir köşesine yazın: Davina'ya zarar verecek bir şey yapmayı asla kabul edemem.»

Belçikalı, sabırla, «Mösyö VValden» dedi, «Lütfen bizim de budala olduğumuzu düşünmeyin. Bayan Graham'a zarar verecek bir girişimde bulunmanızı sizden hiç kimse isteyemez. Dostlarımız, sizin böyle bir şeyi asla yapamayacağınızın bilincinde. Her insanın bir ücreti vardır, ama her insanın da aşılamayan bir eşiğinin bulunduğu unutulmamalı. Sevdiğiniz kadına kötülük yapmanızı da isteyen yok tabii.»

Belçikalı gülümsedi. «Dostlarımızın insan psikolojisinden hiç anlamadıklarını düşünmüyorsunuz ya... Bakın, biraz daha mantıklı olmalısınız. Mösyö... Son derece nazik bir durumdasınız... Büyük bir dalavere çevirdiniz. Bu iş ortaya çıkarsa, en azından iki yıl hapis cezası yersiniz. Müşterilerinizin parasını, yasa dışı işlerde kullandınız. İşinizin devamı size bağlı. Mösyö VValden. Soruşturma tamamlandığı zaman beş parasız ve işsiz kalacağınızı hiç aklınızdan çıkarmayın. Sizin cezaevine kapatılmanız, karınız ve oğulla-

rınız için de çok üzücü bir durum yaratır. Size bunları anımsatmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama bu dediklerimin hepsi de gerçek. Şimdi bu dertlerden kurtulmak için yapacağınız tek şey. Bayan Graham'ı sizinle görüşmeye razı etmek olacak. Ve bir de şunu takmasını sağlayacaksınız.»

Adam, cebinden küçük bir kutu çıkardı. «Lütfen, dikkatle inceleyin. Taşların gerçek olduğunu hemen fark edeceksiniz. Bir kadına Cartier'den alınmış bir mücevher armağan etmenin zarar verici bir davranış olacağını hiç sanmıyorum.»

Tim Johnson, yeterince sabrettiğine karar vermişti. Karşısında oturup, sigara tüttüren kıza dikkatli dikkatli baktı... Helene Blond, önce sigara istemiş, sonra canının istediği yemekleri sıralamıştı. Şimdi ise baş ağrısından yakınıyordu.

«Başın mı ağrıyor?»

Kız, somurtarak, «Evet,» diye homurdandı. «Canım acırken senin sorularına karşılık veremem.»

«Duvalier'lerin öldürdükleri gece de mi böyle başın ağrıyordu?»

Helene Blond, genç adamdan böyle bir sora beklemiyordu. Öfkesini gizleyemedi. «O gece daha kötüydü durumum. Ağrının şiddetinden çıldıracak duruma gelmiştim.»

«Doğrusu senin baş ağrıların tam zamanında imdadına yetişiyor öyle değil mi? Baş ağrıların önce mi yoksa daha sonra mı başlamıştı?»

«Neden önce ya da neden sonra? Sözlerinden bir şey anlamadım.»

«Dostların Duvalierleri öldürmeden önce mi yoksa cinayetten sonra mı başladı? Katilleri içeriye sen aldın değil mi? Kapıyı açtın ve sonra da, yukarı çıkıp, uyku ilacıyla uyumaya çalıştın. Arkadaşlarının evde kim varsa, hepsini öldüreceklerini biliyor muydun? Senin arkadaşın olan o kızcağızın da öldürüleceğin-

den haberin var mıydı? Eh, bu durumda baş ağrılarından yakınmana hiç şaşmamalı.»

Tim Johnson, bu sözlerine beklediği tepkiyi alamadı. Kızın gözleri sadece ve sadece nefretle doluydu.

«Ben kimseyi içeri almadım,» dedi. «Migren ağrıları yüzünden yukarı çıkmıştım, uyku hapi almak zorunda kaldım.»

«Senin bu cinayetlerle bir ilgin yoksa, dostların neden seni öldürmek istiyorlar, bunu açıklar mısın? Amerika Dışişleri BakanıYıın katilini öldürdüler. Bundan haberin var değil mi?»

«Bana anlattıklarından başka bir şey bilmiyorum. Belki de onlar beni öldürmek istemediler. Belki de olay sadece bir kazaydı.»

Tim Johnson, başını yana çevirdi:

«Sen benim zamanımı boşa harcıyorsun,» dedi. «Londra'ya dönüyorum. Seninle bir başkası da konuşabilir. Ama ben de seninle ilgili bir rapor hazırlayacağım, Helene. Bile bile ve isteyerek, beni yokuşa sürüyorsun. Bana kalırsa, seni Fransa'ya geri göndermeleri yerinde bir davranış olur.»

Bu tehdit de kızı etkilememişti.

«Belki de yeni gelenle daha iyi anlaşırım,» Helene başını öne eğmişti. Biraz sonra gözlerini Tim Johnson'a yöneltti. «Beni o kadın mı sorguya çekecek?»

«Hayır. Sen onu ilgilendirecek derecede önemli bir kişi değilsin.»

Helene'in yanakları kızardı.

«Ben sizin düşündüğünüzden çok daha önemliyim.»

«Ben aynı kanıda değilim. Aslında sen kendini kat dağında gören, budalanın tekisin. Patronumun, zamanı çok değerli... Seninle gevezelik yapamaz... Ona da durumu bildireceğim.»

Helene bağırdı. «Ben başkasıyla konuşmam... Patronlarına söyle, boşuna zahmet edip buraya adam falan yollamasınlar.»

Tim Johnson, bir şey söylemeden odadan çıktı. Kız odada yalnız kalınca, gizli kameralar, onun tepkisini filme çekeceklerdi. Genç adam, Londra'ya hareket etmeden önce, odada çekilen filmleri, seyretti. Welton malikanesinin yöneticisi de salondaydı. Film gösterisi tamamlanınca. Tim Johnson adama baktı.

Emekli asker: «Meditasyon mu?» diye mırıldandı.

Tim Johnson, «Hayır,» dedi. «kızın bu yaptığını kendi kendini ipnotize etmek diye adlandırabiliriz. Öyle olmasa, odanın camını çerçevesini indirirdi. Neyse ben geri dönsen iyi olacak. Yarın onu rahatt bırakalım. Biraz sinirleri gevşesin. Belki birkaç gün hiç soru sormayız. Neyse, ben size kararımızı bildiririm.»

Davina, Tim Johnson'a döndü: «Şu Ma-Nang Evi benim kafamı kurcalıyor... Ma-Nang sözünün hiçbir anlam taşımaması garip. Neden böyle uydurma bir isim kullanmak istemişler acaba?»

«Zavallı Peder Marnie'yi öldürmek için buraya yabancı bir ajan göndermediyseier, Ma-Nang Evinin burada da bir şubesini neden açmamışlar? Böyle bir şube olmadığı için bilgisayar aracılığıyla yaptığımız soruşturmadan bir sonuç alamadık. Evet, neden burada şubeleri yok? Neden Fransa, İtalya ve Rusya? Sovyet Bakan Nikolayef'i öldüren bir Rustu, bunu biliyoruz. Demek bu beyin yıkama merkezinin Rusya'da da bir şubesi var... Tim, bak ne diyeceğim, şu Poiyakof'a başvursak iyi olmaz mı? Belki çılıncı bir fikir bu ama, bence denemeye değer...»

«Hiç de çılıncı bir fikir değil. Helene Blond'u bir süre rahat bırakmaya karar verdiğimizize göre, Poiyakof'a akıl danışmaya zamanımız olacak. Poiyakof'da artık Rusların yöntemlerini unutmuş ya, neyse...» Tim Johnson, gülümsedi, «Bağışla, Poiyakof'u kınamıyorum, aslında bende de iş kalmadı...»

«Yoo, kendini küçümseme. Sen hepimizden da-

ha akıllı ve yeteneklisin. Polyakof'u bulmaya çalış. Belki de evindedir. Barların hepsi kapalı...»

Fakat Polyakof evine giderken votka şişesini de yanına almıştı. Tim onunla konuşurken, iyice sarhoştı.

Tim Johnson, telefonu kapadıktan sonra Davina* ya döndü. «Polyakof'un evine gitmem gerekiyor» dedi. «Dostumuzu ayıltmak için önce biraz kahve içirmeliyim. Onu bu sarhoş haliyle buraya getirtmenin hiçbir anlamı yok...»

Johnson geri döndüğünde saat beşe geliyordu. İhtiyar adamın yüzü pek solgundu ve ayakta güçlüklerle durduğu belliydi. Fakat ellerinin titremesinin tek nedeni ayık olmasıydı.

Polyakof, Davina'ya döndü. «Bayan Graham, bu serseri, saat üçten beri benim başımın etini yiyor... Evde oturmuş, güzel güzel kitap okuyordum, beyefendi çat kapı geliverince, her şey allak bullak oldu.»

Tim Johnson, söze karıştı. «Burnunun ucunu göremeyecek haldeydin. Okuduğun tek şey de votka şişesinin etiketiydi. Neyse sonunda acı kahve, mucizeler yarattı...»

Polyakof, «Hastaydım,» diye kestirip attı. «Bu zahmetlerime karşılık kaç para ödeyeceksin ha? Evet, prim isterim, yoksa size yardım etmeyeceğim. Bayan Graham, size Paris'e birini göndermenizi önermiştim, acaba bu önerimi benimsediniz mi?»

«Evet. Çok yerinde bir öneriydi bu...»

Davina sözlerini sürdürdü. «Küçük hanım şu sırada VVelton'da kalıyor...»

Rus, acı acı gülümsedi: «Ah, güzel... VVelton'un ne kadar konforlu bir otel olduğunu bilirim. En başarılı hainler orada ağırlanmışlardı öyle değil mi? Şimdi biraz kendimi toparlayabilmem için bana bir içki verir misiniz? Başımdan geçen onca olaydan sonra,, birkaç yudum içki içmezsem, kendime gelemeyece-

ğim.» Palyakof, sarhoş değildi, gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyordu.

Davina, adama karşı koymamaya karar verdi. Palyakof, çok çabuk öfkelenmesiyle ün yapmıştı çünkü...

Davina, «Sana personel servisinden biraz konyak bulabilirim» dedi. «Acaba konyak içer misin?»

«İlaç niyetine mi?» Polyakof, güldü. «Teşekkür ederim.»

Adam, gözlerinde zafer pırıltılarıyla Tim Johnson'a baktı... Birkaç dakika sonra ise konyak kadehini dudaklarına götürürken, neşesi bir kat daha artmıştı. İçkisini bitirince, «Şimdi sana neler anlatmamı istiyorsun?» diye Davina'ya sordu.

Davina, isteğini açıklayınca, Polyakof güldü. «Ah, anlıyorum. Kompüteri denediniz. Ve arkadaşın da Cinle ilgili başvuru kitaplarını incelemek uğruna zaman kaybetti. Hayır, sevgili Bayan Graham, Ma-Nang Evi'nin adına hiçbir listede rastlayamazsınız.»

Davina, sabırsızlanmaya başladığını belli etmek istemiyordu. Hafifçe öne eğildi. «Polyakof, Ma-Nang ne anlama geliyor?»

«Moğol dilinde yazılmış bir isim. Azizler Çetesi anlamına geliyor. Sizin terapi uzmanlarınız Çinli değil, Moğol. Ma-Nang... Sizler, Son Yargılama'yı bilmez misiniz? Din bilginiz bu kadar kıt mı? Lanetlenenlerin, nasıl cehenneme sürüklendiklerini ve Azizler Çetesi'nin, Tanrının tahtının çevresini nasıl sardıklarını okumadınız mı?»

Tim Johnson, «Aman tanrım...» dedi.

«Ama bu Azizler Oeîesi başka... Sözü edilen Tanrının çevresini katiller sarmış. Zafere ulaşan kötüler. Bunun Hıristiyanlıkla bir ilgisi yok.»

Davina. «Böyle bir uygulama, kimin aklına gelebilir?» diye sordu. «Galiba, bu işte de Sovyetlerin parmağı var değil mi?»

Polyakof, sabırsızlanmaya başlamıştı. «Elbette öyle,» dedi. «Yirmili yıllardaki eski dine karşı tepki

kampanyasının havası var. Eski Bolşevik numarası. Başlangıçta, Yahudiler bu işi kurcalamışlardı. Kuşkusuz onlardan Hristiyan Kilisesini benimsemeleri beklenemezdi. Geçmişte dine dört elle sarılmış kişiler, dinden uzaklaşınca, onların vahşetiyle kimse boy ölçüşemez... Ma-Nang. Evet, Bayan Graham, Rusların buluşu ve bu yönetim de onların elinde. Fakat Çete'nin başındaki eleman, ilginç bir Rus.»

Davina sordu:

«Acaba reis Borisof mu?»

Polyakof, başını iki yana salladı:

«Sanmıyorum. O modern bir diktatördür. Oysa bu çete eski günlerin havasını taşıyor. Azizler Çetesi'ni KGB'nin yönetmesi olaoaksız.»

«O halde, Rusya'da, Borisof'un haberi olmadan, böyle bağımsız bir örgüt kuracak güçte birinin var olduğunu mu düşünüyorsun?»

Polyakof, başını salladı. «Bana kalırsa öyle biri var. Ama bu konu üzerinde biraz daha düşünmem gerekiyor. Yani dilediğim kadar ve sizin hesabınıza düşünmeliyim.»

«Sana ne kadar para gerekliyse, lütfen bildir. Bu iş ne kadar sürer?»

«Hangi iş? Çetenin başındaki adamın ismini bulmak mı?» Polyakof, omuzlarını silkti. Boş kadehi masanın üzerine bıraktı. «Dosyaları incelememe izin verilsin. Ben bir plan yapacağım. Bir şecere ağacı hazırlayacağım. Savaş öncesi yıllara kadar uzanan bir şecere hazırlayacağım. Kesin sonuca ulaşmamın ne kadar süreceğini bilemiyorum. Kuşkusuz bazı varsayımlar üzerinde durabilirim ama bunları araştırmalarla beslemem gerekiyor. Peki, sorunun yanıtını verirsem, sen ne yapacaksın?»

«Onu zamanı gelince kararlaştıracacağım. S'mdi sana her türlü kolaylık sağlanacak, hiçbir isteğin geri çevrilmeyecek. Yarın sabahdan itibaren çalışmaya başlarsan, sevinirim.»

«Yarın burada olacağım. Hem de ayık olacağım.»

Polyakof gittikten sonra Davina, Humphrey Grant'ı çağırdı. Grant, banda alınan konuşmaları dinledikten sonra Davina mırıldandı: «Galiba aradığımız çıkış noktasını bulduk,» dedi, «O kızın ele geçirilmesi ve Polyakof'un yaptığı açık.ama, bizi sonuca ulaştırabilir.»

Humphrey Grant; «Adam, ayyaşın teki, bunu sakın unutma,» dedi, «Onun her işi bir yana bırakıp, en yakın bara sığılmayacağından nasıl em m olabilirsin? Ne yazık ki, ben senin kadar iyimser değilim. Polyakof böyle önemli bir işin altından kalkamaz...»

Davina, adamın biraz sonra da öfkelenmeye başlayacağını biliyordu.

«Peki, sen ne yapmamızı öneriyorsun, Humphrey?»

«Helene Blond'un sorgulamasını sürdürmeliyiz. Kıza baskı yapılsın.» Humphrey Grant, Tim Johnson'a döndü.

«Kusura bakma ama senin uyguladığın yöntemi de beğenmiyorum. Ben yarın oraya gidip kszia ilgileneneğim.»

Davina, birkaç saniye düşündükten sonra:

«Tamam, Humphrey?» dedi, «Sen ya;ın oraya git. Kızın gözünü korkutmaya çalış. İstedğin gibi tehdit et, ben seni destekleyeceğim. Polyakof da bir başlangıç yapabilir... Biliyorsun, onun da birinin yardımına gereksinmesi var. İçkiden uzak durması için birinin ona göz kulak olması gerekiyor. Colin Lomax'ı bu görevi vermeyi düşünüyorum. Tabii kabul ederse.»

Humphrey Grant, dudak büktü:

«Colin Lomax'ın örgütte çalışmaya başlayacağına inanmış gibi konuşuyorsun.»

«Colin'in geri dönmesini istiyorum. Ama şu sırada ona ancak ricayla, hatır için iş yaptırabiliriz.»

Uzun bir gün olmuştu ama Davina .sonuçtan son derece memnundu. Bunca sıkıntıdan ve umutsuzca çabalamadan sonra nihayet, çözüme yaklaşıtlarını düşünüyordu. İşte bu düşünce, genç kadının içini rahatlatmıştı.

Polyakof, bu işte bir katalizör görevini üstlenecekti. Humphrey Grant'in karamsarlığına katılmıyordu Davina. Belki de Colin Lomax haklıydı... Galiba yavaş yavaş Sir James VWhite'a benzemeye başlamıştı. Fakat ne olursa olsun, Sir James VWhite gibi acımasız davranamazdı... Genç kadın, kocası İvan Sasanof'un öldürölmesine Sir James VWhite'ın göz yumduğunu hiçbir zaman unutamayacaktı.

Davina arabasına bindi. Trafik çok sıkışık olduğu için araba Sloan Meydanı'na doğru adım adım ilerleyebiliyordu. Genç kadın bu arada gene kocasını düşünmeye başladı. Sir James VWhite, İvan Sasanof'un öldürölmesini engelleyebileceği halde, bunu yapmamıştı.

Yol biraz açılınca, Davina, arabayı sola çevirdi. James VWhite'a kocasını kullanıp, sonra da öldürölmesine göz yumduğu için kızmıştı. Ama galiba biraz da duygusal davranıyordu. Sasanof'u hiç kimse KGB'nin katillerinden koruyamazdı... Kız kardeşinin kocası, KGB katillerine, Sasanof'u hedef göstermişti.

Genç kadın, eski patronuna haksızlık ettiğinin farkındaydı. Davina, arabasını apartmanın park yerine bırakıp, apartmanın kapısından içeri girdi. Sir James VWhite'a haksızlık ettiğini bilmek, onu birçok sıkıntıdan kurtarmıştı. Tony VValden işinde de Sir James VWhite'dan yardım istemesi, boşuna değildi... Genç kadın, eski patronunun bilgisine ve deneyimin© inanıyordu.

Muhalefet, iktidara geçince, pek çok şey değışirdi... Şimdi Davina hükümetti... Genç kadın, daire-sine girdi, banyo yaptıktan sonra Helene Blond ve Polyokof'u düşünmeye başladı. Humphery Grant'in o kızı kolay kolay korkutamayacağını biliyordu.

Davina o gece, Colin ile buluşmayacaktı. Gene adam, yarım kalmış bazı işlerini tamamlamak istiyordu ve Davina da onun bu mazeretini kabullenmişti. Ancak Colin, genç kadının mazereti bu kadar kolay kabullenmesine hiç de sevinmemişti. Davina, durumun farkındaydı ve erkeğin bu davranışı da doğrusu hoşuna gitmişti. Şu Colin, hiç değişmeyecekti. Karşısındaki kadının daima erkeğine bağlı olmasını istiyordu. Aralarındaki ilişkiyi daha ciddi boyutlara ulaştırmadıkça, Colin'in bu inancı, bir sorun yaratmayacaktı. Colin Lomax, eninde sonunda Davina'nın görevinin gereği üstlenmek zorunda olduğu sorumlulukları kabullenecekti. Geçmişteki deneyimleri, Davina'ya, pek çok şey öğretmiş, kocasının ölümü onu daha da olgunlaştırmıştı. Kapı çalınıyordu... Davina, Colin'in elindeki işi erken bitirdiğini düşündü. İşte buna sevinmişti.

Diktafonu açıp «yukarı gel, hayatım,» dedi. Ama dairenin kapısını açınca, Tony VValden ile burun buruna geldi.

Tony VValden, «Beni evine kabul etmeyeceğini sanıyordum,» dedi.

«Birden şaşırdım. Niye telefon etmeden geldin?»

«Telefon etseydim, beni evine almazdın değil mi?»

«Haklısın. Herhalde seni kabul etmezdim.»

Tony VValden, salona göz gezdirdi. «Seni öyle özledim ki bilemezsin... Bir kadını bu derece özleyeceğim dünyada aklıma gelmezdi...»

«Üzüldüm. Senin mutsuz olmanı hiç istemem, Tony. Biraz daha gerçekçi olamaz mısın?»

Tony VValden, dikkatli dikkatli genç kadına baktı. Ne kadar da üzgündü...

«Hayır,» dedi Tony VValden, «Seninle konuşmak istememin nedeni de bu. Evine telefon etmeyi düşündüm. Aradan zaman geçerse, olaylara daha gerçekçi bir gözle bakabileceğimi sandım. Daha önce neler yaptığımı biliyorum. Üzgünüm demekle bu yaralar

azizler çetesi

sarılmaz. Fakat her şeye yeniden başlayamaz mıyım?»

«Elbette başlayabilirsin ama şimdi buna gerek yok. Benden özür dilemeni de istemiyorum. Yaptıklarından pişmanlık duyman da gerekmez. Artık o günler gerilerde kaldı, ve ikimiz de beraberliğimizin güzel anılarıyla avunabiliriz.»

Tony VValden, sözlerini sürdürdü:

«Aklım fikrim sende... Acaba ona her şeyi açık acık anlatabildim mi? Acaba benim ne yapmayı amaçladığımı iyice anladı mı? diye düşünüp duruyorum. Davina, beni son bir kez daha dinler misin? Yani kesin kararını vermeden önce bana bir şans daha tanır mısın?»

Davina, kaslarının gerildiğini hissetti. Bu adamın yalanlarını dinlemek istemiyordu. Onu bağışlamasına boğuşmuştu ama, tekrar eski günlere dönmek işine gelmiyordu. Bu iş, onu yeterince üzmüştü.

«Tony, lütfen, bırak bu meseleyi. Sen bana her şeyi anlattın. Ben de anladım. İnan bana, bu sorun üzerinde uzun uzun da düşündüm. Beni sevdiğini ve ipin iki ucunu bir araya getirmeye çalıştığını biliyorum. Fakat benim mesleğimde, böyle şey,ere göz yumulmaz. Ayrıca ben de böyle bir düzenlemeyi uygun bulmuyorum. Hele hele benim durumumda biri için bunları düşünmek bile hatadır. Onun için bu işi burada kesmek en akıllıca hareket olacak...»

Tony VValden, genç kadına uzun uzun baktı, sonra yumuşak bir sesle:

«Davina, eğer bana geri dönersen, her tehlikeyi göze alacağım. Adamlara dilediklerini yapmalarını söyleyeceğim. İşime sıfırdan başlamıştım, gene başlayabilirim, belki beni hapse atarlar, atsınlar... O da umurumda değil. Sen bana dönersen, her şey çözümlenir. Beni tekrar kabul edecek misin?»

«Bunu yapamam. Senin durumunda olan biriyle ilişki kuramam. Sen de bunu gayet iyi biliyorsun.»

«Ben senin uğruna her şeyden vazgeçmeye hazı-

rim Sen ise sadece işinden istifa edeceksin. Beni artık hiç mi sevmiyorsun?»

İşte Davina'nın duymaktan korktuğu soru da buydu. Katı yürekli olup, Tony VValden'i üzme, suçlarını yüzüne vurmak çok kotaydı. Fakat Davina, genç adamın kalbini kırmak istemiyordu. Bu soruya karşılık vermek de işine gelmeyecekti ama, başka çaresi yoktu.

«Hayır, Tony, korkarım ki, seni artı'k sevmiyorum. Bir zamanlar seni sevmiştim. Ama o aşk çoktan sona erdi.»

«Duyduğuma göre Colin Lomax ile barışmışsın...»

Davina birden öfkeleniverdi. «Evet, öyle. Herhalde bu haberi de sana KGB'deki dostların yetiştirmişlerdir. Onlar böyle şeyleri hiç kaçırmazlar, değil mi? Ama Colin işini öğrenmeleri, onlara hiçbir şey kazandırmaz.»

Tony VValden, genç kadına bakmadı. Gözlerindeki bakışları Davina'nın fark etmesini istemiyordu.

«Beni bağışlayamamanın nedeni de Colin Lomax mı?»

«Hayır... Onun bu işle bir ilgisi yok... Eğer Colin tekrar hayatıma girmeseydi de, senin uğruna görevimden istifa etmeyi düşünemezdim. Sana tekrar aşık olamazdım. Sana olan aşkı, Colin ile tekrar karşılaşmadan önce, sona ermişti. Lütfen, birbirimizi daha fazla üzme. Sana evimden çık git demiyorum ama bana sorarsan, yapacağın en akıllıca iş bu olacaktır.»

Tony VValden, yerinden kıpırdamadı.

Davina, «Bir içki ister misin?» diye sordu.

«Hayır, istemem, sağol...» Tony Walden'in gözlerinin önünde Brüksel'deki otel canlanmıştı. Sovyet ajanın yumuşak yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Adamın söylediği sözler de kulaklarında çın çın ötüyordu. «Ajanlarımızdan biri sorguya çekiliyor,» demişti adam, «Bu bilezik elektronik bir sinyal verir... Sorguya çekilme yerini saptamamıza yarayacak bu

sinyal... Sadece birkaç gün, işe yarayabilir bu işaret. Bayan Graham bu ajanı görecek ve onunla konuşacak... Bileziğin görevi bittikten sonra da güzel bir süs eşyası olarak kalacak. Senin yapacağın iş, bu bileziği Davina'nın koluna geçirmekten ibaret. Hiç kimse bir şeyin farkına varmayacak.»

Tony VValden, genç kadına varını yoğunluğunu vermemiye teklif etmişti. Gerekirse onun uğruna cezaevine kapatılmayı bile göze almıştı. Ama Davina bir türlü durumunu anlamak istemiyordu. Colin Lomax, Davina'nın hayatına girmemiş olsaydı, Tony, bu kadar çabuk pes etmeyebilirdi.

Tony VValden, ayağa kalktı. Küçük kırmızı kutuyu cebinden çıkardı. «Davina, sana bunu getirdim. Lütfen, hiçbir şey söylemeden, bunu koluna takıver»

Davina, kaşlarını çatmıştı:

«Senden hiçbir armağan almam Tony,» dedi, «Bunu yapmam.»

Tony VValden, genç kadının sol elini ovucunun içine aldı. «Ara sıra bileziğe gözün ilişir» dedi. «Böylece beni anımsarsın. Bu kadarcık bir isteğimi de fazla bulma.»

Tony, kutuyu açıp, bileziği çıkardı ve Davina'nın bileğine geçirdi. Beyaz ve sarı altın karışımı, zincirli, zarif bir bilezikti. Tam ortasında, üzerine minik bir ok saplanmış kırmızı bir kalp vardı.

Davina, «Çok güzel bir bilezik ama buru kabul edemem, Tony,» dedi.

Tony, hemen arkasını döndü. Bir an önce apartmandan çıkmak istiyordu. Bu yaptığının hata olmadığına kendini inandırmak istiyordu.

«Bileziği çıkaramazsın, Davina,» dedi, «İşin püf noktası da bu. Bilezik, bileğine kilitletti. Gözün bu bileziğe iliştiğiçe beni aklına getireceksin. Elveda, Davina.»

Davina'nın onu durdurmasına fırsat kalmadan, Tony VValden, apartmandan dışarı fırlamıştı. Genç kadın, dış kapının hızla kapandığını duydu. Neden

sonra, kolundaki bileziği çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Tabii, şimdi anımsamıştı. Aşk kilidi adı verilen bu bileziklerin reklamlarını dergilerde görmüştü. Bir erkeğin sevdiği kadına verebileceği en anlamlı armağandı bu. Belki bileziklerin reklamlarını da Tony Walden hazırlamıştı. Bu bileziği ancak Cartier firmasında çalışan teknisyenler çıkarabilirlerdi. Şu Tony, ne budalaca ve gereksiz bir iş yapmıştı... Davina bileziği kolunda döndürdükçe, küçük kırmızı kalp, elektrik ışığında parlıyordu. Acaba Colin Lomax bu bileziği görünce ne diyecekti...

Şifre adı 'İrlanda' olan adam, TV alıcısını BBC İstasyonuna çevirmişti. Haber programını izliyordu. Annesi başını kaldırdı, «O saçma sapan programı izlemeyi neden istiyorsun, Kieran?» diye sordu. «Baban İngilizlerin programını izlediğini fark ettiği zaman öfkesinden çılgına dönüyor.»

«Ama anneciğim dünya haberlerini izlemek istiyorum. Bizim TV dünyada olup bitenleri yayınlamıyor ki... Cork'da grev varsa, bundan bize ne? Bizim ülkede günün her saatinde grev var.»

Kadıncağız, her gün söylediği sözleri tekrarladı. «O dili kullanma, Kieran... Bu evde o sözleri duymak istemiyoruz... Babanın haberi olursa, kimbilir nasıl kızar.»

Kieran, anesine karşılık vermedi. Babası, o kendini bildi bileli, ona, kız ve erkek kardeşlerine kızıp duruyordu. Şişko göbeği ve şişkin cüzdaniyla papaz olmak yakışırđı ona. Her zaman da kızmaya hazırđı. Yapılana, yapılmayana, söylenene söylenmeyene, kızıp dururdu, herkesin yüreğine Tanrı korkusu düşsün isterdi. Çocuklarının her birinin odasında, kutsal resimler asılıydı. Okulda da o ihtiyar rahibe «Kutsâî Hanımefendi'nin yüzünü kızartacak bir şey yapmayın sakın» diye durmadan onlara öğüt verirdi. Oysa İrlanda, kısa bir süre önce o İsa taslağı barış havarisi

görünüp de Ruslara tapan sersemin beynine kurşunları sıkınca, ihtiyar rahibeyi de, Meryem Ana'yı da arkadaşlarını da utandırmıştı. Kieran, hiç kimseyi sevmiyordu. Babasından nasıl nefret ediyorsa, İngilizlerden de öyle nefret ediyordu. Şu zavallı akılsız kadın, ocak başında oturup, 'kocasının her sözüne kafa sallayan, bedeni isyan edinceye kadar durmadan çocuk doğuran o sersem yarattığı hiç hesaba katmıyordu. Annesinden nefret etmiyordu. Ondan tiksiniyordu sadece. Annesi ona acımadığı için o da annesine karşı bir acıma duygusu beslemiyordu.

Peder Marnie için Londra'da bir anma töreni düzenlenmişti. Televizyon, Katedralden naklen yayın yapmıştı. Din adamlarıyla politikacılar, Katedrali doldururlarken, kamera onları görüntülemişti. Sunucu da, cinayet ile ilgili soruşturmanın devam ettiğini bildirmişti. Kieran sıırttı. Katili nerede arayacaklarını bilmiyorlardı ve onu asla bulamayacaklardı. İşte babası buna kızamayacaktı. 'İrlanda', uzanıp, televizyonun düğmesini çevirdi, İrlanda kanalını açtı.

8

«Colin, sana söz veriyorum, bu iş uzun sürmeyecek.»

«Niye bir başkasını bulamıyorsun? Jim Fraser şu sıralar boş... Şu iğrenç bileziği bileğinden ne zaman atacaksın?»

Davina içini çekti. Colin Lomax, bileziği görünce, kıyameti koparmıştı. Genç kadın, Tony Wal'den ile arasında geçen konuşmaları kelimesi kelimesine defalarca tekrarlamış, Colin Lomax'ı rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Genç adam, bileziği Davina'nın kolundan çıkarmak için de hayli uğraşmıştı ama bu işi başaramamıştı.

Davina, «Sevgilim» dedi, «Polyakof'u hiç kimseye emanet edemem. Ancak senin gibi, onun meslektaşısı saydığı biri bu işi başarabilir. Hinzırın her zaman öfkesi burnundadır. hele içtiği zamanlar, onu idare etmek daha da güçleşir. Seni askeri işler uzmanı olarak tanıtırım... O zaman Polyakof onunla birlikte çalışmana ses çıkarmaz. Eğer ona ne idüğü belirsiz birini gönderirsem işi bırakır gider.»

Colin Lomax, kolunu kadının beline doladı.

«Pekâlâ, pekâlâ... Daha fazla yorulmanı, üzülmeni istemiyorum. İhtiyar serseme birkaç gün dadılık yaparım. Peki ben ne tür bir askeri uzman olacağım, onu da söyler misin?»

Davina: «Çok teşekkür ederim,» dedikten sonra uzandı, erkeği yanağından öptü. Gerilla savaşlarında uzmansın. Polyakof, gerilla savaşlarının tarihçesini araştırmaya meraklı. Sen ona bu konuda yardımcı olacaksın. Polyakof, oek heyecanlı. İş çözmek için bir plan hazırladığından eminim. Humphrey Grant ise onun bu işi sonuna kadar götürebileceğine inanmıyor. İşte senin görevin, Polyakof'un çalışmasını çağılamak, Colin. Onu mutlu edersen, içkiden yardım ummasına gerek kalmayacak...»

«Tatlım, ben işimi biliyorum, senin bir şey söylemene gerek yok.»

«Kusura bakma... Çok işim var ve şu lanet olasıca kızıdan öa bir şey öğrenemiyoruz... Humphrey Grant, bildiği her yöntemi denedi. Üstelik bilirsin o böyle işlerde çok da başarılı olur. Ama nedense bu kız onu da pes ettirdi. Galiba gene benim oroya gitmemden başka çare yok. Bunu yapmayı da hiç istemiyorum. Zorunlu kalmadıkça Humphrey'nin işine burnumu sokmam doğru değil. Aman, Colin şu iş tamamlanınca, bir tatile çıkalım ha, ne dersin?»

Colin Lomax gülümsedi. «Biliyorsun benim de işim var. Şu sırada tatilde sayılırım. Fakat istersen, uzunca bir hafta sonu tatili yaparız. Sen de çok yorgun görünüyorsun.»

Davina. «Öyleyse ben seni büroya götüreyim,» dedi. «Polyokof bu sabah işe başlıyor. Cumartesi günü Marchwood'a gitmem gerekebilir. Annemi uzun bir süreden beri görmedim. Fakat Charlie oradaysa, onunla karşılaşmak istemiyorum.»

«Benim de gelmeme izin var mı?»

«Elbette var. Annem de kardeşim de seni çok sever. Babam da senden hoşlanırdı. İkide birde seninle neden evlenmediğimi sorarlardı.»

Colin, «Biraz da dikkatini yola versene,» dedi. Araba o sırada, keskin bir dönemeci alıyordu. «Hem biliyor musun, baban çok haklıydı. Benimle evlenmelisin. Doğrusu ben de harika bir damat adayıyım. Cumartesi günü tobaevine gideriz. Charlie orada ise, geri dönecek değiliz ya... Kardeşinle karşılaşmaktan niye bu kadar ürküyorsun?»

«Charlie, başına gelenlerden beni sorumlu tutuyor. Sana anlatmıştım, Charlie'nin suçlamaları da benim canımı sıkıyor. Şu sıra kardeşimin iğneli sözlerine dayanacak gücüm yok.»

«Cok garip... Charlie, beş para etmez, bencil kadının teki. Sendeki aklın onda biri bile yok onda... Fakat Charlie her zaman seni geri plana itmeyi başardı. Kardeşinin gölgesinde kalmaktan vazaeçmelisin, Davina. Seninle oraya geleceğim. Eğer Charlie canını sıkmaya kalkışırsa, ona karşı koyacaksın.»

«Ve de annemi üzmeyi göze alayım öyle mi? Hayır, Colin.»

Davina, kararlı bir tavırla sözlerini sürdürdü. «Eğer Charlie oradaysa, ben de başka bir zaman giderim.» Genç kadın, arabayı, yo'un kenarına çekti. Colin hiçbir şey söylemeden, Davina'ya baktı.

Genç kadın sonunda dayanamadı. «Pekâlâ canım, ben korkağın biriyim. Kardeşimle karşılaşmaktan korkuyorum. Ama madem sen ısrar ediyorsun, o halde cumartesi günü, Charlie orada olsa da olmasa da eve gideceğim.»

Colin Lomax, uzanıp, arabanın kapısını açtı. «Ben

de sevgili Rus arkadaşına dadılık yapacağım,» dedi. «Cuma günü de Cartier mağazasına uğrayıp şu aşk kelepçesini bileğinden çıkarttıracağız. Ailenin sana böyle adi bir armağan verdiğimi düşünmesini aslo istemem.»

Borisif, özel asansörle en üst kata çıktı. Asansörün kapısında onu Zerkof un eşi karşıladı. Kadıncağzın ağladığı yüzünden hemen fark ediliyordu.

«İçeri gir, İgor,» dedi ve Borisof un elinden tuttu, birlikte odaya girdiler. Zerkofun odasında, üç doktor vardı. Adamlar bir köşeye çekilmişler, beyazlara bürünmüş hayaletler gibi sessiz ve hareketsiz duruyorlardı. Borisof doktorlarla hiç konuşmadı. Doğruca hastanın yanına gitti.

Rusya'nın bir numaralı yöneticisi ve Borisof un manevi babası, yatağın içinde küçük bir çocuktan farksızdı. Ölüme iyice yaklaştığı belliydi.

Bayan Zerkof, Borisof'a, «Biraz daha yaklaş ona,», dedi. «Çok güç konuşuyor.» Borisof, yatağa doğru eğildi.

«Evlât, benim işim bitti... Sen... Sen harekete geçmelisin... düşmanların... düşmanın...»

Borisof, yorganın üzerindeki eli tuttu. Parmaklar soğumaya başlamıştı.

«Düşmanlarımı biliyorum,» diye mırıldandı. «Sizin Rusya için yaptıklarınızı onların mahvetmelerine asla izin vermeyeceğim.»

Borisof, omzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Zerkofun eşinin eliydi bu. Kadının gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

«Kocamın istediği buydu,» diye mırıldandı. «Artık gönül rahatlığı içinde ölebilir. Lütfen, beni yalnız bırakma.»

Üç saat sonra Borisof, yatak odasından çıktı. Baş doktor, Borisof'a yaklaştı. «Yoldaş Zerkof u muayene etmemiz gerekiyor.»

Borisof, doktora hayretle baktı. Adam irkilmişti, hemen bir adım geri çekildi.

Borisof, «Başkana ilaç vermeye gerek yok» dedi. «Şu anda sakın sakın uyuyor. Onu rahatsız etmeyelim. Başkan uyanıncaya kadar siz burada bekleyin.»

Borisof, doktorla konuştuktan sonra asansörle Zerkof'un bürosuna gitti. Nöbetçi görevliler, Borisof'un büroda çalışmasına, engel olmak cesaretini gösteremediler. Bir saat içinde, KGB'nin özel askeri birlikleri, Başkan'ın özel dairesini kelimenin tam anlamıyla kontrol altına almışlardı. Buradan dışarıyla haberleşme de yasaklanmıştı. Doktorlar ve hemşirelerin görev yerlerinden ayrılmaları yasaklanmıştı. Telefon etmelerine bile izin verilmiyordu. Borisof, Başkan uyanıncaya kadar, kimsenin yatak odasına giremeyeceğini bildirmişti. Zerkof'un ölüm haberini otuz altı saat herkesten gizlemek gerekiyordu. İgor Borisof için, bu çok önemliydi.

Helene Blond, hiç uyuyamamıştı. Bir haftadan beri her gece o korkunç kabus, genç kızın uykusunu kaçırıyordu. Monitörler, Helene'in uyandığını, elektriği açıp, yatakta oturduğunu ve derin derin soluk alarak, sakinleşmeye çalıştığını saptıyordu. Fakat genç kız uykusunda konuşmadığı gibi her allanın gecesi, rıcaen uyandığını da açığa vuracak en küçük bir ipucu vermiyordu. Gündüzleri de sorguya çekilirken, karşısındakilere cehennem azabı çektiriyordu. Onu sorguya çeken görevli, kızın karşısında ecel terleri döküyordu.

«O enstitüde, arkadaş olduğun diğer öğrenciler kimlerdi?»

«Orada arkadaşlık yapmak istediğim kimse yoktu.»

«En yakın arkadaşın Louise Duvalier'ye o enstitüden niçin söz etmedin?»

«Söz etmeme gerek yoktu ki... Onun sorunları olduğunu sanmıyorum.»

«Ama Louise senin en samimi arkadaşındı değil mi?»

«Evet.»

«Louise'den nefret etmiyordun değil mi?»

«Hayır, size söyledim ya, o benim en samimi arkadaşımdı.»

«Louise'in öldüğünü öğrendiğin zaman neler hissettin?»

«Çok üzüldüm.»

«Louise'in annesi de sana çok iyi davranıyordu öyle değil mi?»

Helene, omuzlarını silkti. Onun bu hareketi, canının sıkıldığını belirüyordu.

«Louise'in annesinin de öldüğünü öğrendiğin zaman ne yaptın?»

«Çok üzüldüm.»

«Duvaier ailesini öldürenleri sen tanı mıyordun değil mi?»

Görevli, genç kızın soruya yanıt vermesini beklemeden sözlerini sürdürdü:

«Usulca aşağı kata inip, adamlara kapıyı açtıktan sonra kimseye görünmeden odana dönmedin değil mi? Yani onlar cinayetleri işlerken senin olanlardan haberin yoktu, öyle mi?»

Helene Blond, haykırmamak için kendini güç tuttu. Şu adamın yüzüne karşı, «Onları ben içeri almadım,» diye bağırarak istiyordu. «Öyle birileri yoktu. Bendim o işi yapan. Salona gidip hepsi geberinceye kadar durmadan tetiği çektim.»

Helene ne haykırdı, ne de bu sözleri söyledi. Onu sorguya çeken adamın başarıya ulaşmasına izin vermeyecekti. Fakat sınırları da adamakıllı gerilmişti. Şu kabuslar, onun canını sıkıyordu. Uykusuzluktan kıpırdayacak hali kalmadığı halde, korkunç rüyayı görme endişesi yüzünden uyuyamıyordu. Ve bu arada akli fikri de o İngiliz kadımdıydı. Nedense kadın

onu görmeye bir daha gelmemişti. Helene Biond'e ile zamanını harcamayı düşünemeyecek derecede önemli olan o >kadm. Helene de o kadını neden bir türlü aklından çıkaramadığını anlayamıyordu. Belki de onu biraz annesine benzetiyordu... Annesinin onu cezalandırmaya çalışmadığı zamanlar bile, evin içinde var olduğunu hissetmek, Helene'i çıldırtmaya yetmişti. Bu İngiliz kadının da yüzünü görmediği halde, varlığını bilmek, genç kızı aynı şekilde rahatsız ediyordu. Ama bu İngiliz kadından korkmasına gerek yoktu. Ona kimseden korkmamayı öğretmişlerdi. Başkalarını korkutmakla görevliydi. Heene... Duvalier'leri öldürdüğü gece, salondokilerin yüzlerindeki dehşet ifadesini unutmamalıydı

Helene, sonunda ne yapması gerektiğini kararlaştırdı. Annesinin tekrar rüyalarına girmesine neden olan bu İngiliz kadınla mücadele edecekti. Fırsat buldukça onu alaya alacaktı. İşte o zaman, tekrar kendine hakim olacağına inanıyordu. Daha sonra öa adamlara Ma-Nang Evi hakkında biraz daha bilgi verecekti. Yardım istediği için onu arabayla öldürtmeye çalışanlardan söz edecekti. İngiliz kadınla konuşmaktan son anda vazgeçip onu gururu kırılmış bir halde geri gönderince, Helene de büyük bir zafer kazanmış olacaktı. Helene, kendisiyle dost olmaya çalışan o genç adama yapacaktı en önemli açık'amalarını. Helene, görüşmelerde neler söyleyeceğini kararlaştırırken eni konu heyecanlandı. O gece rahat bir uyku uydu ve ertesi sabah da Humphrey Grant'e Davina Graham'ı görmek istediğini bildirdi. O kadından başka hiç kimseye güvenemeyeceğini söyledi.

Borisof, birkaç ziyaret yaptı. Bunlar, gavri resm ziyaretlerdi. Ziyaret ettiği ilk şahıs, Haberleşme Bakanıydı. İkincisi Ziraat Bakanıydı. Nikolayef'in yerini alan yeni Dışişleri Bakanı'nı ve bir de Donanma Komutanını ziyaret etti. Bu ziyaretlerinde, Başkanın

çok ağır hasta olduğunu bildirdi. Borisof, Başkan'ın gerçekten güvendiği kişileri harekete geçirmeden, kimseye bir açıklama yapılmayacaktı. Bosirof, Başkanın sadece sözcüsü değildi aynı zamanaa, Parti Başkanlığı için uygun gördüğü tek adaydı.

Borisof, aynı zamanda Zerkof'tan sonra kendisinin başkan olacağını da gizlemiyordu. Ziyaret ettiği kişilere de alçak gönüllülük gösterisinde bulunmadan, birer mektup uzattı. Zerkof'un imzasını taşıyordu bu mektuplar. Borisof, mektupların okunmasını bekledi ama bu mektupları adamlardan geri aldı.

Zamanı gelince Politbüro'da kendisini desteklemelerini istiyordu bu adamlardan. Ayrıca Politbüro'da Başkan seçilmeye heveslenecek kişilerin de kimler olduklarını biliyordu. Ziyaret ettiği kişilere bu isimleri de açıklamakta bir sakınca görmedi. Bu adaylar arasında en tehlikeli olan Mareşal Yemetofski'ydi. Haberleşme Bakanı, Mareşal Yemetofski'den nefret ediyordu. Donanma Komutanı da Mareşal ile yıldızlarının barışmadığını belirtmişti. Ermeni asıllı İçişleri Bakanı Mişkoyan da Başkanlığa oynuyordu. İçişleri Bakanı, çok yaşlı ve hastalıklı bir adamdı. Yerini alabilecek olan genç elemanları ortadan kaldırması sayesinde bu mevkide uzun süre kalabilmişti. Eğer Sovyet Rusya, bu adama terk edilirse, ülkeyi çok karanlık bir gelecek bekleyebilirdi. Adamların hepsi de Borisof'un bu düşüncesine katıldılar. Her birinin şu Mişkoyan'dan nefret etmesinin ayrı birer nedeni vardı ama sonuç aynıydı. Mişkoyan'a karşı muhalefette birleşmişlerdi. İgor Borisof, Mişkoyan'ın hevesini kursağında bırakabilecek tek kişiydi. Ama bu da yeterli değildi tabii... Borisof'un desteklenmesi için bazı konularda da anlaşmaya varılması gerekiyordu. Otuz altı saatin sonunda, Borisof, resmen Başkan adayı olabilecek duruma geldiğine inanmıştı. Zerkof'un ölüm haberi açıklanır açıklanmaz, harekete geçecekti.

Kremün'de söylentiler başlamıştı. Daha sonra bu söylentiler, çeşitli bölümlere ve en sonunda da ya* bancı ülke elçiliklerine yayıldı. Zerkof ölüm döşeğindedi. Rusya her an, başkansız kalabilirdi. Casusların hazırladıkları raporlar, Batı ülkelerinin Başkentlerine ulaştırıldı. Borisof bu durumda ambargoyu, umduğundan daha çabuk kaldırabileceğine hükmetti. Zaten işin büyük bir bölümünü tamamlamış sayılırdı. Başkan seçilmesi için gerekli desteği sağladığına inanıyordu.

Mareşal Yemetofski, kumandanlarını toplantıya çağırırdı. Mişkoyan, yandaşlarını bir araya toplayıp, planlarını onlara açıkladı. Adaylar, Moskova'da, bekliyorlardı... Ölüm haberinin açıklanması için de sabırsızlandıkları bir gerçektir. Avlarına hücum etmek için işaret bekleyen kargalardan farkları yoktu. Zerkof'un ölümü birçok kişinin iktidar hırsını kamçılıyordu. Başkanın ölüm döşeğinde olduğuna dair söylentiler, kısa bir süre sonra, onun öldüğüne dair çıkarılan söylentilere dönüştü. Dedikodulara bakılırsa, Başkan'ın ölümü herkesten gizleniyordu.

Dünyadaki habera'ma örgütleri de ölüm haberinin doğrulanmasını bekliyorlardı. Diplomatlar ve gazeteciler, Rusya'nın yeni Başkanı'nın kim olabileceği konusunda tahminler yürütmeye başlamıştı.

En fazla şans tanınan kişi Yemetofski idi. Fakat barıştan yana olan ülkelerde, Yemetofski'nin Başkan seçilmesi olasılığı endişe uyandırmıştı. Savaşa inanan bir asker, iktidara gelirse, dünya savaşının başlaması kaçınılmaz olabilirdi. Stalin yanlısı Mişkoyan da batılıları ürkütüyordu. Ama onun da kuvvetli bir aday olduğunu herkes biliyordu. Dünya basınında Mişkoyan'ın boy boy fotoğrafları yayınlanmaya başlamıştı. Mişkoyan, Başkan seçilirse, gene savaş tehlikesi büyüyecekti. Bu iki güçlü adayın dışında bir de ılımlılar vardı... Onları da pek çok kişi destekliyordu kuşkusuz. Fakat bu arada İgor Borisof'dan hiç kimse söz etmemişti. Onun fotoğrafları da hiçbir yayın organında yayınlanmamıştı.

Polyakof, dosya bölümüne yerleşmişti. Ona bir bilgisayar bir de bilgisayar uzmanı yardımcı olarak verilmişti. Bir de Colin Lomax onunla birlikte çalışacaktı. İlk iki gün, Polyakof, bir sürü işe yaramaz bilgi toplamakla vokit geçirdi. Bolşeviklerin Troçkiyi saf dışı bıraktıkları günlerle ilgili bilgilerdi bunlar. 1919'daki karşı devrim hareketinin ayrıntıları, Kızıl-ları destekleyen kumandanların isimleri ve Sovyetle-rin dine karşı giriştikleri mücadelenin yaratıcıları bu listelerde yer aldı... Polyakof, geçmişin güçlü kiş-i-leriyle ilgili notları düzenlerken, hafif hafif de şarkt mırıldanıyordu.

Bilgisayar, çeşit çeşit sorularla beslenmişti... Colin Lomax, bu soruların onları ilgilendiren sorunla bir bağlantısı olmadığı kanısındaydı... Bilgisayarın verdiği yanıtların da... Fakat ihtiyar Polyakof, yanıtları aldıkça öyle seviniyor, öyle heyecanlanıyordu ki, Colin Lomax da ister istemez, ihtiyar dostunun bu havasından etkilenmişti. Belki de bir ipucunu yakala-mak üzereydiler. Polyakof, geceleri de binada kalı-yordu. Evine gitmeyi ya da bir kadeh içki içmeyi istemediğine göre, durum normal sayılabilirdi. Evet, Polyakof, kendini iyice bu işe adanmış görünüyordu.

Colin Lomax, her akşam Davina'ya rapor veriyor ve ertesi sabah da Polyakof kahvaltısını bitirmeden onun yanına dönüyordu. Davina, bileziği hâlâ bileğin-de taşıyordu. Colin Lomax, cuma günü öğleden sonra Cartier mağazasına gidip, bileziği çıkartması için randevu aldığını söyleyince, Davina sevinmiş gö-ründü: «Aman çok iyi... Ben o işi unuttum.»

Davina daha sonra da annesine telefon edip. Cumartesi günü eve geleceğini haber verdi. Colin Lomax'ı da beraber getireceğini söylemeyi unutma-dı. Annesi bu habere pek sevinmişti.

Davina, Colin'e: «Charlie de orada değilmiş,» de-di. «Yeni erkek arkadaşıyla birlikte Malta'ya gitmiş. Annem, onların evleneceklerini sanıyor.»

Colin Lomax: «Damat adayının şansı açık olsun»

dedi. Sonra Davina'ya sarılıp, dudaklarından uzun uzun öptü...

Perşembe sabahı, Davina bürodan içeri girdiği zaman Humphrey Grant onu bekliyordu. Davira, şaşkınlığını gizlemedi:

«Humphrey, merhaba? Hayrola, bir haber mi var?»

Humphrey Grant yüzünü buruşturdu:

«Kız, sorulara yanıt vermiyor. Herkese hakaret ediyor, herkesi başından savmaya çalışıyor. Benim orada bir şey yapamayacağım kesin. Dün de kıza, Fransa'ya gönderilmesini önerdiğimi bildirdim. Hafta sonunda ülkesine geri gönderilmesi için hazırlık yaptığımızı belirttim.»

«Peki kız bu haberi nasıl karşıladı?»

Pek de aldırmaşa benzemiyordu. Davina, o kıızı şaşırtmaya, endişelendirmeye olanak yok. Oturduğu yerden bana öfkeli öfkeli baktı ve üst düzeyde bir yetkili olmadığım için benimle konuşmayacağını söyledi. Ah, o kızın suratına iki tokat aşketmeyi ne kadar isterdim... Kız, seni görmek istiyor. Başka hiç kimse de onun ağzından tek laf alamaz. Küçük hanımın ultimatomu bu. Bana kalsa, bu kıızı bir an önce bşımızdan savalım derim.»

Davina, Humphrey Grant'in pek öfkeli olduğunu hemen fark etti .O hınzır kıız, bu adamın bam teline basmayı başarmıştı.

«Bunu yapamayız, Humphrey» dedi, «Colin'in elde ettiği başarıyı bir kenara bırakamayız... Kız benimle konuşacağını söylüyorsa, mesele yok. Ben gider konuşurum.» '

Davina, gözlerini Humphrey Grant'ten ayırmadan sözlerini sürdürdü. «Bu işi senden daha iyi yapacak biri yok ama kıız seninle konuşmak istemediğine göre, başka seçeneğimiz kalmıyor.»

Humphrey Grant, atıldı. «Doğrusunu istersen o kıızın yanına yaklaşmanı hiç tavsiye etmem Kızın sana da bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyorum. Zaten

seninle konuşmaya da niyeti yok. Sadece bizimle bir oyun oynamaya çalışıyor. Belki de kararımızı geciktirmek için numara yapıyor. Onu Fransız polisine teslim etsek, rahat bir soluk alacağım.» Humphrey Grant, oyağa kalktı. Davina, onun çok yorgun görüldüğünü fark etmişti. Adamın büyük bir sıkıntı içinde olduğu belliydi.

Humphrey Grant, «Sakin beni yanlış anlama» dedi. «Benim yerime oraya gitmene kızdığım falan yok... Bu sözleri de kıskançlıktan söylemiş değiiim. Lütfen, böyle bir düşünceye kapılma.»

«Hayır, senin böyle bir şey yapacağın aklımın köşesinden bile geçmedi. Niye bir kez daha şansını denemiyorsun? Kıza hazır olmasını, onu bir arabay'a havaalanına götüreceğini söyle. Belki o zaman dili çözülür.»

Humphrey Grant, başını salladı: «Bu, boşuna zaman kaybı olur. Eğer kız blöfümüzü görürse biz de zor duruma düşeriz.»

«Öyleyse, ben yarın oraya gidip kızla konuşayım. Sadece bir kez görüşmek istiyorum. Kızın, bizleri budala yerine koymasına izin vermeyeceğim. Senin de oraya gelmeni istiyorum.» Davina, kaşlarını çattı. «Acaba bu kız geceleri neden uyuyamıyor? Gündüzleri onun uykusuz kaldığını belirleyen bir şey de dikkatinizi çekmiyor mu?»

Humphrey Grant, «Bana kalırsa o kız hasta» dedi. «Tabii uykusuzluk da etkisini gösteriyor ama pek de beirgin değil bu... O kızın ne büyük bir baskı altında olduğunu da hesaba katmalıyız.»

Neyse ben kıza bir şans daha tanıyacağım. Niye bugün gitmiyorum? Yarına kadar beklemenin ne anlamı var?»

«Bu davranışınla kızda önemli biri olduğu izlenimini uyandırmayacak mısın? Çok gururlu bir kız, bunu bilesin. Hele bana nasıl diklendiğini bir görmeliydin. 'Senin gibi biriyle konuşmayacağım', dedi.

"Çok önemli biriyim ben, ancak en üst düzeydeki-
lerle konuşurum.' Bir genç kızdan bu sözleri duymak»
insanı şaşırtıyor.»

«Kızın kendini önemseyip önemsememesi beni
ilgilendirmiyor. Bunlara kafa yoracak zamanım da
yok. Taktik açısından sen haklısın, Humphrey. Fakat
bu tehlikeyi göze alamayız. Yeni bir cinayet işlenme-
den ,o kızı konuşturmak zorundayız. Biliyorsun, eî
kulağında, yarın öbür gün bir cinayet daha işlene-
bilir. Aradan bir aya yakın bir süre geçti. Ben bugün
öğleden sonra kızı görmeye gideceğim.»

Poiyakof, «Benim aradığım sülaleden biri,» dedi.
Colin Lomax, elindeki kâğıdı bırakıp, «Ne arıyor-
sun?» diye sordu.

«Sülaleden birini, Ma-Nang. Azizler Çetesi...
Moğol diyaleğinde Azizler Çetesi anlamına gelen
söz... Böyle cinayet işlemek içim eğitilmiş bir grup
insanı bu isim altında toplamayı kim akıl edebilir?..»

«Espri gücü kuvvetli olan biri tabii.»

Poiyakof, başını salladı. «Acı bir alay... Sen ka-
tolik misin. Binbaşı?»

Colin Lomax, başını iki yana salladı. «Hayır.»

«O halde ne demek istediğimi anlamamışsın-
dır. Bu düpedüz bir hakaret. İnsanın atalarından
böyle nefret etmesi olacak şey değil... Olmayan bir
şeyden nefret edilmez. Chesterton'un romanlarının
kahramanı Peder Brown, böyle der... Sen Chester-
ton'un kitaplarını hiç okudun mu?»

«Çocukluğumdan beri okumadım. Peki ama ne-
den sülaleleri incelemek istiyorsun?»

ı «Bu davranış bana 1920'leri anımsatıyor da on-
dan. Hristiyanlığa karşı düşmanlığın tarihi oldukça
eski. Özellikle Rusya'da... Önce dini yasakladılar.
Cezaevi, sürgün ve hatta ölüm cezaları verildi. Ama
bunlar altmış yıl önce olmuş şeyler... Adamımız her
kim ise bu duyguları miras almış. Rusya'da o devir-

de isim yapmış birini bulabilirsem, onun şeceresini incelerim. Hatta dostluk kurduğu kişilerin de ailelerini araştırırım. Aklımda birkaç isim var. Arkanyef değil. O aynı zamanda bir idealistti. Doktorlar nasıl, salgın hastalıkları kökünden yok etmek isterlerse, Arkanyef de dini öyle kökünden yok etmek için çalışıyordu. Arkanyef, fanatik bir kasaptı. Staîin, onun yöntemlerini sakıncalı bulmuştu, çünkü öldürülen papazlara halk birer şehit gözüyle bakıyordu. Zamanla kilise öldü. Ama sonra gene yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Bugün Rusya'da dinin dirildiğini söyleyebiliriz. Yani Rus halkının ruhlarının derinliklerinde yaşıyor demek istedim. Sadece çocuklarla yaşlı kadınların kiliseye gitmelerine izin veriliyor. Aradığımız adamın geçmişinde dinle ilgili bazı meseleler olsa gerek. Tanrıya inanmıyor ama şeytana inandığı bir gerçek. Şimdi dur bakayım, biraz daha düşüneyim. 1924'te Ukrayna'da bir olay oldu. İşte burada bak bakalım, bir şey çıkarabilecek misin?»

Colin Lomax sık dizilmiş satırları dikkatle okumaya çalıştı. Ama bu 'küçük harfleri seçmek öyle güç oluyordu ki... Galiba yakında gözlük takması gerekecekti.

Ukrayna'da, küçük bir topluluğun paskalyayı kutladıkları saptanmıştı. Bu kişiler, bir de papaz bulmuşlardı. Bölge komiseri, bu insanları cezalandırıp, diğerlerine iyi bir ders vermek istemişti. Gizli polis örgütünün komşu kasabada görev yapan elemanlarından birkaçını oraya çağırtmıştı. Polisler, kasabaya boyunlarında kutsal madalyonlarla gelmişti. Sahte Hristiyanlar, topluluğa kabul edilmiş ve bir ahırda düzenlenen gizli ayinlere katılmalarına izin verüvşti. Gizli polisler, içeri girer girmez, harmaniyelerinde gizledikleri silâhları çıkarıp, o insancıkları kurşun yağmuruna tutmuşlardı. Daha sonra da ahır, ateşe verilmişti. Kurşunlarla ölmeyenler, diri diri yanmışlardı. İşte böylece o yörede Hristiyanlık sona er-

misti. Bu katliamda sorumlu olan komiser, daha önemli bir göreve atanmıştı.

Polyakof, «Eee» dedi. «Şimdi nerede ne arayacağını biliyor musun. Binbaşı?» diye sordu. «Bu belki senin ilgi alanına girmiyor ama olur a, merak etmişsindir.»

Colin Lomax, düşünceli düşünceli başını salladı. «Şu kalbine ok saplanmış Meryem Ana resmi,» diye mırıldandı, «Bu madalyonları herkes kullanır mı? Ben sadece aşkla ilgili bir anlamı var sanıyordum.»

«Rusya'da durum farklı. Özellikle Ukrayna'da kutsal bir simge sayılıyordu. Komiserin adını buldum. Öğrenmek ister misin?»

Colin Lomax, ihtiyar adamın sesindeki heyecanı fark etmedi, Polyakof'un büyük buluşunu açıklamak için sabırsızlandığını da bilmiyordu Colin Lomax. Genç adamın akıllı, başka yerdeydi. Tony VVaiden, Davina'ya üzerinde ortasına bir ok saplanmış bir kalp bulunan garip bir bilezik armağan etmişti. Batıda, bu karşılık görmeyen bir aşkı simgeliyordu. Ne garip... Tony VVaiden, bu bilezik yerine şiirler, aşk şarkıları ve umutsuz aşkını dile getiren başka armağanlar verebilirdi. Ama Tony VVaiden, Sovyet kasaplarının kullandıkları simgeyi seçmişti armağan olarak...

Polyakof merakla: «Binbaşı Lomax» dedi, «Az önce dediklerimi duymadınız mı? Komiserin adını öğrenmek istemiyor musunuz?»

«Evet, evet, tabii, adamın adını öğrenmek istiyorum ama önce benim sana bir sorum olacak. Eğer şu ortasına ok saplanmış kalp madalyonunu bir Rus'a armağan etsen bu ne anlama gelir?»

«Rusların çoğu için bunun bir anlamı olmaz. Bir Ukraynalıya ise Lukina'daki katliamını anımsatır. Biliyorsunuz, bu korkunç olaya Rus folklorunda da yer verildi. Binbaşı, çok önemli bir şey keşfettim. Bunun ne olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz?»

Colin Lomax, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı: «Bir kitap okumuştum... Bir öykü kitabıydı...

Daha çocuktum ama çok korkmuştum. Edgar Allan Poe'nun bir öyküsüydü. Morg Sokağı Cinayeti'ydi öykünün adı. Bir dakika...» Genç adam, yerinden fırlayıp, dahili telefonda Davina'nın bürosunu aradı. «Bana Bayan Graham'ı bağlayın lütfen.»

Davina'nın sekreteri, «Üzgünüm, Binbaşı Lomax» dedi. «Bayan Graham büroda değil. Bugün de geri dönmeyecek. Eğer bizi telefonla ararsa, kendisine bir notunuz olacak mı?»

Colin Lomax sordu. «Davina nereye gitti? Phyllis, bu çok önemli... Lütfen söyle, Davina nerede?»

«Bay Grant ile birlikte VVelton'a gitti.»

Colin telefonu kapayıp Polyakof'a döndü. «Bir bilezik,» diye bağırdı. «Öyle lanet bir şey ki, Davina bunu bileğinden çıkaramıyor. O öyküdeki kurbanlar gibi. Aman tanrım... Davina, VVelton'a gitmiş. O kızın bulunduğu yere yani...»

Polyakof, genç adama sözlerinden bir şey anlamadığını belirtmeye bile fırsat bulamadan Colin Lomax dışarı fırlamıştı. İhtiyar adam bu kez de bilgisayar uzmanına döndü. «Bu sözlerden bir şey anladın mı? Neler diyordu bu adam?»

Uzmandan, «Bilmiyorum, efendim,» yanıtı geldi. «Söylenenleri dinlemiyordum.»

«O halde şu Morg Sokağındaki cinayetler neyin nesiydi?»

«Hiç duymadım, efendim. Size yeni bilgiler hazırladım.»

Polyakof, kâğıtları adamın elinden kaptı. Çok kızmıştı. Aldatıldığını düşünüyordu. Ortada olup bitenleri bilmemek. Polyakof'u çılgına döndürmüştü, Davina Graham'ın sorularının karşılığını bulduğuna inandığı bir sırada, belki de yaşamının en sevinçli dakikalarında Colin Lomax, ağzının içinde bir şeyler geveleyip, dışarı fırlamıştı. Şu Sherlock Holmes bozuntusuna ne kadar kızsak haklıydı. Polyakof, derin bir soluk aldı, sonra, «Bunlara daha sonra bakarım» dedi. «Biraz dışarı çıkacağım.»

Davina, «Anladığım- kadarıyla beni görmek istediğini söylemişsin,» dedi. Humphrey Grant daha önce onu uyarmış olmasına rağmen, Davina kızın solgun yüzünü görünce şaşırıldı. Helene Blond, özel odada pencerenin önünde duruyordu. Kafese kapatılmış bir hayvandan farkı yoktu. Bir fırsatını bulur bulmaz dışarıya fırlamaya hazırdı.

«Evet, bu adamın bana baskı yapmasına daha fazla göz yumamayacağım.»

. Davina, yan gözle Humphrey Grant'e baktı. «O-nun sana baskı yaptığına inanmam» dedi. «Ba/ Grant'in de Bay Johnson'un da sana karşı çok sabırlı davrandıklarını ve senin kendi isteğinle konuşmaya başlamanı beklediklerini biliyorum. Haa, bak seni uyarayım. Ben öyle sabırlı bir kadın değilim.»

Davina, ansızın saldırıya geçmişti. Helene Blond, kadından bu kadar çabuk tepki beklemediği için biraz şaşırıldı. İki erkeğin davranışlarıyla Davina'nın arasında bir fark olacağını düşünmemiştir. Hatta kadının ona erkeklerden daha yumuşak bir yaklaşımla sorular soracağını sanmıştı. Oysa bu kadın, erkeklerden de baskın çıkmıştı. Helene Blond, Davina'yı öfke dolu gözlerle süzerken onun da kendisinden nefret ettiğini anlamakta gecikmedi. Nefret dolu, kin dolu... Tıpkı annesi gibi, sopasını arkada saklıyordu...

«Sana bazı sorular soracağım, Helene. Eğer bu soruları istediğim gibi cevaplandırmazsan, sorularımı tekrarlamayacağım. Hemen çıkıp gideceğim. Fransız makamlarına durumu bildirdikten sonra seni havalanına götürecekler. Beni anlıyor musun?»

Helene Blond, soğukkanlılığını kaybetmeden:

«Senin o adamdan daha da kötü olduğunu anladım,» dedi.

«Demek her şeyi anladın.»

Helene Blond, masa üzerinde duran sigara kutusundan bir sigara aldı. Yakmak üzereyken, Davina atıldı: «O sigarayı yerine bırak. Bundan sonra sigara içmen yasaklandı. Buraya, dedikodu yapmaya gel-

medim. Sana sorular soracağım ve sen de bu soruları cevaplandıracaksın.»

Helene. hiç bocalamadı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi.

Davina bir adım ilerledi. Sigarayı kızın ağzından çekip yere attı. Helene, titremeye başlamıştı.

«Sana sigara yasaklandı, dedim.»

, Helene, hiç kıpırdamadı. Kadının bileğindeki bileziğe şaşkın şaşkın bakıyordu. O ok saplanmış kırımızı kalp, sanki Helene'i büyüleyivermişti.

«Kendimi iyi hissetmiyorum» dedi. Gözleri kararıyordu. Vücudu buz kesilmişti.

«O halde otur...»

Davina'nın sesi Helene'in kulağına uzaklardan gelir gibiydi. Önünde bir sandalyenin bulunduğunu zar zor fark edebilmişti. Helene, sandalyeye güçlkle oturdu. Oturtmadı da sanki sandalyeye yığıldı kaldı. Nabız atışları hızlanmıştı. Kulakları zonkluyordu, gözlerini kapayınca da dünyada en çok nefret ettiği şeyi, o kırmızı kağıdı görmeye devam etti.

Davina, «Humphrey,» diye mırıldandı. «Kıza bir bardak su getirmelerini söyleyiver» dedi, sonra sesini alçalttı. «Galiba direnecek gücü kalmadı.»

Helene, kadının omuzuna elini değdirdiğini hissetti. Birden vücudundaki kaslar gerildi. Annesinin dayak atacağını anlayan o küçük kız gibi korkmuştu. «Şundan biraz iç. Açılırsın.» Helene, su bardağını aldı. Birkaç yudum su içti. Su iyi gelmişti. Boğazının kuruması geçmişti Ama gözlerini Davina'nın kolundaki bilezikten ayıramıyordu Birkaç dakika sonra nabız atışları yavaşladı. Soluklan düzeldi. Birkaç dakika önceki paniğin yerini, öldürücü bir soğukkanlılık almıştı. Başını kaldırıp Davina Graham'a baktı. Eski gücü yerine gelmeye başlıyordu. Bu saniyeleri yaşamaya hazırdı Helene. Artık kendini çaresiz ve güçsüz hissetmesi için bir neden kalmamıştı. Bir çocuk değildi. Her şey değişmişti.

«Sorularınızın hepsine cevap vereceğim,» dedi.

Davina'nın yüzünde beliren zafer ifadesini de görmüştü... Ah, evet, annesi de dayak fasıllarından sonra hep böyle zafer kazanmış bir komutan gibi gülümserdi. 'Bu sana ders olsun, bir daha yaramazlık yapma,» der gibiydi...

«Aferin, akıllıca bir tutum bu. Şimdi bana şu enstitüden söz et bakalım. Sen özel bir gruba dahildin değil mi?»

«Evet.»

«Grupta başka kimler vardı?»

Helene Blond, bu soruya cevap vermeyecekti. Fakat kadının rahatladığını görmek de istiyordu. Onu iyice kandırmalıydı... Helene'in kendisine körü körüne itaat edeceğine inanmalıydı. İtaat ve korku... Elbiseni çıkar, Helene. Seni cezalandıracağım... Genç kız, bunları içinden geçirirken dört isim uydurdu. Aslında Helene Blond, bu isimleri pek de uydurmuş sayılmazdı, çünkü Davina'ya sıraladığı isimler, iki öğretmeninin, halasının dışçisinin ve yardımcısının isimleriydi.

«Peki bu özel grupta sizlere neler öğrettiler?»

Helene gene kendini tuhaf hissetmeye başlamıştı. Biraz öncekinin aksine kendini çaresiz ve bitkin hissetmiyordu. Aksine şimdi enerji doluydu. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Zamanın yaklaştığını biliyordu. Kadın konuşurken elini salladıkça o kırmızı kalp de daha çok parıldamaya başlamıştı.

Helene, «Seninle yalnız konuşmak istiyorum,» dedi. «Olup bitenleri öğrenmeye kararlıysan, odadakilere dışarı çıkmalarını söyle.» Helene, gözlerini Davina'dan ayırmadan ekledi: «Lütfen...»

Davina, başını salladı. «Humphrey, bir sakıncası yoksa, odadan çıkar mısın?»

Humphrey Grant, duraladı. Bu manzara onu rahatsız etmişti. Bu kızın davranışlarındaki tutarsızlık, canını sıkıyordu.

«Davina, yanda küçük bir oda var. İsterseniz siz oraya gidin. Kapı da açık kalsın. Bu kızın halini hiç

beğenmiyorum.» Humphery Grant, düşünceli düşünceli başını salladı. «Onunla yalnız kalmanı hiç de doğru bulmuyorum.»

Davina, «Kız, şimdi içini dökmeye hazır.» dedi. «Bizim de istediğimiz buydu. Her yolu denedik, hiçbirinden bir sonuç alamadık. Sen benim için sakmendişelenme, Humphrey. Çok yumuşak davranacağım, kıza. Hiç merak etme.»

«Pekâlâ, birkaç dakika sonra ben gelir duruma bakarım.»

Davina hemen atıldı. «Hayır» dedi, «Hayır, gelme. Ben hazır olduğum zaman müdür beyin odasına haber veririm. Bu akşam da her şeyi bozmaktan korkuyorum.»

Humphrey Grant, istemeye istemeye dışarı çıktı. Kapıyı kaparken son bir kez arkasına dönüp baktı. Davina, Helene Blond'un yanına oturmuştu. Gayet yumuşak bir sesle, «Mösyö Grant gitti. Şimdi yalnız kaldık. Artık benimle konuşabilirsin. Sana neler öğrettiler, Helene?»

Humphrey Grant, kapıda daha fazla oyalanmadan müdürün odasına gitti:

«Galiba bu işin sonuna geldik» dedi, «Bayan Graham şimdi kızın yanında. Bir fincan kahve içebilir miyim?»

«Tabii.» Emekli asker, Helene Blond'u çok ilginç bulmuştu.

«İşte bu iyi haber» dedi. «O kızda garip bir hava var değil mi? Son derece küstah bir kız... Yo da bana öyle geldi. Kendine de son derece hakim görünüyor. Arkadaşınız Tim Johnson da aynı şeyleri söylemişti. Kızın, öfkeden çılgına dönüp, kıyamet i oparacağını sanıyorsunuz ama onun öfkesi de son derece ölçülü. Bir keresinde monitordan kızı izledik. Çok öfkeli görünüyordu. Ama biraz sonra kendini sakinleştirmeyi başardı. İnanılacak şey değil, Johnson, kızın odanın altını üstüne getirmesini beklerken birdenbire sakinleşmesini çok garipsemişti.»

Humphrey Grant kaşlarını çattı. «İşte beni de kızın bu özelliği düşündürüyor ya... Aslında Bayan Graham'ı o şeytan kızla yalnız bırakmak istemedim.»

«Yoo, hiç tasalanmayın. Monitör açık tutulduğu sürece sorun yok. Odada hoşunuza gitmeyen bir durum olursa hemen oraya gidersiniz.»

«Ama Bayan Graham, sorgulama sürerken rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Ve tabii çok da haklı. Kız tekrar bir bunalıma girerse, Bayan Graham bundan da yararlanmak isteyecektir. Ben onları monitordan gözleyeceğim. Fakat Bayan Graham çağırmadan o odaya gitmeye niyetim yok. Bilmiyorum...» Humphrey Grant, omuzlarını kıstı. Bu haliyle tam bir çekirgeye benzemişti. «Bilemiyorum, belki ce artık ihtiyarlamaya başladım. Bu tür işler artık hiç hoşuma gitmiyor.»

Emekli asker, «Böyle şeylerden hiçbirimiz hoşlanmıyoruz. Hele işin içine bir kadın girerse, daha da can sıkıcı oluyor bu. Yalnız artık kadınlar da erkekler kadar öldürücü olabiliyorlar. Hatta bazıları erkeklerden de beter. Biraz daha kahve için. Bana izin verir misiniz? Siz rahatınıza bakın. Bir şey isterseniz odacıyı çağırın.»

Davina tekrar sordu. «Sana neler öğrettiler, Helene?»

Kızın yüzü bembeyaz kesilmişti. Davina onun düşüp bayılmasından korktu.

«Öldürmeyi öğrettiler.» Helene Blond, bu sözleri dümdüz ifadesiz bir sesle söylemişti. Gözlerinde garip bir pırıltı vardı, dudakları da hafifçe aralanmıştı.

Davina, bu sözlere hiçbir tepki göstermedi. «Anlıyorum. Öldürmeyi öğrendiniz demek.» Şaşkınlığını ve korkusunu kızı belli etmemeye çalışmıştı. «Peki, bunu neden öğrettiler?»

Heiena Blond, gülümsedi. Sandalyesinde biraz daha dik oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu. «Kimleri öldürdüğümü neden sormuyorsun?»

İşte o zaman Dav'na kızın benliğini saran korkunç nefreti sezdi... Ona doğru dalga dalga yaylıyordu bu nefret. Ve de korkmaya başlamıştı. Sorusuna cevap almadan Humphrey Grant'i çağırma-
mazdı. Ama nasıl olsa Humphrey monitordan onları izliyordu. Gerektiği an. odaya gelebilirdi. Davina ellerini koltuğun kollarına dayadı. Ok saplanmış kırmızı kalp karşidan pırıl pırıl parlıyordu. Helene gözlerini bilezikten ayıramıyordu.

Davina, «Pekâlâ» dedi. Endişelendiğini ya da telaşlandığını belli etmemeliydi. Son derece sakin görünmek zorundaydı. «Pekâlâ, kimleri öldürdün?»

Helene, sandalyesinden öne doğru uzandı. «Duchalier ailesini öldürdüm.» Nabız atışları hızlanmaya başlamıştı. Fakat işi aceleye getirmemeliydi. Bu kadar zaman şu dakikayı beklediğine göre, biraz daha sabredebilirdi. Helene, son kez aldatıldığı günü anımsadı. Annesi kansere yakalanmıştı ama hastanede ölmüştü. Şimdi ise kadın buradaydı, «'Fransa', sen onu yok edebilirsin» diyordu içindeki ses. «Onun yüzünden gözlerini hiç ayırma ve onun senden korkmayı öğrendiğini gör.»

Helene Blond, konuşmasını sürdürdü. «Ook komikti. O koca sersem, eve gizlice birilerini alıp almadığımı sordular. Az kaldı katıla katıla gülecektim. Neler olduğunu sana anlatacağım. Ayrıntıları öğrenmek istersin değil mi?»

Davina, sakin sakin:

«Evet,» dedi. «Onları nasıl öldürdüğünü bana anlat, Helene.» Genç kadın içinden, «Doğru değil bu» diye düşünüyordu, «kız bana yalan söylüyor. Bir işleri nöbeti geçirdiği belli. Cinayetleri nasıl işlediğini anlatırken, yalan söyleyip söylemediğini anlarım.»

Helene, anlatmaya başladı: «Başım ağrıyor diye bir yalan attım. Hepsi de oturmuşlar birç oynuyor-

iardı. Louise de onları seyrediyordu. Çantamı salon-
da bıraktım. Böylece hizmetçi çantamı odama getir-
diğinde benim uyuduğumu görecekti. Oysa ben uyu-
muyordum. Bir süre bekledim. Sonra aşağıya salona
indim, kapıyı açtım. İşte hepsi orada oturmuş iskam-
bil oynuyordu.» Helene bir kahkaha attı. «Benim ka-
pı önünde sabahlığımla durduğumu görünce pek şa-
şırdılar. Elimde de silah vardı, Isabelle Duvalier'yi
ka'binden vurdum. Sonra iki erkek ile İrene Duvalier,
boğazlarına kurşun yediler. İşi çok kısa sürede bitir-
dim. Louiss bir saniyede öldü. Hepsi birbirine yakın
oturduğu için onları öldürmek çok kolay oldu.»

Davina, soğukkanlılığını kaybetmedi. Kızın ger-
çeği anlattığından hiç kuşku kalmamıştı. İyice
emin olmak, için bir soru daha sordu:

«Ne tür bir silah kullandın?»

«12 santimlik susturucusu olan bir VValther PKK
kullandım. Sonra odama çıkıp uyku haplarımı yuttum.
Eee, buna ne dersiniz?»

Davina. ağır ağır ayağa kalktı. «Konuşmamıza
biraz ara versek iyi olacak.»

Helene de ayağa kalktı. «Benim bunları yapacak
cesareti kendimde bulamayacağımı sandın değil mi?
Senden korktuğumu sanıyordun değil mi?»

Helene Blond, sanki karşısındaki kadın Davina
Graham değil de, bir başkasıymış gibi konuşuyordu.

«Nasıl da ağlar yalvarırdım, anımsıyor musun?
İşte ağlayıp yalvarma sırası, şimdi sende...»

Helene, böyle diyerek, Davina'nın üzerine atıldı.

Müdürün odasında telefon çalıyordu. Zır zır çal-
dıkça Humphrey'nin sinirleri bozuldu. Şu zil susmak
bilmeyecek miydi? Monitorda Davina ile Helene'in
konuşmaları devam ediyordu»

Davina kıza, «Ne tür bir silah kullandın?» diye
sormuştu. Humphrey, hademenin odaya gelip telefo-
na neden bakmadığını merak etti. Bu adamlar da hiç-

bir zaman bulunmaları gereken yerde olmazlardı ki. Sonunda zilin gürültüsüne daha fazla dayanamayacağıını anladı. TV alıcısının karşısından kalkıp telefonu açtı. Binanın santral görevlisi «Bayan Groham'a acil bir telefon var» dedi. «Binbaşı Lomax görüşmek istiyor.»

«Şu anda Bayan Graham'ı rahatsız edemeyiz. Sen Binbaşı Lomax'ı bana bağla.»

Telefonda bir tıkırtı oldu ve hemen arkasından.

«Ben Humphrey Grant,» dedi. «Ne yazık ki Davina şu anda meşgul. Ben yardımcı olabilir miyim?»

Colin Lomax avaz avaz bağırdı. «Davina nerede?»

«Şey, Helene Blond'u sorguya çekiyor... Ne oldu?» Humphrey Grant hattın öbür ucundaki adamın büyük bir panik içinde olduğunu sezmişti.

Colin Lomax. «Davina o kızla yalnız kalmadı değil mi?» dedi. Sonra bu sorusuna verilecek karşılığı beklemeden, büyük bir telaş ve korku içinde bağırdı. «Tanrı aşkına, onu hemen odadan çıkarın. Ben de derhal oraya geliyorum...»

Humphrey tekrar TV alıcısına döndü. Ekranda gördüğü manzara adamı öylesine şaşırtmıştı ki telefonu elinden düşürdü. Çok uzun boylu ve hantal görünümlü olmasına rağmen cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle bürodan dışarı fırladı, koridordan koşar adımlarla geçip küçük odaya koştu.

Helene'in ağzından tükrükler saçıla soçıla, «Anne,» diye bağıırıyordu. «Anne... Anne...»

Helene, kapının büyük bir gürültüyle açıldığını duymadı. Humphrey Grant'ın ayak seslerini de fark etmedi. Sadece gırtlaklarını sıkıp öldürmeye çalıştığı kadının yüzünü görüyordu. Humphrey, kızın saçlarını kavradı ama Helen* bunu da fark etmemişti. Helene Biond'un Davina'nın boynunu bir mengene gibi sıkan parmaklarını gevşetmek için de çaba harcadı, bunu başaramayınca kıza bir yumruk indirdi. Yediği yumruğun etkisiyle, Helene Davina ile birlikte yere yığılıp kaldı.

Humphrey, Davina'yı yerden kaldırdı. Müdürün odacısı da gelmişti. Humphrey koridorda koşarken, avaz avaz bağırarak hademeyi çağırmıştı. İki birlikte Davina'yı kaldırdılar.

Humphrey genç kadının boyun damarlarını yokladı. «Neyse yaşıyor» diye mırıldandı, «ölümden kıl pa-yı kurtuldu.»

Sır James White, azarlayıcı bir tavır takınarak başını sailadı. «Sevgili Davina, hastaneden bu kadar çabuk çıkmamalıydın. Acele etmene gerek yoktu ki.»

Davina kısık, çatlak bir sesle, «Ben hastanede yatmak istemmişim,» diye karşılık verdi. Hâlâ güç-lükle konuşuyordu. «Şimdi gayet iyiyim. Sadece ba-ğıramıyorum. Başka bir sorunum yok.»

Davina kendi dairesindeydi. Boğazı sarılıydı. Co-lin Lomax genç kadına yardımcı olabilmek için onun evinde kalmayı kararlaştırmıştı. James White, ikisine dikkatli dikkatli bakıp gülümsedi. O eski can sıkıcı olayın unutulması gerekiyordu. Böylesi çok daha iyi olacaktı. Fakat Bay Tony VValden'den de elbette he-sap sorulacaktı. Bunun için bazı tasarılar hazırlan-mıştı. Şu pahalı armağanlar veren adamın sonu gel-mişti artık... Son armağanı da az kalsın Davina Gra-ham'ın hayatına malolacaktı. Doktorlar, bir dakika geciküseydi, Davina Graham ölürdü, demişlerdi. He-lene B'ond ise çıldırmıştı. Bir daha asla sağlığına kavuşamayacaktı. Onu da bir akıl hastanesine yatır-mışlardı. Hiç konuşmuyor, hareket etmiyordu. Bir çe-şit bitkisel hayat sürüyordu. Kız, sürekti suskunluğa geçmeden önce ağzından sadece tek kelime çıkmış-tı: «Anne.» Daha sonra da hiç konuşmamıştı.

Colin Lomax, «Davina hiç söz dinlemiyor,» dedi. «Akli sıra büroya gidecekmiş. Telefonun başından da ayıramıyorum onu. Konuşmaktan vazgeçmezse, bir süre dinlenmezse sesini tamamen kaybedebi'ceğini söyledim ama beni dinlemedi.»

Sir James VWhite'in kaşları çatıldı. «Mutlaka dinlenmelisin» dedi. «Başına gelenleri bu kadar çabuk unutma. Çok ciddi bir şok geçirdin. Az kalsın ölecektin. Gırtlığını sıkın canavar, solunum borunun da zedelenmesine neden oldu. Lütfen biraz aklını başına toplamaya çalış. Sağlığın iyice düzelineye kadar dinlenmeye çalış. Biraz mantıklı ol, Davina... Haa sahi Colin, niye onu Marchvood'a annesinin evine götürmüyorsun? Belki orda daha iyi dinlenir. Hiç değilse buradan uzaklaşmış olur. Oraya gidince telefonu da fişten çekiverirsin. Böylece küçük hanımın yaramazlık yapmasını da önlemiş olursun.»

Colin Lomax bu öneriyi olumlu karşıladı

«Bakın bu iyi fikir. Ne dersin, Davina? Sadece bir haftalığına annenin evine gider misin? Dairenden bir süre uzak kalmak sinir sistemine de iyi gelir. Orada bacaklarını uzatıp güzelce dinlenirsin. Vaktiyle ben de Marchvood'da öyle dinlenip sağlığıma kavuşmuştum. Marchwood senin için birebir...»

Davina tartışmak istemiyordu. Ama pes etmek de işine gelmeyecekti. Aslında kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Onlarla tartışacak gücü yoktu. Boğazındaki ağrı ve sesinin kısıklığı onu pek düşündürmüyordu. Bunlara katlanabilirdi, fakat sinir sistemi bir türlü düzene girememişti. Her dakika eli ayağı titriyordu. İşte Davina da bu sorunla başa çıkamayacağını anlamıştı.

Herkes ona gayet iyi davranmış, sağlığıyla ilgilenmişti. Humphrey, genç kadını ölümden kurtarmıştı. Adamcağız Tetbury'deki hastaneye de elinde kocaman bir çiçek buketiyle gelmiş, yüzündeki huzursuzluk ve üzüntü dolu ifade Davina'yı pek etkilemişti. Olanlar Humphrey Grant'in de huzurunu kaçırmıştı, bu kesindi.

Davina, Humphrey Grant'in de şok geçirdiğini biliyordu. Tim Johnson da hastanede ziyaretine gelmiş genç kadına dergi ve kitap getirmişti. Tim Johnson'un seçtiği roman ve dergiler, Davina'yı pek eğ-

lendirdi, özellikle çalışan kadınlar için hazırlanan dergileri seçmişti. Cinsellikle ilgili yazılara ağırlık verilmişti. Bir de çalışan kadının hayatına giren erkeği elinden kaçırmaması için ne gibi önlemler alması gerektiğini anlatan yazılar vardı bu dergilerde. Davina, onnesinin gençlik yıllarında okuduğu dergilerde de aşağı yukarı aynı konulara değinildiğini biliyordu. Yüzeyde, aradan geçen yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Yaklaşım değışikti ama, sorunlar aynıydı. Bir kuşak iki kuşak öncesinin genç kadınlarıyla bugünün genç kadınları için önem taşıyan sorularda bir değişme yoktu.

Colin Lomax, Davina'yı hiç yalnız bırakmamıştı. Genç kadını tedavi eden doktorlar ve Londra'dan getirtilen uzman ile uzun uzun görüşmüş, Davina'nın iyileşmesi için neler yapılması gerektiğini onlardan öğrenmişti.

Davina hastaneden çıkmak isteyince de onu gene Colin eve getirmişti. Apartman dairesi bir çiçek bahçesinden farksızdı.

Davina ilk günlerde, soru soracak durumda değildi. Fısıdayarrayordu bile. Hastanede gözlerini açtığı zaman bileziğin bileğinden çıkarılmış olduğunu fark etmişti. Başı dönüyordu, parmağını kıpırdatacak hali yoktu. Cartier mağazalarından bir eleman getirip bileziği çıkartmaları ne tuhaftı. Böyle bir zamanda bilezikle ilgilenmek kimin aklına gelmişti acaba? Davina zihninde şekillenen bu sorulara yanıt bulamadan aldığı ilaçların etkisiyle tekrar uykuya dalmıştı. Olanları Davina'ya anlatan da hastane dönüşü Colin oldu...

«Tony VValden'in durumdan haberi yoktu,» dedi. «Ben gidip onunla görüştüm. Şey, birkaç kişi birlikte gittik demem gerekiyor. MacNeil, yanıma bir adam kattı Tony VValdene senin ölümden kıl payı kurtulduğunu söylediğimiz zaman, çok şaşırdı» Colin Lomax gözlerini Davina'nın yüzünden ayırmadan sözlerini sürdürdü. «Doğrusunu istersen, Tony Walden biz-

den bir şey gizlemeye çalışmadı. Özellikle senin başına gelenleri öğrendikten sonra... Adamlar Tony Walden'e o bileziği vermişler. Güya bu bilezikte küçük bir aygıt varmış ajanlarından birinin tutuklu bulunduğu yeri saptamalarına yarayacakmış o aygıt. Tabii bu dediklerinin tek kelimesi bile doğru değil. Tony Walden o bileziği almamış olsaydı, başına neler gelecekti, bunları soruşturmaya gerek yok. Durum meydanda. Neyse bu fasıl kopandı demektir.»

Marchvood'a gitmek... Davina için bundan daha huzur verici bir düşünce olamazdı. Colin Lomax ile Sir James White'ı üzmemek, uğraştırmak da istemiyordu. Yalnız bir sorun vardı. Polyakof, yolunun üzerindeki ilk meyhaneye girmiş ve körkütük sarhoş olmuştu. Ertesi sabah da ortadan kaybolmuştu. Polyakof'un kadın arkadaşı akşamdan kalma olduğu için ihtiyar ayyaşın nereye gittiğini bilmiyordu. Polyakof'un Rus arkadaşlarına uğraması olasılığını düşünerek, o arkadaşları sorguya çekmişlerdi. Fakat hiçbirisi Polyakof'u görmemişti. Adamın başladığı iş de yarım kalmıştı. Lukina'daki katliamdan sorumlu olan komiserin adını bilgisayardan öğrenmeye olanak yoktu. Her şey Polyakof'un beyninde gizliydi.

Davina, «Buradan bir süre uzaklaşmayı ben de istiyorum,» dedi. Fakat Polyakof'u bulmadan bir yere kıpırdamadı. «Colin, adam o gün sana büyük buluşunu açıklamaya hazırlanıyordu. Onu mutlaka bulup, yarım kalan işi tamamlatmalıyız.» Davina elini boğazına götürdü. Fazla konuşunca boğazının ağrısı da şiddetleniyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Sir James White, «Hayatım, gerçekleri öğrenmende bir sakınca görmüyorum» dedi. «Artık iyileşmiş sayılırsın. Polyakof bulundu. Ölmüş.»

Davina elini Colin'e uzattı. Genç adam hemen Davina'nın parmaklarını avuçları arasına aldı.

Dayina fısıldadı. «Ne zaman ölmüş? Ona ne oldu?»

Sir James VWhite her zamanki umursamazlığıyla. «Dramatik bir olay değil,» diye mırıldandı. «Polyakof alkol ile kendini zehirlemiş. Bir parkta kanapelerden birinde bulmuşlar onu. Yanıbaşında da iki boş votka şişesi varmış.»

Davina çatlak bir sesle. «Ah Tanrım» diye sızlandı. «Ah, tanrım ne büyük bir felâket bu.»

Sir James VWhite da: «Evet, adama yazık oldu,» dedi. «Ama Humphrey Grant de boş durmadı. Polyakof'un ortaya çıkardığı o Lukina olayını değerlendirecek. Yakında bir sonuca varabileceğini sanıyorum. Yıllar önce Rus gizli polisinin işlediği cinayetlerle başımıza gelenler arasında bir bağ bulunması inanılacak şey değil. Hele o kızın seni öldürmek için programlanması... Şu iğrenç bileziği takan kişi kim olursa, Helene Blond onu öldürmek zorundaydı. Aman Colin iyi ki polis romanları okumaya meraklısın. Özellikle de Conan Doyle'u okuman çok işimize yaradı. Romanın kahramanı bir gorildi değil mi? Yani cinayetleri işleyen demek istedim.»

Colin Lomax, «Evet» dedi. «Zavallı çingirak sesine programlanmıştı. Çingirak çalınırken ona işkence yapmışlar, adamakıllı da dövmüşlerdi. Artık goril çingirak sesi duydu mu, karşısına çıkanı öldürmek zorundaydı. Daha sonra da o kadınlara uçlarında küçük çingiraklar bulunan birer bilezik armağan edilmişti. Kadınlar, bilezikleri çıkaramıyorlardı. Daha sonra da canavarı, kadınlara saldırtmışlardı. Neyse, artık bunlardan söz etmeyelim. Sana yiyecek bir şeyler getireceğim, Davina. Sonra da ayaklarını uzatıp, dinlenmeni istiyorum.»

Colin Lomax, yerinden kalktı. Sir James VWhite» genç adamın ne demek istediğini anlamıştı. Davina ile tokalaştı. «Karım Mary de, ben de seni çok merak ettik,» dedi. «Bir daha bizi böyle korkutma olur mu? Yakında gene görüşeceğiz.»

Sir James VWhite, dışarı çıktıktan sonra, Davina, Colin'in elini tuttu. «Boğazım çok ağrıyor» diye fısılda-

dadı. «Fakat seninle konuşmam gerekiyor. Lütfen bir dakika oturur musun?»

Colin Lomax, elini genç kadının ovucundan çekmeden yanına oturdu. Davina pek solgun görünüyordu. Şimdi onun isteklerine karşı gelip canını sıkmak da istemiyordu.

Davina, «Lukina'da bu yöntemi uygulayanın kim olduğunu mutlaka öğrenmeliyiz,» dedi. «Humphrey'nin bir sonuca varmasını bekleyemeyiz.»

«Haklısın, sevgilim, bekleyemeyiz. Peki, sen söyle, ne yapalım? Lütfen, ne yapılmasını istiyorsan, söyle hemen isteğini yerine getireyim. Ve sen de artık bunlarla kafanı yorup üzülme.»

Davina mırıldandı:

«Gene cinayet işleyecekler... Yeni bir girişimde bulunma zamanı geldi sanırım.»

«Hayır, işte bunda yanılıyorsun... Davina, listedeki son isim sendin... Bunun farkında değil misin?»

«Bunu ben de düşündüm. Cinayetleri planlayan Borisof değil. O konuda yanılmışım. Borisof, beni öldürtmekle bir yere varamaz. Ya da Batıda çalışan meslektaşlarından herhangi birini öldürtmek ona başarı sağlamaz. Bu işleri yaptıran bir Rus. Ama Borisof değil.»

«Niye bu düşünceleri aklından çıkarıp, rahat rahat uyumaya çalışmıyorsun? Sesin çıkmıyor... Kendini daha fazla zorlaman doğru değil. Hadi bakalım, şimdi güzelce uzan... Ben sana tepsiyle yemek getireceğim. Televizyonu da açayım istersen...»

Televizyonu açınca, Başkan Zerkof'un bir gün önce sabaha karşı bir kalp krizi sonucu öldüğünü öğrendiler.

Adam, «Senin yöntemin işe yaramadı» dedi. «Şu kusursuz yöntem başarısızlığa uğradı. Şimdi bana ne diyeceksin bakalım?» Adam, gayet yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Doktor, adamın sesindeki bu yumuşaklıktan te-
dirgin olmuştu.

«Kız, düşmana saldırdı ama» diye kendini sa-
vunmaya çalıştı. «Kız, ona verilen işarete uydu. Be-
nim yöntemim başarısızlığa uğramış sayılmaz.»

Masa başında oturan adam, doktoru dikkatli dik-
katli süzerek: «Varsayımlar, kuramlar beni ilgilendir-
mez,» dedi. «Benim için sonuç önemli. Sen de istedi-
ğim sonucu sağlayamadın. İngiliz Haberalma Örgütü-
nün müdürü ölmedi. Beni ilgilendiren tek şey bu.»
Adam, başını öne eğip, masada duran belgeleri ince-
lemeye koyuldu.

Doktor, odadan çıkmasının gerekip gerekmediği-
ni kestiremiyordu. Fakat mahkûm edildiğinin farkın-
daydı. Aslında hiç de korkak biri değildi. Ama başa-
rısızlıkla suçlandırılmasının da haksızlık olduğu ka-
nısındaydı.

«Elemanlam kesin başarıya ulaşacaklarını iddia
edemem» dedi. «*Bazon* aksilikler olabilir. Diğerleri iş-
lerini başardılar. O kızdan çok fazla istekte bulun-
duk. Diğerlerinin yükümlülükleri bu derece ağır de-
ğildi. Dahası kız da görevinde başarıya ulaşmıştı.»

Masada oturan adamın başı ağır ağır yukarı
kalktı. Doktor, bir kez daha kendini savunmaya ça-
lıştığına pişman olmuştu. Artık cezasının kesinleştiği
belliydi.

«Zerkof öldü. Onun ölümünden önce yapılanlar,
şimdi yapamayacağınız şeyin bir hazırlığı niteliğin-
deydi. Hadi, defol, gözüm görmesin seni. Defol git,
ama fazla uzağa gidemeyeceğin de kesin. Senin
aleyhindeki suçlamalar, kayıtlara geçirildi. Canını
kurtarmak için özel tedavi yöntemlerini uygulamak
zorunda kalacaksın. İşte o zaman da hastaların gibi
zararsız olabileceksin.»

«Ben yapacağım...»

Adam, hayretle doktora baktı: «Neyi yapacak-
sın?»

«Adamı öldüreceğim...»

Adam, acı acı güldü: «Sen mi öldüreceksin? Sen karıncayı bile ezemezsin. Sen ilaçlarla, kimyasal maddeler ve zihinsel hilelerle uğraşmaya alışmışsın. Hareket adamı değilsin. Eline bir silah alsan, düşmanına değil, kendi ayağına ateş edersin.»

Doktorun yüzü önce kızardı, sonra kırmızılık kayboldu, beti benzi sararıverdi. Ufak tefek bir adamdı. Küçük bir kuştan kalır yeri yoktu. Elleri, bir kadının kolları gibi narındı. Sadece beyni güçlüydü. Beyninin sayesinde, kurbanlarını tanınmaz hale getirmiş, onları mahvetmişti. «Onu öldüreceğim,» diye söylen-di. «Kendi yöntemlerimle yapacağım bu işi. Silâhla değil. Sizin için başarılı olmak istiyorum. Bana son bir şans daha tanıyın, lütfen.»

«Kendi kendine başarılı olman için mi?» Ses gayet alçaktı ve tehdit doluydu. «Pekâlâ. Kendi silâhlarını kullan. Başkanın cenaze törenine kadar bu işi başarmalısın.»

Doktorun, yüzü soldu: «Ama bu çok kısa bir süre. Bu kadar kısa bir zamanda elime fırsat geçebilir mi?»

«Orasını bilemem. Ama bu senin sorunun tabii.»

Doktor gittikten sonra adam, telefonu açtı:

«Onu rahat bırakın,» dedi. «Hayır, iptal edildi. Bir süre daha bekleyeceğiz.»

Adam, telefonu kapadıktan sonra masasına, işinin başına döndü.

«Komiserin adı Rudkin'di.» dedi Humphrey Grant. Davina'nın bu kadar çabuk büroya dönmesi hata olmuştu. Hâlâ kendini iyice toparlayamamıştı. Humphrey Grant, günün birinde bu kadına acıyabileceğim rüyasında görse, inanmazdı. Ama işte" inanmadığı, aklından geçirmediği şey olmuştu. Humphrey Grant. bu duygusunun nereden kaynaklandığını anlamaya çalışmadı.

Davina, «İşte bJ harika," Humphrey,» dedi. Genç

kadının sesi biraz daha güçlenmişti. «Peki ama o komiserin başından geçenlerle bu insanların ne ilgisi var? Polyakof'un kuşkulandığı kişinin Sovyet üst düzey yetkilileriyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Rudkin, Ukrayna'da çok sık rastlanan bir isim, bilmem yanılıyor muyum? Bundan sonra ne yapacağız.»

Humphrey Grant, «O olaydan, yani ahırdaki katliam ve yangından yirmi kişi sorumluydu.» dedi. «Bu adamların isimleri mutlaka bir yere kaydedilmiştir. Fakat onların izlerini bulmak belki aylarca sürebilir. Rusya'da kaynak bulup, onlardan yardım istememiz gerekebilir.»

Davina, bir elini boynuna götürdü. Humphrey Grant, genç kadının bu hareketi sık sık tekrarladığını ve ne yaptığının da asla farkına varmadığını sezmişti.

«Öyleyse, elimiz kolumuz bağlı desene. Şu sırada Sovyet Rusya'da büyük bir iktidar kavgası var. Yemetofski veya Mişkoyan gibi biri, ülkenin başına geçebilir. Ya da adını bile duymadığımız biri Başkan olabilir. Kaynaklarımızdan gelen haberlere bakılırsa, iktidar mücadelesi epey hararetli olacağı benziyor. Bir başka sorun daha var.» Davina, yan gözle erkeğe baktı, «Söylentiler cenin de kulağına çalınmış olmalı. Bu konuda ne düşünüyorsun.»

«Borisof'un başkan seçilmesi olasılığı hakkında mı ne düşünüyorum. Böyle bir söylentinin gerçekleşebileceğine inanmıyorum. Sovyetler, şimdiye kadar KGB'den Başkan seçmediler, bundan sonra da seçmezler. Ben Yemetofski'nin Başkan seçileceğine inanıyorum.»

Davina, «Adamlar bugüne kadar orduyu da yönetime karıştırmadılar,» diye atıldı. «Siviller, Mareşal Yemetofski'nin seçilmesine engel olurlar. Ayrıca adam, kesin çözümün savaş olduğuna inanıyor. Beni esil tasalandıran Mişkoyan...»

Humphrey Grant, «Doğrusunu istersen, adayların hepsi de beni endişelendiriyor,» dedi. «İstersen,

ricamızı Moskova'daki C bölümüne iletelim. Bakalım onlar bir sonuç alabilecekler mi»

Davina kaşlarını çatı. «Ne ricası bu»

«Lukina'daki polis ekibinde yer alanların isimleri.» Humphrey Grant, genç kadının bir iki saniye önce konuşulmaları unutuvermesine şaşmıştı. Davina Graham'ın, böyle unutkan ve kayıtsız olması çok •garipti.

«Ah, şey tabii... Aklım başka yerdeydi. Bağışla.» Davina tekrar eini boynundaki fulara götürdü. «Tatile çıkmanın tam zamanı,» dedi. «Sadece hafta sonunda bile olsa, bürodan ve sorunlardan uzaklaşmalıyım. Evet, Humphrey, Moskova'daki adamlarımızdan yardım istemek doğru olacak. Ama onlardan kısa sürede bir yanıt alabileceğimizi sanmıyorum. Sen de aynı kanıdasın değil mi. 1920'lerde, adı sanı duyulmamış bir kasabada işlenen cinayetleri soruşturmak hiç de kolay değil. Tanrım, şu Haberalma Servisinin işlerine akıl sır erdirmeye olanak yok.»

Humphrey Grant, gülümsedi. O gülümsediği zaman da bir mezar taşına ay ışığı vurmuş gibi oluyordu. Davina, bu benzetmeyi hiç unutmayacaktı. Zavallı Humphrey Grant... Tann ona daha annesinin karnındayken haksızlık etmişti. Uyumsuzlar arasında tır uyumsuz... Davina, bu sözleri daha önce kimden duymuştu. Acaba bu sözler, bir ölçüde Davina'yı ve gizli dünyada görev alan tüm insanları simgelemiyor muydu.

Devlet Başkanının cenaze töreninin 11 Ağustos'ta yapılması kararlaştırılmıştı. Moskova, daha şimdiden törene katılacak olan yabancılarla dolup taşıyordu. Oteller ve evler, Moskova'ya akın eden ziyaretçilere yetmiyordu. Doğu Avrupa blokundan devlet ve hükümet başkanları, ya da temsilcileri, Çin'den bir heyet, ve Zerkof'un ölümüne hiç de üzülmeyen Batılı yöneticilerin temsilcileri, Moskova'ya

gelmişlerdi. Batı dünyası. Zerkof'un ölümüne üzülmemişti ama onun yerini alacak kişi merak ediliyordu. Cenaze töreninde kim ortada durursa, onun Zerkof'un yerini alacağı biliniyordu. Ölen Başkan'ın tabutuna ilk yaklaşan kişiyi dikkatle izlemek gerekiyordu.

Cenaze töreninin hazırlıkları sürdürülürken, politika kulislerinde de temaslar devam ediyordu. Lider adayları arasındaki çekişme inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Adaylardan biri, şansını yitirmek üzereydi. Ya. metofski, şu ünlü mareşal, savaş tutkunu asker için Kremlin bir düş olmaktan öteye gidemeyecekti. Mareşal, kenara çekilip sahayı başkalarına bırakmak üzereydi. Bazıları da Yemetofski'nin kazanamayacağını anladığı için geri çekildiğini belirtiyorlardı. Mareşal, Başkanlığa oynayıp da yenik düşerse, itibarı sarsılacaktı, etkinliğini kaybedecekti. Ordunun ülkede kontrolü ele almasına izin verilmeyecekti. Bugüne kadar Kızıldun'un iktidarı ele almasına izin verilmemişti, Stalin'in generallerine hiç güvenmediği bilinirken. Parti üyelerinin, bir askere ülkeyi teslim etmekten kaçınacakları muhakkaktı.

Ermen asıllı aday da Başkanlık koltuğuna oturmak için çok çaba harcıyordu. Durmadan sağa sola vaatlerde bulunup, oy toplamaya çalışıyordu.

Borisof, soğukkanlılığını kaybetmemişti. Arkadaşlarına göre, Borisof'un bu derece sakin olması da doğru değildi. Zerkof'un vasiyetinin mutlaka yerine getirileceğine bu derece inanmasını sakıncalı bulanlar da vardı. Öcüler, yaşayanlara söz geçiremezlerdi. Sadece iktidarı elde etme hırsı, insana iktidarı kazandırdı. Igor Borisof'un arkadaşları Başkanlık konusunda onu destekleyip desteklememek konusunda bir karara varamamışlardı. Borisof da, Zerkof'un çiçeklerle bezenmiş tabutu Kremlin'den çıkarıldığı gün, gelecekte endişe duymaya başlamıştı. Borisof'un öyle çok işi vardı ki, Moskova Psikiyatri Enstitüsünde görevli doktoru kabul etmek bile

istememişti. Yardımcısı, odasına gelip de genç doktorun onu dış büroda beklediğini haber verdiği zaman Borisof, fena halde sinirlenmişti.

«Adamın benimle randevusu yok. Ona neden zaman ayırayım?»

Borisof, genç doktorla birkaç kez görüşmüştü. Üstün bilgisine ve yeteneğine sonsuz güveni olan garip bir adamdı şu doktor. Etkileyiciydi ama aynı zamanda sıkıcıydı da, Borisof, biraz sonra kendini toparladı. Büyük bir gerilim içindeydi, bu nedenle başkaları hakkındaki düşüncelerinde yanılabilirdi. Doktor, o esrarengiz enstitüde önemli bir yerde görevliydi. Dahası bu adam, cezaevi hastanelerinde de çalışıyordu. Böyle bir zamanda Borisof'un bürosuna gelmeyi göze alması için mutlaka önemli bir neden olsa gerekti. Borisof, yorgun bir sesle: «Pekâlâ, adamı içeri gönderin» dedi.

Doktor, kedi gibi ürkek bir tavırla, küçük küçük adımlar atarak odanın ortasına doğru yürüdü. Borisof ona oturmasını söylediği zaman da ayakta durmayı yeğledi.

Doktor, sıkıntılı bakışlarla İgor Borisof'u süzüyordu. Karşısındakine hiç göz kırpmadan bakmasının, ona düşman kazandırdığının farkında bile değildi. Şu anda yaşam ve özgürlüğü tehlikedeydi. Eğer bu kez başarılı olamazsa, onu bekleyen akıbetin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kurbanlarının akıbetine uğrayacaktı. O akıl hastanelerinden birine kapatılacaktı mutlaka. Hastanede, korkunç ilaçlar almaya zorlanacak ve geceleri kabuslar görmeye başlayıp, iyice aklını oynatacaktı. Anestezi yapılmadan elektrik şokuyla tedavi edilmek de doktoru korkutuyordu... Eğer o hastanelerden birine gönderilirse, bunların hepsi başına gelebilirdi. İlaçlara ve tedavilere karşı koymayı başarırsa bu kez de onun bitkisel hayat sürmesi sağlanacaktı.

Doktor, bunları düşünürken. «Buraya sizi öldürmeye geldim, Yoldaş Borisof.» dedi. «Hem de bunun-

la...» Doktor, elini havaya kaldırmıştı. Borisof adamın avucunda silaha benzer bir şey göremedi. Ama bu arada diziyle masanın altındaki zile basmıştı. Doktor konuşmasını bitirmeden, odanın kapısı açıldı ve silahlı muhafızlar içeriye doldu.

Doktor, başını yana çevirip, arkasına baktı:

«Önce size bir açıklamada bulunmama izin verin,» dedi. «Sonra da isterseniz, beni tutuklayabilirsiniz. Parmağımda bir yüzük var. Bir nikâh yüzüğü.»

Borisof, adama doğru eğildi. Doktor kıpırdadığı an muhafızlar, onu oracıkta öldüreceklerdi.

«Yüzüğü gördüm,» dedi Borisof.

Doktor hafifçe gülümsedi. Zoraki ve acı bir gülümseyişti bu. «Ama ben bastırınca, ortaya çıkan minik iğne ucunu görmüyorsunuz. O iğnenin ucunda kuvvetli bir zehir var. Hafifçe deriye dokunduğu an, bu zehir kana karışıyor. Yirmi dört saat içinde hastalanıp ölürsünüz. Bunu daha önce de kullandık, fakat o zamanlar, bu zehir şimdiki kadar güçlü değildi.»

«Bu tür işlerde epey gelişme kaydettiğimizi biliyorum. Bunları bana neden anlatıyorsunuz, Doktor?»

«Sadece hayatımı kurtarmak için. Eğer buradan serbestçe çıkıp işimin başına dönmemi sağlarsanız beni buraya kimin gönderdiğini size açıklayım.»

Borisof hemen karşılık vermedi. Ağır ağır bir sigara yaktı. Adam, hâlâ gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Nesi vardı bu adamın? Diğer insanlar gibi gözlerini kırpırtırma ihtiyacını duymuyor muydu?

Borisof, neden sonra sakın sakın. «Sana söz veriyorum,» dedi. «Yani, şimdi gerçeği bana açıklamazsan, bir iki saat içinde, yaptıklarına pişman olacaksın... Benim adamlarım bilim adamı ya da psikolog değiller, fakat onlar da insan vücudunu en azından senin insan beynini tanıdığın kadar bilirler. Onun için hemen şu yüzüğü çıkar. Başka numaraların var mı yok mu, onu anlayalım... Eğer temize çıkarsan, şuraya oturup, bana bildiklerini anlatabilirsin.»

Cenaze töreni, görkemli oldu. Moskova'da gökyüzü masmaviydi. Cenaze alayı, kentteki çanların ağır ağır çalmaya başlamaları üzerine yoia düzüldü. Zerkof'un dostları, meslektaşları ve düşmanları yan yana tabutun arkasına dizilmişlerdi. Borisof ikinci sıradaydı. Mişkoyan ve arkadaşları ön sırada yer almışlardı. Batı ile yakın ilişki kurmak isteyen adam ile hiç kimse ilgilenmiyordu. Aslında o *adam*, gerçek varisin reklamını yapıyordu. Mareşal Yemetofski, Borisof'un arkasında yürüyordu. Cenazeye katılan birlikler, ölüm marşına ayak uydurarak ağır ağır ilerliyorlardı. Yol boyunca toplanan halk, büyük bir üzüntü içinde cenaze alayını seyrediyordu. Bazıları ise hüngür hüngür ağlıyordu. Cenaze alayı, mezar yerine yaklaşırken, çanlar tekrar çalmaya başladı.

Anıt mezarın çevresine çelenkler bırakılmıştı. Zerkof'un gerçek kişiliğinin farkında bile olmayan Moskovalılar ölen liderleri için topladıkları çiçekleri buket yapıp,- mezara bırakmışlardı. Çelenklein yanında bu buketler de özellikle dikkati çekiyordu. Politbüro üyelerinin her biri, açık tabuta yaklaştı ve Zerkof'un mumyalanmış yüzüne dudaklarını hafifçe dokundurdu. Borisof, Zerkof'u son kez öperken gözlerinden yaşlar boşandı.

Törenden sonra Kremlin'de Politbüro üyeleri, Komünist Partinin üst düzeydeki yöneticileri ve Sovyetler Birliğinin dört bir yanından gelen delegeler onuruna bir davet düzenlenmişti. Davete katılanlar gayet alçak sesle konuşmaya özen gösteriyordu. Ama daha şimdiden, ülkenin yeni başkanı hakkında tahminler yürütülmeye başlanmıştı.

Igor Borisof, Parti delegelerinin daha sonra da Parti yöneticilerinin arasına katıldı. Onlara gayet alçak sesle bir şeyler söyledi. Adamlar *da* Borisof'u can kulağıyla dinledi. Ölen Başkan için bir anma töreni düzenlemişti Borisof. Biraz sonra hep birlikte KGB Genel Merkezine gidilecek ve orada Zerkof'un yaşamını konu alan belgesel bir film izleyeceklerdi.

Herkes bu işten biraz kuşkulanmıştı ama doğrusu kimse de böyle bir çağrışı geri çevirmeyi göze alamıyordu. Dahası Borisof sadece bir aday da değildi. Seçimden sonra onun gene Rusya'nın en kuvvetli ikinci adamı olarak kalacağı kesindi. Tabii Mişkoyan. Borisof'u görevden almazsa...

Borisof, konuklardan önce merkeze döndü. Toplantı salonuna Zerkof'un koskocaman bir portresi asılmıştı. Saat yedice salon dolmaya başladı. Yarım saat sonra ise konukların hepsi yerlerini almışlardı. Konuklara votka ve sigara ikram edildi. Borisof'un adamları da kapıların önlerinde duruyorlardı.

Borisof, salondakilere susmalarını işaret ettikten sonra ışıklar yavaş yavaş söndürüldü, Borisof, sinema perdesinin önüne geçmişti.

«Yo.daşlar,» diye söze başladı. «Büyük bir vatansevere ve eşsiz bir lidere duyduğumuz saygıyı belirtmek için sizleri buraya çağırdım. Filmin hepimizi çok etkileyeceğine inanıyorum.»

Borisof yerine oturunca, perde aydınlandı. Ho-parlörlerden salona insana kasvet veren bir müzik yayıldı. Fakat perdede görüntülenen kişi Zerkof değildi. Müzik birdenbire kesildi ve salonda hafif hafif mırıldanmalar duyuldu. Borisof, mırıldanmaları kesmek için, sesini yükseltti.

«Perdede gördüğünüz kişi, Rusya'nın en ünlü psikiyatristlerinden biridir. Semenof Enstitüsünün Başkan yardımcısı. Şimdi hepinizin, bu büyük ilim adamının sözlerini can kulağıyla dinlemenizi istiyorum.»

Önce dinleyiciler, pek ilgilenmediler. Ölen Başkanın insancılığını ve dehasını anlatan uzun ve sıkıcı bir konuşmayı dinlemek zorunda bırakılacaklarını düşünmüşlerdi. Belki de ölen başkanın akıl hastanelerine yaptığı bağışlardan ve bu hastanelerin daha modern bir görünüşe sahip olmaları için yaptığı girişimlerden söz edilecekti. Fakat salondakilerin duydukları sözler, bekledikleri sözler olmadı. Vatana iha-

net. cinayet ve Rus halkının aldatılması... Söylenen sözler bunlardı. İhtiras ve iktidara kavuşmak için yapılan çılgınca, insanlık dışı girişimler...

Salonda çıt çıkmıyordu. Borisof, koılarım kavuşturmuş bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Doktorun tiz ve tek düze sesini dinliyordu.

Birdenbire sessizlik bozuldu. Salondakiler. bağı- rıp çağırmaya başlamışlardı. Ve perde birden karardı. Salon tekrar sessizliğe gömülmüştü. Başlar, bir tek adama döndü.

Adam, ağır ağır ayağa kalktı. «Beni suçladınız, Yoldaş General,» dedi. «Bir takım hilelerle, bsnı yoldaşlarımızın gözleri önünde suçlamaya kalkıştınız. Şimdi o yalancıyı buraya getirin ve o iğrenç sözlerini benim yüzüme karşı tekrarlasın. Evet, meydan okuyorum... O adamı, şimdi buraya getirin.»

Adam, cesur ve güçlüydü, Borisof, bunu kabul etmesi gerektiğini düşündü, fakat duygularını belli etmeden. «Böyle bir yüzleştirme yapmanın ne yeri ne de zamanı,» dedi. «Doktor, Merkez Komitesi üyelerinin huzurunda ifade verecek. Eğer sizin planınız başarılı olsaydı, ben öldürülecektim. Tabii Nikolayef ve Yoldaş Mikoyan da. Rakiplerinizin hepsi bir katiller çetesi tarafından öldürüleceklerdi. O katiller çetesi, sizin politik ihtiraslarınızı gerçekleştirmeniz için akla gelebilecek her kötülüğü yapmaya hazırdır.» Borisof, bu sözlerden sonra salondakilere döndü: «İşte bu nedenle, sizleri buraya davet ettim. Yoldaşlar, sevgili Başkanımız Peter Zerkof bu adamın Rusya'nın yönetimini ele almasına engel olmamızı istemişti. O'nun son isteği buydu.»

Frieda Armstrong: «Bay VValden, sizi Brüksel'den arıyorlar» dedi. Konuşacak mısınız?»

Bayan Armstrong, patronunun sabah toplantısında rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığını biliyordu. Ama Brüksel'deki müşteri için bir ayrıcalık tanımıştı.

Tony VValden, «Büromdaki telefondan konuşurum,» dedi. Yönetim kurulu üyelerine döndü: «Sizler ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama» dedi, Belçika, klasik, güzel bir sa-ışın değil. İzninizle odama gidip, bu önemli müşteriyle görüşmem gerekiyor. Hemen dönerim.»

Genç adam, odasının kapısını kapadı. Telefonu eline aldığı zaman yüzündeki neşeli gülümseme kaybolmuştu.

«Evet, ben Tony VValden...» Konuşmanın banda alınmasını sağlamak için de bir düğmeye basmıştı. «Hayır, oraya gelemem. Olanaksız bu. Senin buraya gelmenden başka çaremiz yok. Sana verilecek önemli bir şey var.»

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Tony VValden içinden adamın, meraklandığını düşündü. Galiba ökseye tutulmuştu. Gerçekten önemli bir şey olup olmadığını anlamak için her şeyi göze alacaktı. Birazdan da tehditler savurmaya başlayacağı kesindi.

Öyle de oldu. «Senin her zamanki gibi buraya gelmen gerekiyor. Aksi halde, çok güç duruma düşebilirsin.»

«Ticaret gazetelerinde reklamların yayınlanmasını sağladım. Eğer müşteriden sipariş alamazsanız, bu benim sorunun değil.»

VValden şu bilezik işinde bir hata yapmış olacaktı, çünkü adamlar kayıp ajanlarının yerini bulamamışlardı. Moskova, Tony Wa!den'in verdiği sözü yerine getirmediği kanısındaydı. Coün Lomax ile Mac Neil de bu sonucu bekliyordu. Adamlar, Tony VValden'in yakasını bırakmayacaklardı. Böyleleri geri çekilmek, vazgeçmek nedir bilmezlerdi. Ama İngiliz Habelalma Örgütünde de vazgeçmek, geri çekilmek asla söz konusu olmazdı. Davina'yı ölümün eşğine getirmenin cezası mutlaka verilecekti.

En fazla konuşan da özel bölümden gelen görevli olmuştu. Colin Lomax. pek az konuşmuştu. Fa-

kat Tony VValden, bu adamın duyduğu nefreti, öfkeyi hissediyordu.

Özel bölümden gelen görevli: «Siz kendinizi bu çirkefin ortasına attınız» demişti. «Şimdi de işin içinden sıyrılmaya kalkışmayın. Onların hesabına çalışırken, bizim hesabımıza çalışmayı da göze alacaksınız. Bir süre sizden yararlanmak istiyoruz. Eğer öbür taraftaki dostlarınız sizin ikili oynadığınızı fark ederlerse, bu sizin açınızdan çok kötü olur.»

Dışarı çıkarlarken, Colin Lomax, Tony VValden'e yaklaşmış, gayet alçak bir sesle: «Eğer şu bileziğin gerçekte ne işe yaradığını bildiğine inansaydım, hiç gözümü kırpmadan seni öldürürdüm. Ama gerçeği bilmiyordun, onun için sesimi çıkarmıyorum. Yalnız bundan sonra Davina ile görüşmeye çalışma... Anlaşıldı mı?» demişti.

Tony VValden, kapıyı açmış, konukları uğurluyordu. Colin Lomax'ın bu sözlerine karşılık, kendini savunmaya çalışmıştı. «Davina'yı bu işlere bulaştırmamaya çalıştım. Sen bu kadarını da yapamadın ya..»

Tony VValden, Ruslarla temas kuran aracının Londra'ya gelmesini sağlamak zorundaydı. Nedenini bilmiyordu ve doğrusu hiç de umurunda değildi. Bundan sonra yaşadığı sürece iki tarafın baskısına katlanmak zorunda kalacaktı ve sürekli tehlikeyle burun buruna olmayı göze alacaktı.

Betty Graham, «Buraya gelebilmene çok sevindim,» dedi. «Hava da ne kadar güzel değil mi?»

Bayan Graham, kızı Davina'nın çok zavıflamış olduğunu düşünüyordu. Davina, hiç de iyi görünmüyordu. Colin Lomax'ın onunla ilgilendiğini görmek, Betty Graham'ı biraz rahatlatmıştı. Kadıncağız, Davina'nın eski odasını hazırlamış, Colin Lomax için de konuk odasını temizletmişti. Betty Graham, uzunca bir süre önce, Colin Meksika'da yaralandığı zaman

onu eve getirmiş ve sağlığına kavuşuncaya kadar, yanından ayrılmamıştı. Keşke o zaman evlenselerdi... Betty Graham, kızının daha sonra uğradığı. düş kırıklıklarını, çektiği acıları hep Colin ile evlenmemesine bağlıyordu. Ama şimdi geçmişte olanlardan pişmanlık duymanın bir anlamı yoktu. Bayan Graham, pişmanlığın bir işe yaramayacağını çoktan öğrenmişti. Kocasını özlemesinin de bir anlamı yoktu. Kalbindeki duygular, kocasını geri getiremezdi ki...

Charlie, artık sadece Londra'daki işi ve yeni sevgiliyle ilgilendiği için küçük torun, Bayan Graham'ın yanında kalıyordu. Evde yalnızlık çekmiyo'du Bayan Graham. Fakat kısa bir süre sonra yapayalnız lalacağı belliydi. Davina ile Colin'in oraya gelmek istediklerini öğrenince pek sevinmişti.

Betty Graham, büyük kızıyla Colin'i büyük bir sevinçle karşıladı. İkisini de yanaklarından öptükten sonra: «İkinizi de gördüğüme çok sevindim,» dedi. «Küçük Fergie bahçede... O kızcağız, torunuma bakmayı kabul edince ben de rahatladım. Fergie öyle çabuk büyüyor ki, şaşırıp kalıyorum. Ben bu halimle o küçük afacanın peşinden koşamam. Neyse, hadi eşyanızı yukarı taşıyalım. Sonra da dışarıda birer içki içeriz. Bu kez, hovardalığım tuttu, siz buradayken her gün bir kadın gelecek, işleri yapacak. Günlerimi mutfakta geçirmemek için bu masraf! göze aldım.

Davina, odasında uzunca bir süre kaldı. O aşağıya indiğinde, Colin ile Bayan Graham bahçede oturuyorlardı.

Betty Graham, Colin'le yalnız kalmalarını fırsat bilerek ona içini dökmeye çalıştı.

«Colin, biliyor musun, Davina'nın durumu beni ço kendişelendiriyor» dedi. «Bu kız kendine hiç bakmıyor. Ne dersin, çok mu çalışıyor?»

Colin Lomax, Davina'nın annesine:

«Kızınız son günlerde büyük bir gerilim içindeydi,» diye karşılık verdi. «Fakat burada bir süre kal-

ması iyi olacak. Bizim için büyük zahmetlere girdiniz, sağolun. Haa, sakın unutmayın, ben evde boş cturmoktan hiç hoşlanmam. Lütfen bana da iş verin olmaz mı?»

Betty Graham, tatlı tatlı gülümseyerek genç adamın omzunu okşadı. «Eksik olma, Colin. Çok nazıksın. Ama bu evde işler tıkr tıkr yürüyor. Yardıma gerek olacağını sanmıyorum. Para açısından da öyie. Kocam, ev dahil nesi var nesi yoksa, hepsini bana bıraktı. Tabii Charlie'ye de bir miktar miras kaldı.»

Betty Graham, sesini alçaltarak, konuşmasını sürdürdü. «Biliyor musun, vasiyet açılınca çok şaşırdım. Kocamın Chariie'ye nasıl taptığını sen de bilirsin. Kocamın bana sadece bir aylık gelir bırakacağını, geri kaian her şeyin Chariie'ye verilmesini isteyeceğini sanıyordum.»

Colin, «Kocanızın böyle bir karar vermemiş olmasına sevindim,» dedi. «Peki, vasiyette Davina'dan hiç söz edilmiyor mu?»

«Hayır, ne yazık ki, hayır... Doğrusunu istersen, Davina durumu büyük bir olgunlukla kabullendi. Vasiyeti görmek bile istemedi. Hatta sözünü bile etmedi. Tabii ben durumu düzelteceğim. Ama şimdilik sen ona sakın bir şey söyleme.»

«Söylemem. İşte Davina da geldi. Sana içecek ne getireyim, hayatım, Beyaz şarap mı?»

«Yaa, iyi olur.» Davina, hasır koltuğa yerleşti. Başını koltuğun arkılığına yasladı. Hava çok sıcaktı, dahası evin güneye bakan bölümü her zaman sıcak o.uyordu. Babasının ölmesine rağmen burada hiçbir şey değişmemişti. Eski ev ile o görkemli bahçesi, evde yaşayan insanlardan apayrı, bağımsız bir yaşam sürüyordu sanki. Yıllar gelip geçerken, evin insanları ölüyorlar ya da başka yere taşınıyorlardı ama ev de bahçe de eskisi gibi yerli yerinde duruyordu.

Davina, Gnesinin sözlerini yarım yamalak dinliyordu. Zaten konuşan da Colin'di. Annesi, ara sıra bir iki sözle karşılık veriyordu. İkisi öyle iyi anlaşıyor-

lardı ki... Davina, annesiyle Colin'i seyrederken onların ilk karşılaştıkları günü anımsadı. Colin, son derece sıcakkanlı, gergin bir adamdı. Davina'nın babası da annesi de onu görür görmez sevmişler, birkaç cakika içinde, dost olmuşlardı. Colin Lomax'ın ölümüyle pençeleştiği günlerde de Grahamlar genç adamı kendi oğullarıymış gibi bağırklarına basmışlardı. Colin, bugün hayatta kaımasını bir bakıma Davina'nın annesiye babasına borçluydu. İşte babasının Davina'yi asla bağışlamamasının bir nedeni de genç kadının Colin Lomax ile evlenmeyi kabul etmemesiydi. Davina, şimdi babasını düşünmek istemiyordu. Olayların dışında kalanlar için, insanların çocukluk dönemlerinde yaşadıkları üzüntüleri, uğradıkları düş kırıklıklarını unuttuklarını söylemek, kolaydı. Davina'nın tek erkek kardeşi savaştan sonra ölmüş, evde sadece iki kız evlât kalmıştı. Güzel ve çekici Charlotte Graham ile, daima kardeşinin gölgesine sığınan çekingen, silik Davina. İnsanlarla ilişki kurmaktan çekinen, içine kapanık bir çocuktan Davina. Babasının da Charlotte'un ya da Charlie'nin göz kamaştırıcılığından etkilenmesi doğaldı. Charlotte'a, Charlie adını koyan da babalarıydı. Charlotte, konuşmayı yeni yeni öğrendiği günlerde adı sorulduğu zaman Charlotte demeyi beceremez, Charlie'ye benzer garip bir kelime mırıldanırdı. İşte Bay Graham da küçük kızına bu nedenle Charlie adını uygun görmüştü. Ama Charlie'nin hep duygusal, çaresiz ve yardıma muhtaç bir kız olduğunu düşünmüştü. Bay Graham, Davina'yı çocukluğunda da pek sevememişti. Kardeşinin gölgesinde yaşamaktan başka bir şey yapamayan silik, kişiliksiz b'r tip olarak tanıımıştı Davina'yı. Charlie ise korunması ve tapılması gereken bir yaratıktı babasının gözünde.

Davina, doğruldu. Genç kadın, İvan Sasanof'a da kendini sevdirememişti. Anılar birdenbire, genç kadının zihnine hücum etmeye başlamıştı. Artık Colin ile annesinin seslerini duymuyordu. İvan Sasanof

ca Davina ile birlikte buraya, yani Marchvood'a gelmişti. Davina, bu Rus mültecisine aşıktı. Fakat İvan Sasanof'un Charlie'yi görür görmez, bu aşk serüveninin sona ereceğini tahmin ediyordu. İvan Sasanof un, ona söylediği şu sözleri hiç unutmamıştı:

«Ben Charlie'yi çekici bulmuyorum. Erkeğine bir şeyler vermeyi amaç edinen kadınlardan hoşlanırım. Charlie ise sadece almayı biliyor.»

Coün Lomax da Charlie ile pek ilgilenmemişti. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse, Charlie, Colin'e hiç cesaret vermemişti. Sadece kısa bir süre onunla flört etmeyi denemişti. Erkeklerle flört etmek, Charlie için soluk alıp vermek kadar doğal bir davranıştı. Ayrıca Charlie o sıralarda evliydi ve de çok mutluydu. Ve ne yazık ki, Davina bu evliliğin bozulmasının dolaylı nedeni olmuştu. Charlie de ilk kez o zaman acı çekmenin ne demek olduğunu anlamıştı.

Davina, küçük çocuğun, dadısıyla birlikte on'ara doğru geldiğini gördü. Charlie'nin hiç değilse bir çocuğu vardı. Davina'nınki ise yaşama şansını bile elde edememişti.

Betty Graham, «Fergie» diye seslendi. «Gel de Davina teyzene merhaba de bakayım.»

Fergie, çok şirin bir çocuktur. Davina onu son kez babasının cenazesinden sonra görmüştü. Oğlanın o günden beri ne kadar büyüdüğünü görmek genç kadını şaşırtmıştı. Davina, yeğenini kucağına aldı. Fergie de kollarını teyzesinin boynuna dolayıp onu yanaklarından öptü. Davina'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Geçmişte olanları, düşünmekten vazgeçmezse, hüngür hüngür ağlamaya başlaması işten bile değildi. Davina, başını yana çevirince, Colin'in onu süzdüğünü fark etti.

«Hadi, Fergie, şimdi büyükannenin yanına git bakayım...»

Colin Lomax, Davina'yı seyrederken nedense dişlerini göstere göstere gülümsedi.

Güzel bir öğleden sonraydı. Davina, önce yürü-

yüŖe çıktı, sonra da Colin Lomax'ın bahçeye kurduğu hamağa uzanıp, çay saatine kadar kestirdi. Boynundaki bereleri gizlemek için hâlâ, boynuna eşarp bağıyordu. Sesi normale dönmüştü ve son muayenede, doktor, durumunun çok iyi olduğunu, oiayın izlerinin kısa sürede kaybolacağını söylemişti.

Humphrey Grant, Moskova Elçiliği'nden yardım istemişti ve Ŗimdi de büyük bir heyecan ve sabırsızlık içinde Moskova'dan alacakları haberi bekliyorlardı. Davina ayrıca Büyükelçi'ye de not göndermişti. Moskova'dan istedikleri bilginin 'Azizler Çetesi' adını taşıyan bir katiller topluluğunun faaliyetine son verebilmeleri için büyük önem taşıdığını belirtmişti. Bu arada Rusya'da da hâiâ yeni bir başkan seçilmemişti. Zerkof'un yardımcısı, başkanlığa vekalet ediyordu. O da seksen yaşına merdiven dayamış, ihtiyar bir adamdı, Zerkof'un her istediğini yapan, zavallı bir kuklaydı. Bu işten sıyrılıp, köşesinde sakın sakın oturmayı yeğliyordu. Bu beklemeyele geçecek süre, Davina'nın da işine yaramıştı. Tatil yapmak için bundan daha uygun bir zaman bulamazdı genç kadın. Sadece birkaç gün... Bir hafta sonu dinlenmek, Davina'ya yetecekti. Genç kadın, Colin Lomax'a da aynı şeyleri söylemişti. Rusya'nın yeni liderinin ismi açıklandığı zaman, Davina'nın da mutlaka görevinin başında olması gerekecekti, Mişkoycn'nın seçileceğine atık muhakkak gözüyle bakılıyordu. Bu da Doğu ile Batı arasında eskisinden çok daha Ŗiddetli ve amansız bir casuslar stıvaşının başlayacağına işaretti.

Semenof Psikiyatri Enstitüsünde, yirmi kişi tutuklanmıştı. KGB'de de, Dışışleri Bölümünden sekiz ve İç Güvenlik Bölümünden de üç kişi sorguya çekilmek üzere Lubyanka'ya gönderilmişti. Ayrıca Moskova ve Leningrad'da da birçok kadın ve erkek görevlerinden.

evlerinden alınıp, Moskova dışındaki cezaevi yerine kullanılan hastaneye götürülmüşlerdi. Bu işler büyük bir hızla ve hiç dikkat çekilmeden tamamlanmıştı. Ma-Nang'ın yandaşları yakayı ele vermişler ve Borisof, artık Rusya'nın tehlikeden kurtulduğuna inanıyordu.

Borisof, adamların koruma görevlisi Aleksi'yi nasıl kandırdıklarını merak ediyordu. Aslında Aleksi de bir cinayet makinesinden farksızdı. Ne yazık ki, Borisof, bilmeden, Aleksi'ye, Bakan Nikolayef'i öldürme fırsatını vermişti. Aleksi'yi Polonya'ya göndermekle ne büyük bir hata işlediği ortadaydı. **Azizler** Çetesi ha. Kurucusunun beyninin nasıl sadece kötülük yapmak için çalıştığını simgeliyordu. Hasta, zalim ve Borisof'un bile uygar bir dünya için gerekli olduğuna inandığı değerlerden tiksinen bir zihniyet. Seçimler sona erer ermez, Borisof siyasal durumunu güvenceye aldıktan sonra Çete yöneticileri için özel bir mahkeme kurdu. Dışarıya hiç haber sızdırılmayacaktı, olup bitenler, mahkemenin dört duvarı arasında kalacaktı. Borisof, Roma tarihi öğrenimi yapmıştı. Bu suçlulara ne tür bir cezanın verilmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yıkan, mahveden kişi, kendine uygulayacaktı aynı yöntemi.

Ancak çözümlenmesi gereken çok önemli bir sorun vardı. Bunu düşünmek, Borisof'u her şeyden fazla öfkeliyordu. Bu işin bir an önce bitirilmemesi halinde, yeni sorunlarla karşılaşabilirdi. Aslında, Borisof, iyi bir çözüm yolu da bulmuştu. Belki kurallara ters düşen bir davranış olacaktı ama, bu işi şimdi yapamazsa, bir daha hiç fırsatı olmayacaktı. Ayrıca eski bir merakını giderme olanağını da bulacaktı. Uzun bir süreden beri Davina Graham'ın nasıl bir kadın olduğunu merak ediyordu.

Humphrey Grant, bağırdı. «Bu duyulmuş, görülmüş şey değil.. Böyle bir öneriyi asla kabul edemezsin.»

Tim Johnson: «Ben de aynı kanıdayım,» dedi. «Dışişleri Bakanı'nın- her sözünü doğru bulmayabiliriz, onun her davranışını olumlu saymayabiliriz ama bu konuda haklı bence.»

Davina atıldı. «Bugüne kadar böyle bir şey yapılmadı diye, kestirip atmanın bir anlamı yok. Hiç değilse biraz daha düşünmeliyiz. İkinizin de canını sıkan şeyin ne olduğunu biliyorum. VVelton'da başıma gelenler beni yaşamım süresince etkileyemeyecek. Eğer beni ortadan kaldırmak isterlerse, bunu diledikleri zaman yapabilirler. Büroya gelirken, evimde, sokak*ta, beni nerede kısıtırlarsa, hesabımı görebilirler. Bense bu işten vazgeçmeyeceğim. Bakan Hilton'a geince, o da hasta derecesinde bir Sovyet düşmanı; Adam, Sovyetlerle aklını bozmuş. Ben kararımı verdim. Fakat son kararı Başbakan'a bırakıyorum. Eğer Başbakanlık «Hayır.» derse, ona karşı çıkamam. Bana izin verilirse, Borisof'la buluşmak üzere Stockholm'e gideceğim. Bugün öğleden sonra Başbakan'dan ran? devu almaya çalışacağım. Neyse, şimdi şu can sıkıcı günlük işlere bir göz atalım, olur mu?»

Humphrey Grant ile Tim Johnson, odadan ayrıldıktan sonra Davina hemen çalışmaya başlayamadı. İnanılmaz bir teklifti bu. Humphrey Grant'in de belirttiği gibi gönderilen mektupta, İngiliz Haberalma Servisi Başkanı Davina Graham'ın, Stockholm'de İgor Borisof ile buluşması öneriliyordu. Bir çeşit davetiye idi bu. Buluşmanın amacı da, iki Başkanın ülkeleri ve bağlı oldukları örgütlerle ilgili ortak sorunların tartışılması olarak belirtilmişti. İgor Borisof, Davina Graham'ın güvence altında olacağına garanti veriyordu. Her türlü sorumluluk kendisine aitti. Borisof, İngilizlerden de kendisi için aynı şekilde güvence istiyordu.

Davina, «Başbakan'dan kesin olarak olumsuz bir yanıt gelmezse, hiç kimse beni Stockholm'e gitmekten alıkoyamaz» dedi. Genç kadın bu sözleri Colin Lomax'a söylüyordu. «Borisof ile görüşmek istiyorum,

Onunla yüz yüze gelmek istiyorum. Sanırım, o da benim için aynı şeyleri düşünüyor. Tabii aynı nedenle...»

Colin Lomax: «Senin Borisof ile görüşmeyi istemenin nedeni nedir?» diye sordu. «KGB'nin Başkanıyla, hatta belki de iki gün sonra Sovyetlerin başkanı seçilmesi sez konusu olan adamla yüz yüze gelip konuşarak NATO müttefiklerimize karşı kendini boy hedefi yapmanın sana ne yararı olacak söyler misin?»

Davina, «Borisof, Sasanof'un öldürülmesini sağlamıştı.» dedi. «Tam beş yıl süreyle onunla mücadele ettim. Ama adamın yüzünü görmeden, onunla doğrudan doğruya temas kurmadan onunla mücadele ettim durdum. Şimdi de onu görmek istiyorum, seni gördüğüm gibi yani. Sakın bana engel olmaya çalışma Colin, aksi halde düş kırıklığına uğrayacaksın. İstersen sen de benimle gelebilirsin. Benden daha fazlasını isteme, lütfen.»

Davina ile Colin, Heathrov Havaalanından saat onda kalkan uçağa yetiştiler. MacNeil'in özel bölümünden iki görevli de onlarla birlikte Stockholm'e gidiyordu. Davina'nın ısrarı üzerine, turistik geziye çıkan yolcular gibi, uçağa bindiler. Onlara önemli yolculara uygulanan yöntemler uygulanmamıştı. Buluşmanın da tarafsız bir yerde yapılması kararlaştırılmıştı. Kızılhaç Genel Merkezi'nde buluşacaklardı.

Uçak yolculuğu iki saat kadar sürdü. Havaalanında özel plakalı bir elcilik arabası, onları bekliyordu. Elçilik ikinci sekreterinin özel arabasıydı bu. Sekreter: «Stockholm'e hoş geldiniz» dedi. Ona İngiliz Kızılhaç'ında görevli bir grup yöneticiyi karşılaması gerektiği bildirilmişti. Sekreter, konuklara, İsveç başkentinin ilgi çekici özelliklerini anlatırken, bu insanların, Stockholm ile hiç ilgilenmediklerini fark etti. Can sıkıcı, asık suratlı insanlardı bunlar. Oysa sekreter, görevinden memnundu ve Stockholm'ü çok seviyor-

du. İçki yasaları biraz can sıkıyordu ama buranın hoşa giden başka özellikleri vardı. Örneğin İsveç kızları gibi. Güzel sözcüğü onları anlatmaya yeterli değildi. Sekreter de zaten ikiye pek düşkün değdi.

Sekreter, «İşte, geldik,» dedi. şu sevimsiz konuklardan kurtulacağını biimek, adamı rahatlatmıştı. «Sizce bir sakıncası yoksa, giriş kapısının önünde sizi arabadan indireyim. Günün bu saatinde arabayı bir yere park etmek çok zor.»

Kızılhaç Genel Merkezinden içeri girdikleri zaman onları, İngiliz Elçiliği görevlilerinden biri karşıladı. Adamın resmi sıfatı Ticaret Ataşesiydi. Aslında ise, elçilik içindeki haberleşmeden sorumluydu. DGVina, onu Colin Lomax ve özel bölümdeki iki görevliyle tanıştırdı. Ateşe, bu üç erkeğin, Başkan hanımı korumakla görevli olduklarını sezmişti. Başkan'ın Rus meslektaşı da aynı yöntemi uygulamıştı.

Ateşe, alçak bir sesle: «Konuklar içeride bekliyor,» dedi. «Her şey gözden geçirildi. Lütfen beni izler misirviz. Bayan Graham?»

Kızılhaç Genel Merkezi'nde, birinci katta bahçeye bakan büyücek bir salonda yapılacaktı görüşme. içeride üç erkek vardı. Biri oturuyordu, diğer ikisi de oturan adamın yanı başında ayakta duruyordu. Davina içeri girince, koltukta oturan adam ayağa kalktı. Adamın, yabancı bir elçilikte ataşe olarak çalıştığı günlerde çekilmiş eski bir fotoğrafını görmüştü .Davina. Genç kadın, bu adamı Sovyetlerin diğer diplomat casuslarından ayıran bir özelliği var mı yok mu diye fotoğrafı büyük bir dikkatle incelemiş, fakat belirgin bir özellik görememişti. Yuvarlak, düzgün hatlı, normal bir yzdc bu. İnsanın belleğine yer edecek nite-likte değildi.

Davina, Borisof'un umduğundan daha uzun boylu o'.duğunu fark etti. Sarı saçları kırılaşmaya yüz tutmuştu. Kahverengi gözleri, iri bir ağzı ve kısacık burnu vardı. Bedenine büyük gelen spor bir ceket ve geniş paçalı pantolon giymişti.

Davina ile Borisof, birkaç saniye hiç konuşmadan birbirlerini süzdüler.

Borisof, içinden, «İşte uzun süredir başıma belâ olan kadın bu,» diye düşündü. «Meksiko'daki planımı bozan kadın. Philby'den sonra en önemli köstebeğimizin kimliğini ortaya çıkarıp, İngiliz Haberaima Örgütünün başkanlığına atanan kadın bu. Bense kocasını, İngiltere'ye iltica eden Sasanofu öldürttüğüm, için terfi etmişim. Benim ölçülerime göre güzel bir kadın sayılmaz. Fakat kocası herhalde onu çok beğeniyordu.»

Adam, «Ben İgor Borisof'um,» dedi. Kalın, etkiliyici bir sesi vardı ve İngilizceyi de çok rahat konuşuyordu.

«Ve siz de benim kim olduğumu biliyorsunuz.»

Borisof, başıyla 'evet' dedi. «Gelmeye karar vermenize sevindim. Arkadaşlarımı dışarı göndereceğim. Yalnız konuşmamız daha doğru olur.»

Davina, «Ben de aynı şeyi yapacağım» dedi. Sonra çantasından bir sigara alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Borisof da hemen uzanıp, genç kadının sigarasını büyük bir Amerikan çakmağıyla yaktı.

«Sizin fotoğraflarınızı görmüştüm ama siz o fotoğraflardaki kadına benzemiyorsunuz.»

«Ben de sizin sadece bir fotoğrafınızı gördüm. Çok eski bir fotoğraftı bu... Siz Kahire'deyken çekilmiş. O fotoğrafta gördüğüm erkek de size benzemiyor. Generalim, ben İsveç'te birkaç saatten fazla kalamayacağım. Buluşmamızın amacı nedir?»

Davina hiç beklemiyordu ama Borisof, hafifçe gülümseyiverdi.

«Acaba bu buluşmayı sizi merak ettiğim için gerçekleştirmek istediğimi söylersem, tatmin olur musunuz?»

«Hayır. Siz ne benim zamanımı ne de kendi zamanınızı basit bir merak için harcamayı göze alırsınız...»

«Ama sizi gerçekten çok merak ediyordum. Otu-

ralım mı, ne dersiniz? Bizim meslekten olanlar, yıllar yılı birbirleriyle mücadele eder ama, asla yüz yüze gelip konuşmazlar.»

«Belki de öylesi daha iyi... Birbirimizi tanımamız, pek de akıllıca bir davranış olmaz.»

«Size hak veriyorum. Fakat sizi öldürmek istedikleri günden beri, yüz yüze gelip konuşmaya can atıyordum. Doğrusu o olay, çok canımı sıktı.»

Davina soğuk bir sesle, «O olay benim de çok canımı sıkmişti,» diye karşılık verdi. «Katiller beni hedef seçinceye kadar olup bitenlerden hep sizi sorumlu tuttum. Ama bana karşı girişilen saldırıdan sonra, içime bir kuşku düştü.»

«İşte benimle görüşmenizi istememin nedeni de bu. Olup bitenlerle benim hiç ilgim yok. Eğer böyle bir planın hazırlandığını bilseydim, mutlaka gerçekleşmesine engel olurdum. O cinayetleri düzenleyenlerin hepsi tutuklandı ve hepsi de cezalandırılacak. Siz o kızı ne yaptınız? Şifre adı 'Fransa' olanı...»

«Kız delirdi. Tek kelimeyle aklını kaybetti. Beni öldürmeye çalışırken annesini boğduğunu sanıyordu. Bu işin nasıl düzenlendiğini de biliyor musunuz? Şu bilezik hikâyesinden haberiniz var mı?»

«Evet. Güzel bir buluş ama yeni değil. Ayrıca bu yöntemden her zaman kesin sonuç alınmaz... Prensip olarak akla son derece uygun. O zavallıları birer ayaklı bombaya dönüştürmüşler. Bombanın patlatılması için bir işaret yeterli. Katillerin seçiminde de büyük özen gösterilmiş. Hepsinde nefret birinci derecede önem taşıyor. Herbirinin öldüresiye nefret duygusu, belirli bir hedefe yönlenebiliyor. O nefret simgesiyle ilgisi olan herhangi bir kimseyi öldürmeleri işten bile değildi. Bana sorarsanız ok saplanmış kalbi simge seçmeleri hataydı... Bunun ne anlam taşıdığını biliyor musunuz?»

«Ukrayna'da, Lukina kasabasında yaşayanlar için bu simgenin ne anlam taşıdığını çok iyi biliyorum.

Kalp ve ok, cinayet amacıyla kullanıldı. Ben daha kızı görmeden, çözüme yaklaştığımızı biliyordum. Zaten yakında da her şey ortaya çıkacak.»

«bu aşamada size suçsuzluğumu kanıtlamak için olup bitenleri anlatmak istiyorum. Azizler Çetesi, katillerden oluşan özel bir çeteydi. Bir adamı iktidara getirmek için kurulmuştu. Cinayet işlemeye gönderilen katiller gibi hasta ruhlu biriydi iktidarı ele geçirmek isteyen kişi. Tanrıdan tahtını almaya çalışan bir yarı tanrı gibi görüyordu kendini. Bu rikri geliştiren doktora da Aziz Peter adını vermişti. Doktor da zamanı gelince cezalandırılacak... Bu arada, cinayetlerin sorumlusu olan kişi, Rusya'nın yeni lideri olamayacak.»

«Bana o adamın adını söyleyebilir misiniz?» diye sordu Davina. «Dosyayı kapamak istiyorum da...»

«Adamın adı Mareşal Yemetovski. Savaşlarda büyük kahramanlıklar göstermiş bir asker... Stalin'in sadık bir uşağı. En büyük şansı da Stalin'in ölümünden sonra sağ kalması. Stalin, Yemetovski'nin ülke için büyük bir tehlike yaratacağını son anda sezmış olabilirdi. Fakat Stalin öldü ve Mareşal Yemetovski de canını kurtardı. Kalp ile okun, Mareşal Yemetovski için niye önem taşıdığını mı merak ediyorsunuz?»

Davina, başını öne doğru salladı. Aslında genç kadının şu anda çok heyecanlanması gerekirdi ama içinde en küçük bir heyecan belirtisi yoktu. Acaba Borisof, genç kadının şu anda neyi öğrenmek istediğini biliyor muydu?

«Kalp ile ok öyküsünün Yemetovski ile ne ilgisi vardı? Biz araştırdık ama hiçbir şey öğrenemedik. Komiser Ruakin ve akrabalarını da araştırdık. Bir sonuca varamadık.»

«Gerçekleri öğrenmeniz çok uzun zaman alırdı. Lukina'daki katliamı gerçekleştiren adamların adlarını öğrenseydiniz de düğümü çözemezsiniz. Yemetovski'nin büyük annesiyle büyük babası Lukinalıydı.

O katliamda öldürüldüler. Kasabaya ihanet eden, onların öz oğluydu. Yemetovski'nin babası...»

Davina kısa bir sessizlikten sonra: «Teşekkür ederim» dedi, «Verdiğiniz bilgi için ne kadar teşekkür etsem azdır, General Borisof. Bu kadar insanı öldürmenin ona yarar sağlayacağını nasıl düşünebildi?»

«Yöntemi denemek istedi. Yemetovski'nin himaye ettiği doktorun fikri bu. Niko'ayef'i, beni ve Mişkoyan'ı öldürtmesi dünyada büyük yankılar uyandıracaktı. Ama bir dizi cinayet işlenince Doğu ile Batı bir terör örgütünün bu işleri yaptığına inanacaktı. Ayrıca böyle cinayetler, ordunun iktidarı ele almasına da yardım eder.»

«Yemetovski sizi de öldürtmeye mi çalıştı?»

«Hayır. Katil, beni öldürecek yerde kendi canını kurtarmayı yeğledi. Zaten o katil diğerleri gibi cinayet işlemeye programlanmamıştı. Sizden büyük bir içtenlikle özür diliyorum. Umarım, beni bağışlar ve açıklamalarımın doğru olduğuna inanırsınız.»

Davina ayağa kalktı: «Size inanıyorum. Zaten birbirimizi hedef almaya kalkışmamız da doğru olmazdı, öyle değil mi. General?»

«Haklısınız. Bu çok yanlış bir hareket olurdu. Zaten beni tasalandıran da buydu. Moskova'da, İngilizlerin cinayet işlemelerini istemem.»

«Ama hiç günahı olmayan insanların öldürülmeleri önemli değil, öyle mi?»

Borisof, platin bir tabakayı açtı: «Bu sigaraları denemek ister misiniz? İçimleri biraz serttir ama gene de denemeye değer.»

«Bir zamanlar ben de bu sigaraları içmeye alışmıştım. Kocam hep bunlardan kullanırdı.»

Borisof, sigarasından derin bir nefes çekti:

«Evet, Sasanof bu sigarayı içerdi. Başınıza gelenlerden ötürü sizden özür dilemek istiyorum. Fakat inanın, başka seçenek yoktu. Kocanızın öldürülmesi kaçınılmazdı.»

«Bir an için, kocama yapılanlar için benden özür dileyeceğinizi sanmıştım.»

Birbirlerine baktılar. Barış sona ermişti. Borisof, sözcüklerin üzerine basa basa:

«Sasanof sizin kocanızdı ve siz de onu çok seviyordunuz» dedi. «Ama gerçek bu değilmiş gibi davranmaya çalışın. Sizin vatanınıza ihanet eden bir hain olduğunu düşünün. Düşmanla işbirliği yapan bir hain. Tıpkı enişteniz Albatros gibi... Eniştenizi bağışlamadınız öyle değil mi?»

Davina, soğuk bir sesle: «Eniştemi ben öldürmedim,» dedi. «Bir adam gönderip arabasına bomba koydurarak onu havaya uçurmadım.»

«Hayır... Fakat bir gün siz de benim yaptıklarımı yapmak zorunda kalabilirsiniz. O zaman ne olacak? Beni lanetlemeden önce bu soruları kendinize sormanızı rica ediyorum. Siz de, ben de Langley'de görevli Amerikalı da birbirimize benziyoruz. Pekin ve Tokyo'daki adamlar¹ da... Aramızda pek büyük bir fark yok. Belki dış görünüşlerimiz diğer insanlardan farklı değil ama biz değişik özellikleri olan kişileriz. Bizim emrimizde çalışanlar da öyle. Biz toplumların bir parçası sayılamayız. Zaten kendimi öyle göstermeye de çalışmıyorum. Siz de kendinizi normal herhangi bir insan gibi görmeye çalışmayın sakın. Tekrar söyleyeyim, sizinle tanıştığıma çok memnunum. Siz beni öldürmeyeceksiniz, ben de size bir kötülük yapmayacağım. Ama birbirimize bundan fazlasını yapamayız. Ayrıca bu anlaşma başkaları için de geçerli değil. Doğru Londra'ya mı gideceksiniz?»

«Evet.»

Borisof, başını salladı.

«Londra'yı tekrar görmek isterdim. Çok güzel ve sevimli bir kenttir.»

Davina şaşırmıştı. «Ben sizin Londra'ya gittiğinizi bilmiyordum.» Bu buluşmada, hep Borisof, yönetici durumunda olmuştu. Başından sonuna kadar...

Hatta son saniyelerde bile Borisof, Davina'ya fazla söz hakkı tanımamıştı.

«İngilizceyi Londra'da öğrendim. Elçilikte, küçük bir memur olduğum günlerde. Ah, bunu bilmemenize doğrusu çok şaştım. Haa, işte herkes geri dönüyor. Hoşçakahn. Size iyi yolculuklar dilerim.»

Tokalaşmadılar.

Davina da, «Hoşça kalın» dedi. Borisof, ayağa kakmıştı. Odadan iik çıkan Davina oldu. Lomax ile diğer iki adam onu kapıda karşıladılar. Kızılhaçta görevli adam, hemen yanlarına koştu: «Size yemek hazırlattım» diye fısıldadı. «Önce diğerlerini uğurlayalım...»

«Ben bir şey yemek istemiyorum. Havaalanına gidip buradan bir an önce ayrılmalıyım...»

Ertesi gün akşama doğru, Moskova'da, İgor Borisof'un Komünist Parti Merkez Komitesi Başkanlığına seçildiği açıklandı. Devlet Başkanlığına seçildiğinin açıklanması ise artık sadece bir formaliteden ibaretti. KGB Başkanı, Rusya'nın yeni yöneticisiydi. Dünya basını, Borisof'un meslek yaşamıyla ilgili haberlere ayırmıştı sayfalarını. Politikacılar ise Borisof'un daha ılımlı bir politika uygulayacağını ileri sürüyorlardı. Borisof'un rakipleri tarafından, Batıya eğilimli bulunduğunu belirtiyorlardı. Batı dillerini çok iyi bilmesi de onun Batı kültürünü benimsemeye hevesli olduğuna bir işaret sayılıyordu. Barıştan ve silâhsızlanmadan yanaydı Rusya'nın yeni başkan,. Ama aynı zamanda silâhlanma yarışını da destekleyecekti. Çok kurnaz ve insafsız bir adamdı. Tüm benliğini ihtiras sarmıştı. Özel yaşamında iyi bir koca, müşfik bir babaydı. Ayrıca esprili bir adamdı.

Ama Davina Graham, Stockholm'deki Kızılhaç Merkezi'nde yaptığı görüşmeden sonra Borisof'u herkesten daha iyi tanımıştı. Batıda hiç kimse, bu adam hakkında Davina'dan daha fazla bilgi sahibi de-

ğildi. Davina, gün boyunca. Borisof'u düşünüp, onunla ilgili izlenimlerini kafasının içinde bir bir sıralamaya tabi tuttu. Gelecekte, bu bilgiler, onlar için çok yararlı olacaktı. Borisof'un yerine KGB Genel Merkezi'nde Başkanlık koltuğuna kimin oturacağını henüz bilmiyorlardı.

James White, «Karnımızı doyurmadan bu konuyu tartışmamız doğru değil,» dedi. İhtiyar kurt, Davina'nın şimdi biraz daha iyi göründüğünü düşündü. Yüzüne renk gelmişti, gözlerinde de o yorgun ve bitkin bakışlardan eser kalmamıştı. Başbakanlıktan gelen özel rica üzerine Sir James White, Davina'yı Garrick Kulübüne davet etmişti. Davina'yı çocukluktan beri tanıyordu. Genç kadını etkilemeyi belki başarabilirdi. Sir James VWhite, Davina'ya çok sabırlı davranmaya kararlıydı. Fakat bunu başarmak için de çok çaba harcaması gerekecekti.

Sir James VWhite: «Ben burayı çok severim» dedi. «Evimden farksızdır. Umarım seni lüks bir lokantaya davet etmediğim için bana gücenmemişsindir.»

«Benim için de burası daha uygun. Çok sakın, huzur dolu bir atmosferi var. Hukukçulara, tiyatro sanatçılarına ve bizim gibilere göre bir yer olmadığı, da .kesin.»

Sir James VWhite, genç kadını dikkatli dikkatli süzdü, Davina 'bizim gibiler' derken, sesi değişivermiş, resmi bir ifadeye bürünmüştü.

«Bunda yaşın etkisi büyük» diye mırıldandı Sir James VWhite, «İnsanlar yaşlandıkça seslerini alçaltarak konuşmaya merak sarıyor. Bu kulüplerin en hoş giden özelliikleri de bu: Dışa dönükler, seslerini alçaltmak *zorunda* kalıyorlar, içe dönükler ise seslerini duyurma olanağını buluyorlar. Bence bu çok iyi, öyle değil mi?»

«Evet, öyle.» Davina gülümseyerek içkisinden bir yudum aldı. «Konuşmak için yemeğin bitmesini bek-

lememize bence gerek yok. Yemek üstüne konuşursak, sindirim güçleşir. Benim istifa etmeye karar verdiğimi, biliyorsunuz değil mi?»

«Evet, haberim var. Doğrusu kulaklarıma inanamadım. Hâlâ da inanmak istemiyorum. Bu kararı, örgütün en kritik döneminde verdiğinin farkmaasın değil mi? Kremlin'de yeni bir adam var. KGB'nin başına da yeni bir başkan getirilecek. Hiç değilse bir yıl daha çalışamaz mısınv Yaşamını düzene sokmak için kendine bir yıl süre tanışan oimaz mı? Oiup bitenler, sende şok etkisi yarattı. Aslında uzunca bir tatil yapman gerekirdi. Eğer ben görev başında olsaydım, seni hiç değilse bir ay için güneşli bir tatil yöresine gönderirdim.»

«Evet, mutlaka öyle yapardın. Fakat inan bana bu da bir çözüm değil. Eğer burada bana uzun uzun konferans vermeyi tasarlıyorsan, boşuna yorulma. Dışişleri Bakanı ve Başbakan dahil herkesin söylediği sözleri tekrarlamana gerek yok. Sorumluluklarımdan kaçtığımı defalarca belirttiler. Tabii ülkeme olan görevimden de kaçtığım anlatıldı. Bu yılın en başarılı devlet memurları listesinde adımın yer alacağını hiç sanmıyorum.»

«Davına, tanrı aşkına, biraz daha mantıklı olmaya çalış. Eğer sana acı sözler söylenmişse, bu sözleri söyleyenlere de kızmaya hakkın yok. Hatta şaşırman da doğru değil. Sen mesleğinde o kadar başarılısın ki, hiç kimse seni kolay kolay elinden kaçırmak istemez. Bu sözleri, bir itifat saymalısın.»

Dovina, ciddi ciddi, «Evet, ben de söylenenlerin hepsini iltifat saydım,» dedi. «Gerçekten de bu meslekte başarılı oldum. Çalıştığım sürece de çok mutluydum. İşimi seviyordum. Ama o günler gerilerde kaldı. Artık mesleğim bana zevk vermiyor... Duygularımı anlatmaya çalışırsam, beni dinler misin bilmiyorum. Yani şöyle can kulağıyla dinler misin demek istedim... Beni anlamaya çalışacak mısınız?»

Sir James White, arkasına yaslandı. «Tabii...

Seni can kulağıyla dinlemekle kalmayacağım. Belki sonunda sana yardımcı da olabilirim.»

Davina, bir sigara yaktı, sigarasından bir nefes çekti. Sonra da düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı: «Tony VValden'in benden gizli olarak KGB ile ilişki kurduğunu öğrenmek benim üzerimde nasıl bir etki yarattı, bunu tahmin edebilir misin?»

Davina sigarasından bir nefes daha çekti, sonra konuşmaya devam etti:

«Ben Tony VValden'e aşıkım ve ona güveniyordum. Fakat KGB ajanları onu bulup, avuçlarının içine aldılar ve bizim mutlu olma şansımız da kalmadı. Şimdi ise Tony VValden bu işlere iyice bulaştı. Eninde sonunda işler ters gitmeye başlayacak. Sakın beni yanlış anlama, Şef, artık bu adamla ilişki kurduğum için pişmanlık duymuyorum. Onu düşünmek bile istemiyorum, çünkü olanlar aklıma geldikçe gönlüm bulanıyor. Bereket ki, işim gücüm vardı. Daha sonra da Coün Lomax bana geri döndü ve her şeye yeniden başlamayı önerdi. Fakat bu ilişkinin de uzun sürmeyeceğini biliyordum. Daha önce denemiştik çünkü. O zamanlar da ilişkimiz sürekli olmamıştı, görevime fazla bağlıydım. Kendimi işime adamıştım. Kız kardeşimin başına gelenler yüzünden zirve yolunda ailemle de aramız açılmıştı. Babam ölünceye kadar da evimin kapısından içeri adımımı atamadım. Cenaze törenini anımsıyor musun? Babamın arkasından ağlayamadım bile, sadece görevimin ardına gizlenebiliyordum. Bahçede bunları uzun uzun konuştuk.»

«Şimdi sen kendime acıdığımı düşünüyorsun. Bakışlarından belii. Belki de gerçekten kendime acıyorum. Belki de önce kendime acımakla işe başlamalıyım, başkalarına da acımayı, üzülmeyi en başından öğrenmeye sıra daha sonra gelecek. Belki garipseyeceksin ama Humphrey'e de üzuldüm. Ben Başkanlık görevine başladığım zaman Humphrey pek şaşırmış ve hatta kızmıştı. Arkamdan işler çevirmek, beni güç durumda bırakmak için seninle sık sık bu-

luşup yemek yiyordu, öyle değil mi? Söylesene, onunla ayda kaç kez buluşuyordunuz? Hayır, 'ütfen hiçbir şey söyleme. Bunlar benim için önemli değil. Her şeyin farkındaydım ve olanları da umursamıyordum. Ve işte bu da benim ne karakterde bir insan olmaya başladığımı gösteriyor.»

Davina, Sir James VWhite'ın karşılık vermesine fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü:

«Yavaş yavaş Ivan'ın ölümünü anlayışla karşılamaya başladığımı hissettim. Kendimi senin yerine koymaya başlayıp, senin yaptığın açıklamaları kabullendiğimi sezdim. Eğer geçmişte olanları şöyle bir aklından geçirirsen, davranışlarımın ne kadar değişmiş olduğunu kolayca anlarsın.»

James White nihayet konuştu: «Bütün bu sözlerin altında görevinin senden çok ağır bir fedakârlık istediği gerçeği yatıyor. Bana anlattıkların da, kişisel düş kırıklıklarından başka bir şey değil. Ama hepimiz zaman zaman şu veya bu nedenle düş kırıklıklarına uğradık. İnsan örgütün başına geçince başkanlık görevini gerektiği gibi yapamadığını düşünüyor, isteklerini gerçekleştiremediğine inanıp üzülüyor. Ama ben daha başlangıçta seni uyarmıştım.»

«Biliyorum. Beni uyarmıştın. Ancak bu görevin benim kişiliğimi nasıl değiştireceğini ve beni ne hale getireceğini belirtip uyarıda bulunmamıştın. Gerçekte bardağı taşıran son damlanın ne olduğunu bilmek ister misin?»

Sir James White. «Evet, bunu gerçekten öğrenmek istiyorum» dedi ve derin derin içini çekti.

Davina sesini alçaltarak, «Borisof ile buluştuğumda, onu Ivan'ı öldürtmekle suçladım.»

Sir James White genç kadına kaçamak bir bakış fırlattı. «Ben de bu konuya değinip değinmeyeceğini merak ediyordum.»

«Bunu merak etmemeliydin?» diye karşılık verdi Davina. «Borisof bana ne dedi biliyor musun? 'Bir

gün sen de aynı şeyleri yapmak zorunda kalabilirsin' dedi. 'O zaman ne yapacaksın?'» Davina yarısı içilmiş sigarasını tablaya bastırdı. «Ben de kendime o soruyu sordum. Sorunun yanıtını biliyordum. Bir gür» bir insanın öldürülmesi gerektiğine karar verip, adamlardan birini o cinayeti işlemekle görevlendirecektim. Ve işte görevimden istifa etmem gerektiğine de o anda karar verdim. Hepsi bu kadar. Artık kesin kararımı verdiğim için son derece rahatım, huzura kavuştum da diyebilirim.»

«Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Davina. Sadece şu kadarını söyleyeyim. Ani bir kararla her şeyi birdenbire bırakıp gitme. Seni korkutan şey hiçbir zaman olmayabilir.»

«Korktuğum şey olmaya başladı bile. Çok geç kalmadan bu işi bırakıyorum. Tim Johnson benim yerimi alacak. O da bu görevde benim kadar hatta, belki daha da başarılı olabilir. Böyle bir sorunun Tim Johnson'u rahatsız edeceğini hiç sanmıyorum.»

Sir James VWhite ayağa kalktı. «Pekâlâ, artık yemeğimizi yesek iyi olacak. Biliyor musun, Borisof un bize karşı giriştiği mücadelede elde ettiği en büyük başarı senin görevden ayrılmanı sağlamak oldu.»

Yemek sırasında Sir James VWhite, «Colin bu işe ne diyor?» diye sordu.

Davina hafifçe gülümsedi. «Colin'in buna aldırış edeceğini hiç sanmam.»

«Ona kararını açıklamadın mı?»

«Hayır, daha açıklamadım. Önce pürüzleri giderip işi sağlama bağlamak istedim.»

«Gelecek için herhangi bir planın var mı? Görevinden ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?»

«Bilmiyorum. Hiç değilse bir süre annemle ilgilemeyeceğim. Charlie önümüzdeki ay evleniyor. Annem, Marchvood'da yalnız kalacak. Hımm, yemek listesi pek güzel. Acaba ne yemek ısmarfasak?»

Sir James VWhite, yenilgiyi soğukkanlılıkla kabul-

lenmeyi biliyordu, fme balık ve Şampanya ısmarlamak istedi. Şampanya ile neyi kutlayacaklarınyisa belirtmedi.

Arabayı Colin Lomax kullanıyordu. «Buraları yılın bu mevsiminde ne kadar güzelleŐiyor öyle değil mi?» Genç adam spor arabanın üstünü açmıştı. Davina'nın saçları rzgrda uçuŐuyordu. Genç ve mutlu görünüyordu. Colin Lomax içinden, bu durumun hiç deęiŐmemesini ne kadar istediğini düşündü. Pazartesi sabahı geri dönmek zorunda olmasalardı keşke...

Colin Lomax, «Eğer seçme hakkım olsaydı, Londra'da oturmazdım,» dedi.

Davina erkeğe merakla baktı. «Sahi mi? Peki ya haberleşme sorunu?»

«Haberleşme sorunu, oturmayı kararlaŐtırdıęın yere göre değişir. Wiltshire, Hampshire gibi yerlere arabayla gidip gelmek kolay. Ama bu sana hiç yaramaz. Sabah saat sekizde büroda masanın başında olmak zorundasın.»

Marchvood'a giden yola sapmak üzereydiler. Davina, «Buraya ilk geldiğin günü anımsıyor musun?» diye sordu.

«Evet, dört yıl önce. Zaman nasıl da uçup gidiyor. Evet, o günü gayet iyi anımsıyorum. Seni pek ukal ve iki yüzlü bulmuŐtum. Sözde alçak gönüllü biri gibi davranmaya çalıŐıyordun ama gerçekte öyle olmadığına inanmıŐtım. Seninle birlikte çalışmaya hiç de hevesli değildim.»

Davina karŐılıklı verdi: «Sen de çılgının biriydin. Arabayı deliler gibi sryordun. Çok kızmıŐtım sana.»

Colin, Davina'nın elini tuttu. «Burada güzel günlerimiz de oldu ama, değil mi? Doğrusu çok güzel bir yer.»

Colin Lomax arabayı park yerinde stop ettirdiği

zaman Davina, «Bir dakika dur, Colin» dedi. «Eve girmeden önce sana bir haber vermek istiyorum.»

Bayan Graham arabanın gürültüsünü duymuş, onları karşılamak için kapının önüne çıkmıştı. Fakat manzara onu birkaç dakika beklemesi gerektiğine inandırdı.

Colin genç kadını kollarının arasından serbest bıraktığı zaman «Sevgilim gün boyunca burada oturmamız ki,» dedi. Arabanın kapılarını açıp aşağı indiler ve el ele tutuşup eve doğru yürüdüler.

Eve iyice yaklaştıkları zaman Colin, «Biliyor musun,» dedi. «Balayını geçirmek için buradan daha uygun bir yer düşünemiyorum.»

«Ben de...»

Kapıyı açıp içeri girdiler.